

கைசவு சமய வரலாறு

வெளியீடு :

இந்து சமய கலைஞர் அலுவல்கள் தினணக்களம்

248, 1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04

சௌவசமய வரலாறு

தொகுப்பு -
அறநெறிப்பிரிவு

வெளியீடு:

இந்து சமய, கலாசார அலுவல்கள் தினங்களம்
கில. 248 1/1, காலி வீதி,
கொழும்பு - 04

பதிப்புத் தரவுகள்

நூல்	:	சைவஸமய வரலாறு
முதற் பதிப்பு	:	அறநெறிப்பாட்சாலைகளுக்கான திலவச விவரிப்பு டிசம்பர் 2009
அளவு	:	1/8 Demy
பக்கங்கள்	:	150
பிரதிகள்	:	2000
கடதாசி	:	80 GSM இறக்குமதி செய்யப்பட்ட வெள்ளை அச்சடித்தல் கடதாசி
அச்சு	:	ஒவ்செற்
முன் அட்டை	:	230GSM ஆர்ட்டோ
தொகுப்பு	:	அறநெறிப்பிரிவு.
உரிமை	:	இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம்.
அச்சப்பதிவு	:	இந்து சமய கலாசார அலுவல்கள் திணைக்களம். இல. 248-1/1, காலி வீதி, கொழும்பு - 04. அரசாங்க அச்சக்தி திணைக்களம்

BIBLIOGRAPHICAL DATA

Title	:	SAIVASAMAYA VARALARU
First Edition	:	Free Issue
Size	:	December 2009
Pages	:	1/8 Demy
No. of. Copies	:	150
Paper	:	2000
Printing	:	80 GSM Imported White Printing
Cover	:	Offset
Compiled by	:	230GSM Art Board
Copyright	:	Aranery Unit, Department of Hindu Religious and Cultural Affairs.
Printed at	:	Department of Hindu Religious and Cultural Affairs. No. 248 - 1/1, Galle Road, Colombo - 04.
Front COver	:	Government Press

வெளியிட்டுரை

இந்து தர்மாசிரியர் தேர்வில் சைவ சமய வரலாறு என்னும் வினாத்தாஞ்கான வழிகாட்டல் நூலாக இந்நால் திணைக்களத்தின் மூலம் வெளியிட்டு வைக்கப்படுவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். இந்து சமய வரலாற்று விடயங்கள், தத்துவங்கள், பண்பாட்டு அம்சங்கள், கலைகள் போன்ற பல வேறு விடயங்களையும் உள்ளடக்கிய ஜந்து வினாப்பத்திரங்களை இத்தேர்வு கொண்டுள்ளது. இதில் சித்தி பெறும் பரீட்சார்த்திகள் “இந்து தர்மாசிரியர்” எனும் சான்றிதழினைப் பெறும் தகைமை உடையவராவர். இந்து அறநெறிப் பாடசாலை இறுதிநிலைப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோர் அல்லது க.பொ.த. (உ.த) பிரிவில் இந்து சமயம், இந்து நாகரிகம் ஆகிய பாடங்களில் சித்தி பெற்றவர்கள், சைவப்புலவர் பட்டம் பெற்றவர்கள் மட்டுமே இந்து தர்மாசிரியர் பரீட்சைக்குத் தோற்ற முடியும்.

பரீட்சைத் திணைக்களத்தினால் நடத்தப்படும் இப்பரீட்சையில், சைவ சமய வரலாறு எனும் வினாத்தாளில் தென்னாசியா, தென்கிழக்காசியா என்பவற்றிலுள்ள சைவ சமய வரலாற்று அம்சங்கள் பற்றிப் பரீட்சார்த்திகளிடமிருந்து ஒரு அறிவு பூர்வமான தெளிவான விளக்கம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது.அத்தோடு இலக்கியங்கள், சாசனங்கள், பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையிலே சமய வளர்ச்சிகளை விளக்குதல் வேண்டும் எனவும் எதிர்பார்க்கப்படுவதனால் பரீட்சைக்குத் தோற்றும் யாணவர்களுக்கு உதவ முகமாகவே சைவ சமய வரலாறு என்ற இந்நால் தொகுக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்நாலில் இராமாயணம், மகாபாரதம், பகவத் கீதை, புராணங்கள் ஆகியவற்றிலுள்ள தெய்வீக வரலாற்று அம்சங்களும் சமய சமூகப் பின்னணிகளும் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன. அவை மட்டுமல்லது

தென்னக வரலாற்றிலே சங்க காலம், சங்க மருவிய காலம், பல்லவர் காலம், சோழ கால இலக்கியங்களின் வாயிலாக அக்கால சமய நிலை பற்றிய தேடல் உள்ள கட்டுரைகளும் பல உள்ளடங்கியுள்ளன.

வீர சைவம், காஷ்மீர சைவம், தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் சைவம், மடங்கள், ஆத்மீனங்கள் இலங்கையில் சைவம் காத்த நிறுவனங்கள், என்பன பற்றிய கட்டுரைகளுடன் இலங்கையில் சைவம் வளர்த்த பெரியார்களான நாவலர், விபுலானந்தர் ஆகியோரின் பணிகள் தொடர்பான கட்டுரையும் இடம்பெற்றுள்ளன.

இப்பரீட்சை தொடர்பான பாடத்திட்டத்தினை உருவாக்கி ஆலோசனை வழங்கிய பேராசிரியர். சி. பத்மநாதன் அவர்களுக்கும், இந்நாலைத் தொகுப்பதற்கு ஆலோசனையுடன் ஒப்புநோக்கி உதவிய சைவப்புலவர் கலாடூ ஏனும் சு.செல் ஸத் துரை அவர்களுக்கும் ஏனைய கட்டுரையாளர்களுக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொள்வதுடன் எனது தினைக்களத்தின் அறநெறிப் பிரிவின் உதவிப் பணிப்பாளர் திருமதி ஹேமலோஜினி குமரன் மற்றும் அபிவிருத்தி உதவியாளர் திருமதி பவானி முகுந்தன் மற்றும் ஏனைய அறநெறிப் பிரிவு உத்தியோகத்தர்களுக்கும் எனது நன்றிகள் உரித்தாகு.

நீதிமன்றம் நிறுவனம் விவச நிலை நாட்சியூப்பால்

இந்நாலைச் சிறப்பான முறையில் வீடிவிமைத்து அச்சிட்டுத் தந்த தினக்குரல் பப்ளிகேஷன்ஸ் (பிரேவேட்) லிமிட்டெட் நிறுவனத்தினருக்கும் எனது நன்றி உரியது.

“சைவசமய வரலாறு” என்ற இந்நால் இந்து சமயம் கற்கும் ஆசிரியர்கள், மாணவர்கள் அனைவருக்கும் பயனுடையதாக அமையும் எனவும் நம்புகின்றேன்.

சாந்தி நாவுக்கரசன், முற்கால கலைஞர் நாட்சியூப்பால் பணிப்பாளர் நிறுவனத்தின்பொழுது நாட்சியூப்பால் பணிப்பாளர் நிறுவனத்தின்பொழுது

வினாப்பத்திரம் 3 - சைவ சமய வரலாறு

தென்னாசியா, தென்கிழக்காசியா என்பவற்றிலுள்ள சைவசமய வரலாறு பற்றிப் பரீட்சார்த்திகளிடமிருந்து ஒரு அறிவுபூர்வமான, தெளிவான விளக்கம் எதிர்பார்க்கப்படுகின்றது. இவ்விரு பிராந்தியங்களிலுமூன்று அரசியல், சமூக, பண்பாட்டு மாற்றங்களோடு தொடர்புபடுத்திச் சைவசமய வளர்ச்சியைப் படித்தல் வேண்டும். தென்னிந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் ஏற்பட்ட சைவசமய வளர்ச்சிகள் விசேட கானத்தைப்பெறும். இலக்கியம், சாசனங்கள், பண்பாட்டுச் சின்னங்கள் என்பவற்றின் அடிப்படையிலே சமய வளர்ச்சிகளை விளக்குதல் வேண்டும்.

பாடவிதரீனத்தில் மேலவரும் விடயங்கள் மிக முக்கியமான அம்சங்களாகும்.

- வேதங்களிற் சைவம் பற்றிய விபரங்கள்
- இதிகாசங்களிற் சைவம் பற்றிய விபரங்கள்
- மகாபுராணங்களும் சைவசமயமும்
- சைவசமயம் பற்றிய சங்க இலக்கியக் குறிப்புகள்
- பல்லவர் காலத்துப் பக்தி இயக்கம்
- சோழர் காலத்து சமய வளர்ச்சி
- விஜயநகர காலத்து முருக வழிபாட்டு மறுமலர்ச்சி
- காஷ்மீர சைவம்
- வீரசைவம்
- சைவசிந்தாந்த சாஸ்திரங்கள்
- ஆதீனங்களும், வித்துவம், சமயம், பண்பாடு ஆகிய துறைகளின் வளர்ச்சிக்கு அவை ஆற்றிய பணிகளும்.
- ஆறுமுக நாவலரும் சைவசமய மறுமலர்ச்சியும்.
- சுவாமி விடுலானந்தரும் இலங்கையில் இராமகிருஷ்ண இயக்கமும்.
- இலங்கையிற் சைவசமய நிறுவனங்கள்.
- காம்போஜ் தேசம், இந்தோனீசியா, மலேசியா, சிங்கப்பூர் ஆகியவற்றில் இந்துசமயம்.

பொருளாடக்கம்

பக்கம்

01.	இராமாயணம் புலப்படுத்தும் இந்து தெய்வீக வரலாற்று அம்சங்கள்	07
02.	மகாபாரதம் ஒரு சமய சமூக கலைக்களஞ்சியம்	14
03.	இந்து சமய மரபில் பகவத்கீதை பெறும் முக்கியத்துவம்	21
04.	புராணங்களிற் காணப்படும் சைவம்	28
05.	இந்துசமயப் பண்பாட்டில் தமிழ்ப் புராணங்கள் பற்றிய அறிமுகம்	33
06.	சங்க இலக்கியங்களிற் சிவன்	46
07.	பல்லவர்காலச் சமய நிலை	52
08.	சோழர்காலச் சமய நிலை	63
09.	மெய்கண்டார் கண்ட சிவஞானபோதம்	70
10.	வீரசைவமும் காஷ்மீரச் சைவமும்	80
11.	தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்	85
12.	பாலித்தீவில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்	91
13.	இந்தோனேதியாவில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்	97
14.	இலங்கையில் சைவங்காத்த நிறுவனங்கள்	101
15.	மெய்கண்ட சாத்திரங்கள்	105
16.	மடங்களும் ஆதீனங்களும்	112
17.	விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் முருக வழிபாடு	130
18.	நாவலரும் விபுலானந்தரும்	139

இராமாயணம் புலப்படுத்தும் இந்து தெய்வீக வரலாற்று அம்சங்கள்

கேமலோஜிஸி குமரன்

வேதங்களின் சாரமாக அமைந்த உபநிடத காலத்துக்கும், சமய சார்புடைய உலகியலைக் கூறும் காவியங்கள், நாடகங்கள் உரைநூல்கள் என்பன எழுந்த காலத்துக்கும் இடையே தோன்றிய இலக்கியங்கள் இதிகாசமாகும். இதிகாசம் என்ற சொல்லின் பொருளை இதி+ ஹ+ ஆஸம் எனப்பிரித்தால் இதி-இவ்வாறு, ஹ-எங்கும் பிரசித்தமாகி, ஆஸம்- இருப்பது என்பது பொருள். சப்த தாராவளி எனும் நிகண்டு தெரிவிக்கும் இலக்கணக் கருத்து, இதிஹ-பரம்பரையாக வந்த உபதேசம், ஆஸம்- அதன் இருப்பு. எனவே பரம்பரையாக வந்த உபதேச நல்வழியில் நிலைத்து வாழ்ந்து வந்தோரது ஒழுக்கத்தின் இருப்பு இதிகாசம் எனப்படுகிறது. இதிகாசங்கள் ஜந்து, அவை இராமாயணம், பாரதம், சிவரகசியம், வித்யாரகசியம், பிரஹ்மஜ் ஞானசகோதயம் என்பன. இதில் இராமாயணம் காவியங்களில் முதலாவது ஸ்தானம் பெற்றது. அறிவு வகையில் வேதமென விளங்குவது.

இராமாயணத்தை இயற்றியவர் ரீ வாஸ்மீகி முனிவர். இது 24000 சுலோகங்களையும் 7காண்டங்களையும், 500 சருக்கங்களையும் கொண்டது. இதிகாசங்களில் இராமாயணம் காலத்தால் முந்தியது எனலாம். ஏனெனில் இராமாயணத்தில் பாரதக்கதைகள் எதுவும் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் மகாபாரதத்தில் இராமாயணக் கதைகள் பல இடம் பெற்றுள்ளன. வாஸ்மீகியைப் பற்றி மகாபாரதம் மகாரிஷி என்று கூறுகிறது. மேலும் இராமாயண சுந்தரகாண்டத்தில் வரும் இருவரிகள் மகாபாரதத்தின் 7ம் பருவத்தில் காணப்படுகிறது. எனவே வாஸ்மீகி இராமாயணம் பற்றி மகாபாரத ஆசிரியர் அறிந்திருக்கின்றார் என்றே கூறுவேண்டும். எனவே இதிகாசங்களில் இராமாயணமே காலத்தால் முந்தியது எனக் கருத இடமுண்டு.

ஆதிகாவியமாக விளங்கும் இராமாயணத்தில் அக்கால சமய இலக்கியங்களிற் காணப்பட்ட சமய சிந்தனைகள் தத்துவக் கருத்துக்கள், ஞானிகளின் வரலாறு, தவத்தின் பெருமை, ஆச்சிரிம வாழ்க்கை, தர்மத்தின்சிறப்பு, விரதம், யாகங்கள் போன்ற தெய்வீக வரலாறுகளை அறிய முடிகிறது. இந்துப் பண்பாட்டு வளர்ச்சியிலே சிறப்பிடம் பெறுகின்ற சமய மரபுபற்றிப் பல்வேறு நிலைகளில் புதிய விளாக்கங்களை அறியத் தெய்வீக வரலாறு துணை புரிகிறது. இப்படியான தெய்வீக வரலாறுகளையும் தெய்வத்தின் வீரத்திரச் செயல்களையும் தோற்றப்போலிவுகளையும் இராமாயணத்தில் மிகையாக அறியக்கூடிக்கிறது. இராமாயணத்திற் காணப்படும் இந்துத் தெய்வீகவியற் கருத்துக்களை எடுத்து நோக்குவோம்.

இராமாயணத்தில் சிவன் முக்கிய தெய்வமாகக் காணப்படுகிறான். எனினும் சிவனைப் பற்றிய சில செய்திகளே காணப்படுகிறது. பக்ரதன் தவமிருந்து கங்கையை வரவழைத்ததும் பின் அதன் வேகம் தாங்கமுடியாது சிவனிடம் முறையிட்டு சிவன் தலையில் அதனை அடக்கிக் கொண்ட கதையும் திருப்பாங்கலைக் கண்டதமையும் அதனால் விஷம் அவர்களைத் துரத்திச் சென்ற போது விஷத்து சிவனை அனுகச் சிவன் அவு விஷத்தை அநுந்தி அபயம் அளித்தார். சிவன் அந்தகணை அழித்தமை பற்றியும் முப்பாங்களை ஏரித்த வரலாறும் காணப்படுகிறது. கெளசலை சிவனை வழிப்பட்டமையும், இராவணன் சிறந்த சிவபக்தனாக விளங்கியமையும், தான்சென்ற இடமெல்லாம் லிங்கத்தை ஸ்தாபித்துக் கென்றான் எனவும் 108 மந்திர நாமங்களாற் சிவனை நாள் தோறும் வழிப்பட்டு வேதாற்யானம் செய்து வைத்தீக் கர்மத்தை நன்றாக அனுஸ்தித்தான் என இராமாயண பாத்திரங்களுடாக அறிய முடிகிறது. அத்துடன் இராமாயண உத்தர காண்டத்தில் சிவவழிபாடு பற்றிய செய்திகளும் காணப்படுகிறது. அத்துடன் சிவனே இராமனாக அவதரித்தான் எனவும் கருதப்படுகிறது.

இராமாயணத்திலே சிவனுக்கு உமையைக் கண்ணிகாதானம் செய்த கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளன. இமவாளின் மகளாகிய கங்கை உமை இருவரில் கங்கை பூமிக்கு வந்து சிவனின் முடியில் உள்ளது. உமை தவம் புரிந்து சிவனை அடைந்த வரலாறும் உமை புத்திரரைப் பெறுவதற்காகச் சிவனை நோக்கித் தவம் இருந்த வரலாறும் சிவனும் உமையும் சேர்ந்து தவம் இருந்த வரலாறும் காணப்படுகிறது. இது சைவமும் சாக்தமும்

அங்காலத்தில் நிலையியதை எடுத்துக் காட்டுகிறது. அந்துடன் இராவணன் தான் வெற்றி பெறும் பொருட்டுத் தூர்க்கையை வழிபாடு செய்த செய்தியும் காணப்படுகிறது. அந்துடன் மகாலஷ்மியே சீதையாக வந்து அவதரித்தார் எனவும் இராமாயணம் கூறுகிறது.

இராமாயணம் விட்டனுவின் அவதாரக் கோட்பாட்டையே வலியுறுத்துகிறது. சில நூல்கள் சிவனே இராமனாக அவதரித்தது என்றும் பிரம்மாவே இராமனாக அவதரித்தார் என்றும் கூறுகின்றன. ஆனால் வான்மீகி இராமாயணம் பாலகாண்டத்திலே தேவர்கள் நாராயணனைப் பிரார்த்திக்கும் போது நாராயணனே ஸ்ரீ ராமனாக அவதரித்ததாகக் கூறுகிறது. இதை அயோத்தியா காண்டம், உத்தரகாண்டம், யுத்தகாண்டம், பத்மபுராணம், ஸ்ரீபாகவத புராணம், சங்மபுராணம், விட்டனுபுராணம் போன்றவையும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றன. இதை விட தத்வஸங்கீஹர இராமாயணம் மனு நெமிசாரண்யத்திலுள்ள கோமதி நநித்தீரத்தில் தவம்செய்த போது நாராயணன் தோன்றி என்ன வரம் வேண்டும் எனக் கேட்டபோது தாங்களே எனக்குப் புத்திரனாக வரவேண்டும் எனக் கேட்ட போது உனது விருப்பம் நிறைவேறும் உலகத்தில் அதர்மத்தை அழித்துத் தர்மத்தை நிலைநாட்ட யுகந்தோறும் அவதரிக்கிறேன் எனக் கூறி வரம் அளித்ததாகக் கூறுகிறது. இது விட்டனுவின் அவதாரக் கோட்பாட்டை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

மநுவுக்கு அளித்த வரத்தின்பாடி ரகுவம்சத்தில் மநுதசரதனாகவும் மனைவி கெளசலையாகவும் விட்டனு இராகவனாகவும் அவதரித்தனர். விருஷ்ணி குலத்தில் மநு வாசதேவனாகவும் மனைவி தேவகியாகவும் விட்டனு கிருஷ்ணராகவும் அவதரித்தனர். கலியுகத்தில் தேவ வருடத்தின் ஓராயிரத்தின் முடிவில் பிராமணகுலத்தில் விட்டனுவிரதன் எனும் பெயருடைய விப்ரனுக்கும் தேவதைக்கும் கல்கிருபியாக விட்டனு பிறப்பார் எனக் கூறுகிறது. இவ்வாறு விட்டனுவே இராமனாக அவதரித்து அதர்மத்தை அழித்துத் தர்மத்தை நிலை நாட்டினார். மகாலக்குமி சீதையாக அவதரித்ததாகவும் விட்டனு 11000 வருடகாலம் மானுட உலகத்தில் வசித்துச் சங்கரனை நினைத்துத் தவம் செய்தவர்களுக்கும், மூம் மூர்த் திக எனின் அதிதியான என்னை எப் பொழுதும் தியானித்தவர்களுக்கும் அருளும், சாபத்துக்குள்ளானவர்களுக்கு

முத்தியும் அளிக்க நந்தியின் சாபத்துக்குள்ளனவர்கள் வானரங்களாகப் பிறந்து எனக்கு உதவுங்கள் என விட்டனு வரம் அளித்தார். எனவே விட்டனு இராமனாக அவதரித்தார்.

இராமனின் முடிகுட்டு விழாநடைபேறு போல்து என அறிந்து கோசலை நடுக்கமும் உவகையும் அடைந்து சுமித்திரையையும் அழைத்துக் கொண்டு போய் மின்னுழின்ற சக்கரங்களுடைய திரு நாராயணமூர்த்தியின் கோவிலை அடைந்து வேண்டுதல் செய்கின்றார். அது போல் முடிகுட்டு விழாவின் முதல் நாள் இராமனும் சீதையும் நாராயணன் கோயிலில் ஒமத் தீபில் அவிசு கொடுத்து எஞ்சியதைச் சீதையும் தானும் உண்டு ஆயிரம் பெயர் சொல்லிச் துதித்து சன்னிதியிலேயே தருப்பைப் புல்லை பரப்பிப்பன்றி கொண்டனர். இதனால் நாராயண வழிபாடு இராமாயாண காலத்தில் இருந்தது என அறிய முடிகிறது.

அத்துடன் வான்மீகி இராமாயண பாலகாண்டத்தில் முருகனது தோற்றும், வளர்ப்பு தேவசேணாதிபதியாக வந்து போர் புரிதல் முதலிய முருகனது செய்தியும் காணப்படுகிறது.

இராமாயணத்தில் மரவழிபாடும் காணப்படுகிறது. பரத்துவாசின் வேண்டு கோளின்படி சீதை சீயாமா என்ற ஆலமரத்தை வழிப்பதாகவும், இராவணன் தன்னைக் கவர்ந்து செல்லும் போது பல்வேறு மரங்களுக்கு உரிய தெய்வங்களை வணங்கி இராவணனிடமிருந்து தன்னைக் காக்கும் படியும் இராமனிடம் இந்தச் செய்தியைக் கூறும் படியும் வேண்டுகிறாள். இதனால் இராமாயண காலத்தில் மரங்களும் தெய்வீகம் பெற்று இருந்ததை அறியமுடிகிறது.

நதிவணக்கமும் இங்கு சிறப்பைந்து இருந்தது. இராம இலக்குமணை விசுவாமித்திரருடன் செல்லும் போது முனிவர்களால் வாசம் புரிந்து சேவிக்கப் பெற்ற நதிகளுட் சிறந்த ஜாங்நவி எனும் கங்கை நதியைத் தரிசித்தனர் என்றும் கங்கை இமவானின் மகள் என்றும் கருத்துக் கூறப்படுகிறது. கங்கை யழுனை ஈங்கமல் புனித தீந்துமாகக் கொள்ளப்பட்டன. இந்நதிகளில் நீராடுதல் பாவத்தைப் போக்கும் எனக் கருதப்பட்டது. இராமன் இராச்சியத்தை மீண்டும் பேற உதவும் படி கங்கைக்கு வழிபாடு இயற்றினார். சீதை நர்மதை நதியை வணங்கினார். இராமன் நீராடியதால் நதிகளும் வாவிகளும் புனிதமடைகின்றன.

என நதிகள் பற்றிய தெம்வு இயல்பு பற்றிய வரலாறு காணப்படுகிறது.

வேதங்களில் மிகவும் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டு வந்த ரிஷிபரம்பரை இராமாயண காலத்திலிலும் மேன்மையடைந்திருந்தது. இந்துப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தை உருவாக்கியதோடு அஸ்லாமல் பண்பாட்டு விழுமியங்களை மக்கள் மனதில் தெளிவுபடுத்தவும், சமய வாழ்வு வாழ உதவுவதிலும் மக்களுக்கும், மன்னர்களுக்கும் ரிஷிகள் புத்திமதிகள் கூறுகின்றனர். ரிசியசிருங்கர், பரததுவாசர், வசிட்டர், விசவாமித்திரர் எப்பொழுதும் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவர்கள் எனவும் கூறப்படுகிறது. இராமனுக்குக் குருவாக விசவாமித்திரர் விளங்குகின்றார். தசரதன் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்யச் சிருங்கிமுனிவரை அழைத்து வாக்குக் கேட்டார். அதேபோல் புரோகிதர்களையும் அவைக்கு அழைத்து அவர்களது புத்திமதிகளுக்கும் மதிப்பளித்துள்ளனர்.

பசுவனைக்கம் இருந்தமையும் காணப்படுகிறது. பசுக்களைக் கொல்லக் கூடாது என்ற கருத்தும் கூறப்படுகிறது. கெளசலை இராமன் முடிகுடப் போகிறான் என அறிந்து மகிழ்ந்து தவத்தினருக்குப் பசுக்களைத் தானமாக வழங்கினாள் என்றும் கூறப்படுகிறது. சீதை தன்னையும் பந்துக்களையும் கங்கை காப்பாற்றுமாயின் தான் பிராமணர்களுக்கு ஒரு வட்சம் பசுக்களைத் தானம் செய்வதாகப் பிரார்த்திக்கிறாள்.

இராமாயணத்தில் கிரியைகள் பற்றிய செய்திகளையும் காணலாம். காலை மாலை தேவர்களையும், பிதிரர்களையும் பூஜித்தல், யாகங்கள் செய்தல், சிந்தையை அடக்கித் தியானித்தலும் தசரதன் புத்திரப்பேறு வேண்டிப் புத்திரகாமேஷ்டியாகம் செய்ததும், அஸ்வமேதயாகம் செய்ததும் இராமன் சீதை கெளசலை நாரயாணனை நோக்கி விரதம் அனுஷ்டித்தமையும் காணப்படுகிது. சந்தோசமான கொண்டாட்டங்கள், தேசிய கொண்டாட்டங்கள், துக்கதினம் முதலியவற்றில் சமய அனுட்டானங்கள் நடைபெற்றன. முடிகுட்டுவிழா, இராமனது திருமண விழாவின்போதும் அயோத்திக்கு மீஞும் போதும் சமயச் சடங்குகள் நிறைவாக நடைபெற்றன. தன்னடக்கத்தை மேற்கொள்ளல் கடவுளரை வேண்டுதல். தூர்நிமித்தங்களின்போது தெய்வங்களை வேண்டுதல். போன்ற தெய்வீக அம்சம் சார்ந்த கிரியைகளைத் தமது நாளாந்த வாழ்க்கையிற் கடைப்பிடித்தனர்.

சாபமிடல் மந்திர சக்தி வாய்ந்தது என்றும் இறைவனிடம் வேண்டிய வரங்களைப் பெறுதல் என்பனவும் இராமாயணத்திற் காணப்படுகிறது. கும்பகர்ணன் தனது வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியை நித்திரையில் கழித்ததும், அனுமான் தன்பலத்தை மறந்ததும், இராவணன்து தலை சுக்குநாறானதும், இந்திரனும், அகலிகையும் கௌதமரிடம் சாபம் பெற்றதும் சாபமிடலால் வந்தது என்றும். அம்சாபங்களுக்கு விமோசனமும் வழங்கப்பட்டது என்றும் கூறுகிறது. அந்துடன் இராவணன் தவம் இருந்து மும்மர்த்திகளினாலும் கொல்லப் படாத வரம் பெற்றான் எனவும். பகீரதன் தவம் இருந்து கங்கையைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தான், உமை தவம் இருந்து சிவனை அடைந்தாள் எனத் தவத்தின் பெருமையும் காணப்படுகிறது. பிரதிக்கினை எனப்படும் நேர்த்திக்கடன்களைச் செய்யும் முறையும் காணப்பட்டது. தான் வணங்கும் சக்தியின் மீது வைக்கும் நம்பிக்கையினால் உந்தப்பட்டு அத்தெய்வத்தை உபாசித்து பிரதிக்கினை செய்வதும் அது நிறைவேறினால் பிரதிக்கினையின்படி செய்வதும் காணப்பட்டுள்ளது. சீதை தன்னையும் பந்துக்களையும் காப்பாற்றினால் ஒருலட்சம் பசுக்களைத் தானம் செய்வதாகப் பிரதிக்கினை செய்தாள்.

இராமாயணத்தில் விழாக்கள் புற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகிறது. இந் திரத் துவஜவிழா, விவாகவைபவம், முடிகுட்டுவிழா, பொதுசனவரவேந்பு விழாக்கள், அரசபவனிவருதல், அன்னதானம் வழங்குதல், வேள்விகள் செய்தல் முதலிய விழாக்கள் சிறந்து விளங்கியது.

இந்துமதம் போதிக்கும் அறம், பொருள் இன்பம், வீடு எனும் அறநெறிகள் இக்காவியம் மூலம் எடுத்துக் காட்டப்படுகிறது. இராமன் அறவழியிலே பொருளையும் இன்பத்தையும் அனுபவிக்கிறான். ஆனால் இராவணன் கூடாத ஆசையினால் அழிகிறான். இது அறம் நிலைக்கும் மற்றும் அழியும் என்பதை எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இராமாயணம் இந்துக்களது கர்மம் மறுபிறப்பு பற்றிய கருத் துக்களையும் எடுத் துக்க கூறுகிறது. நல் வினை தீவினைப்பயன்களையும் நல்வினை செய்தோர் சொர்க்கத்தையும் தீவினை செய்பவர் நரகத்தையும் அடைவார் எனும் கருத்து

காணப்படுகிறது. அமரத்துவம், ஆக்மலிடுதலை, லெளக்கீக தர்மம், கிருகஸ்தூரம், இராஜதர்மம், வரணாச்சிரமதரம், முதலியவற்றையும் எடுத்துக் கூறுகிறது. அத்துடன் கற்பின் சிறப்புப் பற்றியும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இராவணன் சிறந்த சிவபக்தன். இராவணனைக் கொன்றதால் இராமனுக்கு வீரஹத்தி, சாயாஹத்தி, பிரம்மஹத்தி எனும் தோசங்கள் உண்டானது. இதனால் இராமன் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பாவம் போக்கினார். ராமேஸ்வரத்தில் இராமன் பிரமஹத்தி தோசம் நீங்கப் பிரதிஷ்டை செய்தலிங்கம் இராமநாத சுவாமியாக இருக்கிறது. இன்றும் தனுஷ்கோடி சிறந்த இடமாக விளங்குகிறது.

சரணாகதி தத்துவமும் சிறந்து விளங்குகிறது. அனுமானின் பக்திமார்க்கமும் விபீடனின் சரணாகதியும் சிறந்த எடுத்துக் காட்டுகளாகும். இராவணனது மாளிகைக்குட் காணப்பட்ட புஷ்பகவிமானம், சிவிகை என்பனவற்றின் ஓயியங்கள் காணப்படுகிறது. எனவே இக்காலத்தில் கலைகளும் சிறப்பிடம் பெற்றிருந்ததை அறியமுடிகிறது. எனவே இராமாயணம் விட்ட நூலான் அவதாரதத்துவத்தின் ஊடாக இராமனது பெருமைகளை எடுத்துக் கூறினும் இந்து தெய்வவியல் சம்பந்தமான நிறைவான கருத்துக்களும் காணப்படுகிறது. கிரியைகள் யாகங்கள் தெய்வ வழிபாடுகள் தர்மம், அறம், கர்மமறுபிறப்பு சாபமிடல், கலை, ஒழுக்கவியல், போன்ற இன்னோரன்ன தெய்வவியல் கருத்துக்களை ஆதிகாவியமாகிய இராமாயணம் எடுத்துக் கூறுகிறது. இதனால் இந்து தெய்வீக வரலாறுகள் மூலம் இந்துசமயமும், இந்துப்பண்பாடும் வளம் பெற்றுத் திகழ இராமாயணம் உதவுகிறது என்றால் மிகையாகாது.

குபவி மகுஷிகை வடாக....
குபவை மிகச் சூக்கமாக வை குபவையிலை வை... முதி
பூதுக்கி கீ மகுக்லிகாஷம்பாடு பூதுக்கி வேற்கா மகுக்லிகாஷம்
பசுக்கூடு பூஷா ப்ரக்கிடி ப்ராபாகவ சாடு பசுக்கூப்புக்லிகாஷம்
பிழ வை மகுக்லப பூஷாபாகவ சுரூ ஏந்து நிறைவிழுவாகவ ஏந்து
பூஷாபுக்லாஷம் வை எந்து பூஷாக கூக்கூடுக்கீ கூக்கூடுக்கீ

மகாபாரதம் ஒரு சமய சமூக கலைக்களஞ்சியம்

தொகுப்பு - எஸ். துஷ்யந்த

முன்னுரை

மகாபாரதம் இதிகாசங்களுள் முதன்மை வாய்ந்த இலக்கியமாகும். வடமொழி இலக்கிய மரபிலே வேதங்களை அடுத்து சிறப்புப் பெறும் இலக்கியம் இதுவாகும். இது கெளரவர்களுக்கும் பாண்டவர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட போர் பற்றிக் கூறுகையில், வீரகாவியம் என்னும் வகையில் குருகுலவம்சக்கதைகளை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியமாகும். இது பதினெட்டு அத்தியாயங்களையும் 126,000 சுலோகங்களையும் உடையதாய் உலக இலக்கியத்திலே மிகப் பெரிய பாடலாக விளங்குகின்றது. மகாபாரதத்தில் வேத சிந்தனைகளே அரசியல், பொருளாதாரம், சமயம், வழிபாடு, வாழ்க்கை, தர்மம், கலை முதலிய சிந்தனைகளாகப் பிரதிபலித்துக் காட்டுகின்றது. எனவே மகாபாரதம் ஒரு சமய, சமூக கலைக் களஞ்சியம் எனப் போற்றப்பாலது.

கால ஆராய்ச்சி

மகாபாரதம் இத்தனையாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டது என்று திட்டவுட்டமாகக் கூறமுடியாதுள்ளது. மகாபாரதமுப்பத்து காலத்திலேயே இலக்கிய முழுவடிவம் பெற்றது எனக் கூறுகின்றனர். இதனால் அதன் காலத்தை 4ஆம், 5ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கணிக்க முடிகின்றது.

இன்னும் சிலர் இதன் கால ஆராய்ச்சியைக் கணிக்கும் போது கி.மு. 4ஆம் நூற்றாண்டுக்கு முன் மகாபாரதக் கதை நிலவியமைக்கு சான்றுகள் இல்லை எனவே கி.மு.4ஆம் நூற்றாண்டுக்கும் கி.பி.4ஆம் நூற்றாண்டுக்குமிடையே தான் மகாபாரதம் இதிகாசம் என்ற இலக்கிய வடிவத்தைப் பெற்றது என்பர். இக்காலத்தை கி.பி. 5ஆம் நூற்றாண்டு எனக் கொள்ளுவோரும் உண்டு. மகாபாரதப் பகுதிகள் பல ஒரே காலத்தை சேர்ந்தவை அல்ல, அவை பல நூற்றாண்டுகளைச் சேர்ந்தவை என்றும் கூறப்படுகின்றது.

மகாபாரதம் பிரதிபலிக்கும் கீந்து காலசாரப் பண்பாடுகள்.

அ. அரசியல் நெறி

புராதன கால இந்துக்களிடையே அரசியல் சிந்தனைகளை பிரதிபலிக்கின்ற பேரிலக்கியங்களுள் மகாபாரதமும் ஒன்று. பல்வேறு குழந்தைகளிலும், காலகட்டங்களிலும் பின்பற்ற வேண்டிய அரசியல் நெறி சம்பாசனைகள் மூலமாக வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளது. வேதம் கூறும் அரசியல் நெறியின் விளக்கமே மகாபாரம் கூறும் அரசியலாகும். மகாபாரதம் கூறும் அரசநெறி, வேதம் கூறுகின்ற அரசநெறியின் தொடர்ச்சியே.

மகாபாரதம் முழுவதிலும் அரசியல் தத்துவம் ஊடுருவிச் செல்கின்றது. பாரத நூலின் 12ஆம் அத்தியாயமான சாந்தி பர்வத்தில், முழுவதும் அரசியல் கலை பேசப்படுகின்றது. அரசு, அரசு தோன்றிய விதம், ராஜதர்மம், அரசு கடமை, சமாதானம், போர், இராஜதந்திரம் ஆகியவற்றை இப்பர்வம் எடுத்துரைக்கின்றது.

“அகில உலகமை தஞ்சம் புகக்கூடிய இடம் அரசியல், நல்ல குணம், செல்வம், ஆசை, ஏன் மோட்சம் கூட அரசியலைப் பொறுத்துத்தான் அமையும். போர்க் குதிரைக்கு கடிவாளம் எப்படியோ, யானைக்கு அங்குசம் எப்படியோ, அப்படியே மக்களுக்கு அரசியலுமாகும்”

(சாந்தி பர்வம்)

இதே போல் சபாபர்வம், ஆதிபர்வம், வீபபர்வம், திருத்தராஷ்ட்டிரபர்வம் போன்ற பர்வங்களிலும் அரசு நெறி விளக்கப்பட்டுள்ளது.

“தர்மத்தை நிலை நாட்டுவதே இராஜ தர்மத்தின் குறிக்கோளாகும்” என்பது மகாபாரதத்தின் முடிவு ஆகும். பாகவதச் செல்வாக்கு விருத்தி பெற்ற பகவத்கீதையிலே அரசருக்குரிய கர்மம் என்று மேல் வருமாறு சொல்லப்படுகின்றது. “துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்டபரிபாலனம்”

மகாபாரதம் அரசியல் சம்பிரதாயங்களையும், அரசனுடைய சிறப்பியல்புகளையும் விரிவாக விளக்கிக் காட்டும் இலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. அரசர்கள் ராஜஞ்சாகம் செய்து ‘பேரரசன்’ ‘சக்கரவர்த்தி’ எனும் பட்டங்களைப் பெற்றுக் கொண்டனர்.

மகாபாரதத்தில் ஆட்சிபுரிந்த அரசர்கள், நீதிக்கும், நேர்மைக்கும், தர்மத்திற்கும் உறைவிடமானவர்கள். அர்சகனன் சிறந்த போர் வீரன், ஷத்திரிய தர்மத்தில் இருந்து வழுவாதவன், வீஷ்மர் - அரச தர்மங்களை போதிப்பதில் சிறந்தவன், விதுரன் - அரச ஒழுக்கம் பாதுகாப்பதில் சிறந்தவன், தருமன் - தர்மத்தை நிலைநாட்டுபவன், யதிஷ்டிரர் - நேர்மையில் உறுதியாகவும், விழிப்புணர்வுடனும் நாட்டை ஆள்பவர். இவ்வாறான அரசர்களை முன்னுதாரணமாகக் கொண்டு பிற்கால அரசர்கள் நின்று ஓழுகினார்கள்.

இவ்வாறான மகாபாரத அரசியல் சிந்தனைகளால், புராதன காலத்திலிருந்து அரச குலத்தவரும், கவிஞர், பெருமக்கள் வித்துவான்கள் ஆகியோரும் பெரிதும் கவரப்பட்டார்கள்.

ஆ. இந்து சமய நெறிகளின் வளர்ச்சி

வேத இலக்கியங்களை அடுத்து சமய நெறிகளின் வளர்ச்சியைப் பிரதிபலித்துக் காட்டும் இலக்கியம் மகாபாரதம். புராதன காலத்து சமயப்பண்பாட்டம்சங்களை பிரதிபலிப்பதாகவும் அது அமைகின்றது. வேத காலத் தெய்வ வழிபாடுகளில் இருந்து வேறுபட்ட போக்கும் பாரதத்தில் தென்படுகின்றது. இந்திரன், வருணன் போன்ற தேவர்களின் வழிபாடு பாரதத்தில் சிறப்பிக்கப்படவில்லை. ஆயினும் அவர்கள் போற்றுதலுக் குரியவர்களாகச் சொல்லப்படுகின்றனர். பாரதத்திலே பஞ்சபாண்டவர்கள் தெய்வாம்சம் கொண்டவர்கள். அவர்கள் தேவர்களுக்குச் சமமானவர்கள் என்பதும் போற்றப்படுகின்றது. மகாபாரதத்தில் சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணாபத்தியம், கௌமாரம், சௌரம் முதலிய சமய நெறிகளின் வளர்ச்சிகள் நோக்கத் தக்கதாக உள்ளது.

சைவம் :- சிவவழிபாடு பற்றிய குறிப்புக்கள் மகாபாரதத்தில் உள். பாரதத்தில் பிரம்மா, விஷ்ணு, உருத்திரன் பற்றிய திரிமுர்த்திக்

கோட்பாடும் காணப்படுகின்றது. அர்ச்சனன் சிவனை நோக்கித் தவம் புரிந்து வழிபட்டு, அவரிடம் பாசுபதாஸ்த்திரம் பெற்றமை, கிருஷ்ணன் சிவனிடமிருந்து வரம் பெற்றமை, கீதையில் ஈஸ்வரன் பற்றிக் கூறும் குறிப்புக்கள் யாவும் சைவமரபுக்கு ஆதாரமானவை.

வைணவம் :- மகாபாரதத்தின் முழுமையை நோக்கும் போது வைணவ சமய நெறியே மிகையாகக் பரந்திருப்பதைப் காண முடிகின்றது. பாரதத்தின் எல்லாப் பகுதிகளும் ‘ஓம் நமோ நாராயணா’ என்ற மந்திர உச்சாடனத்துடனேயே தொடங்குகின்றது. பாரதத்தை கிருஷ்ணவேதம் என்றும் கூறுவர்.

பாகவத சமய சம்பிரதாயம், பாகவத சமய பக்திநிலை, இறைவன், உலகம், அருள், ஆன்மவிடுதலை; போதனை என்பவற்றை மகாபாரதம் உள்ளடக்கிய இலக்கியமாகும். திருமாலின் அவதாரமான கிருஷ்ண பகவானின் போதனையாக அமைந்ததே பகவத்கீதை ஆகும். இந்நால் பாகவத சமயத்தின் மூல நூலாகும். எனவே மகாபாரதம் உண்மையில் வைணவ சமய வளர்ச்சியில் முக்கிய படைப்பாகக் கொள்ளத்தக்கதாகும்.

மகாபாரதம் விஷ்ணுவின் அவதாரக் கோட்பாட்டின் மேன்மையை உயர்வாகப் பேசும் இலக்கியமாகும். விஷ்ணுவின் அவதாரமாக விளங்கும் கிருஷ்ணர் தேரோட்டியாக இருந்து போர் வீரனான அர்ச்சனனுக்குப் போதித்த உரைகளே பகவத்கீதை ஆகும். இதிலே

“எப்பொழுது தர்மம் நிலை குலைந்து அதர்மம் மேலோங்கி நிற்கின்றதோ, அப்பொழுது இறைவன் மானிட வடிவிலே பூவுலகிலே தோன்றித் தர்மத்தை நிலை நாட்டி அதர்மத்தை அழிப்பான்” என்ற அவதாரக் கோட்பாட்டின் சாராம்சம் யதார்த்த பூர்வமாகக் கூறப்படுகின்றது. இதையே பாரதம் முடிவில் “துஷ்ட நிக்கிரக சிஷ்ட பரிபாலனம்” எனக் கூறப்படுகின்றது.

சாக்தம் :- பாரதத்தில் தூர்க்கை வழிபாடு நிலவியமைக்கும் சான்றுகள் உள். அர்ச்சனன் போருக்குச் செல்ல முன்பு தூர்க்கையை வழிபட்டுச் சென்றான் என்றும், தூர்க்கை மந்திர உச்சாடனம் பற்றியும் குறிப்புக்கள் உள்ளன.

கெளமாரம் :- முருகனை வழிபடுதல், முருக தலம் நோக்கி தலயாத்திரை செல்லுதல் போன்ற வழிபாடுகள் பாரதக் குறிப்புகளில் உள். தருமன் முருகனைப் போற்றியமை இதற்குச் சான்றாகும்.

சௌரம் :- குரியனை வழிபடுதல், குரியனை மனதில் உச்சாடனம் செய்தல் போன்ற குறிப்புக்கள் பாரதத்தில் உள். குந்திதேவி குரியனைப் போற்றித் தியானித்துக் கர்ணனைப் பெற்றாள் என்பது இதற்குச் சான்றாகும்.

வழிபாடு :- சமய நெறிகளோடினைந்த வழிபாட்டு நடைமுறைகளையும் பாரதத்தில் கண்டு கொள்ள முடிகின்றது. அவைகள்-தலயாத்திரை, தவம், மந்திர உபாசனை, வேள்வியாகம், விரதம், தோத்திரம் படித்தல், தானம் புரிதல், ஆச்சிரம, புருடார்த்த ஆசாரங்கள் முதலியவை.

இ. இந்துக்களின் வாழ்க்கை நெறியும் தர்ம நெறியும்

மகாபாரதத்தில் தர்ம வழி நிற்பவர்களும், அதர்ம வழிநிற்பவர்களும், நடுநிலை வகிப்பவர்களும் எடுத்துக்காட்டப்பட்டு ஈற்றில் தர்ம வழி நிற்பவர்களே உயர்ந்தவர்களாக குறிப்பிட்டதன் மூலம் தர்ம சிந் தனைகளும், உயர்ந் தோர் பண்புகளும் எடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. இதனால் மகாபாரதத்தை தர்ம நெறி கூறும் இலக்கியம் என்பர்.

மகாபாரதக் கதைகள், அதன் உபகதைகள் வாழ்க்கை நெறியில் கடைப்பிடிக்கும் தர்ம நெறிகளை கதூபாத்திரங்கள் வாயிலாக உணர்த்திக் காட்டுகின்றன. அரசநெறி, சமுதாய வாழ்வு, குடும்பம், தனிமனிதன், உலகியல் வாழ்வு அனைத்திற்கும் தேவையான நல்ல ஒழுக்கப் பண்புகளை தர்ம செல்நெறியாகக் காட்டுகின்றன. அவற்றில் சத்தியம், தவம், பொறுமை, நீதி, கடமை, தியாகம், கற்புநெறி, வீரம், பாசம், தருமம், வித்தை, பக்தி, நன்றிமறைவாமை, உயிர்களைக் கொல்லாமை, ஞானம், நேரமை, மரியாதை போன்றவை பாரதம் கூறும் வாழ்க்கை இலட்சியங்களாகக் கொள்ளப்படுகின்றன.

பாரதத்திலே பொறுமைக்கு - தருமர், வீரத்திற்கு - அர்ச்சனன், கொடைக்கு - கர்ணன், அரச தர்மத்திற்கு - வீஷ்மர், விதுரன், தருமர்

என்றும், பதிவிரதைக்கு - திரெளபதை, சகோதர பாசத்திற்கு - பஞ்சபாண்டவர்கள், சிறந்த வித்தைக்கு - துரோணர், குருபக்திக்கு - ஏகலைவன் போன்றோர்களை உதாரண புருஷர்களாகக் கொள்வது இந்து மக்களின் வாழ்க்கை நெறியில் மரபாகியுள்ளது.

பாரதம் குல தர்மம், இராஜதர்மம், யுத்த தர்மம், தொழில் சார் தர்மம், ஆச்சிரம தர்மம் போன்ற தர்மங்களைப் பற்றியும் பேசகின்றன. பாரதத்திலே தருமன், உதிஷ்டரன், வீஷ்மர், விதுரன் போன்ற பாத்திரப்படைப்புக்கள் தர்மநெறியின் காவலர்களாக விளங்குகின்றனர்.

மகாபாரதத்தில் அதர்மம் அழிந்து தர்மம் வெல்லும் என்ற உண்மை நன்குணர்த்தப்படுகின்றது. எனவேதான் பூரதம் கூறும் வாழ்க்கை நெறி “தர்மம் தலைகாக்கும்”, “அறும் வெல்லும்” “தர்மமே வெல்லும்” என்ற உண்மைகளை வலியுத்தி நிற்கின்றது.

ஈ. இலக்கிய வளர்ச்சி

மகாபாரதம் வீரகாவியம் என்றும் வகையில் 126,000 பாடல்களைக் கொண்ட ஒரு விரிவுபட்ட இலக்கியமாகும். குருவம்சத்தில் தோன்றிய திருத்தராட்டினன், பாண்டு எனும் அரசர்களின் வரலாற்றை விளக்கும் வீரகாவியமாகும். இதனை வியாச முனிவரே இலக்கிய ரசனையாக்கினார் என்பது பூர்வீகமரபு. மகாபாரதத்தை வேதங்களுக்குச் சமமாக ஓய்விடுவர். இதனால் மகாபாரதத்தை ஜெந்தாம் வேதம் என்றும் கூறுவது மரபாகும். மேலும் அதனை இதிகாசம், ஸ்மிருதி, கிருஷ்ண வேதம் என்று பல பெயர்களாலும் அழைக்கப்படுவதுண்டு. சமஸ்கிருத மொழியில் பாடப்பட்ட இலக்கியம் மகாபாரதமாகும். உலக இலக்கியத்திலே மிகப் பெரிய பாடலாய் அது விளங்குகின்றது. புருடார்த்த உறுதிப் பொருட்களையுணர்த்தும் ஓர் இலக்கியமாகும். அது முதல் இன்று வரை சமஸ்கிருதத்திலும் பிற இந்திய மொழிகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களுக்கெல்லாம் ஒரு பாலமாக அமைவது மகாபாரதம் ஆகும். தற்போது தமிழ், தெலுங்கு, கன்னடம், ஆங்கிலம் போன்ற மொழிகளிலும், தென்கிழக்காசிய நாடுகளிலே மலாய், யாவக மொழிகளிலும் பாடப்பட்டுள்ளன. யாவா, காம் போஜ தேசங்களில் மகாபாரதக் கதை அதிகம் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளது. பாரதயுத்த, அர்ச்சுனவிவாக போன்ற இலக்கியங்களும் அத்தேசங்களில் வளர்ச்சி பெற மகாபாரதக் கதையே காரணமாகும்.

மகாபாரதம் குப்தர் காலத்தில் அதன் இலக்கிய முழுவடிவம் பெற்று நாடெங்கிலும் ஒத்ப்பட்டு செல்வாக்குப் பெற்றது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த காளிதாசர் எனும் சமஸ்கிருதப் புலவர். பாரதக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு “ஸாகுந்தலம்” எனும் அற்புதமான நாடகத்தை எழுதினார். அத்தோடு பாரதவெண்பா, பாலபாரதம், கிருதார்ச்சனியம் போன்ற இலக்கியங்களும் தோற்றம் பெற்றன.

மகாபாரதத்தில் அனுபந்தமாயுள்ள ஹரிவம்சம், சாவித்திரி உபாக்கியானம், நன்னோபாக்கியானம், பரதசாவித்திரி போன்ற உபகதைகளும் இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமானவை, பாரதக்கதைகள் நாடகம், காவியம். நாட்டார் வழக்கியல், சூத்துக்கள், சிறுகதைகள் போன்ற தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சிகளுக்கும் ஆதாரமானவை.

திருமுறைப்பாடல்களிலும், பிரபந்தப்பாடல்களிலும் மகாபாரதக் கதைக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. கோயிற்கலை நூல்களிலும் பாரதக் கலையின் செல்வாக்குக் காணப்படுகின்றது.

தேவாரப் பாடல்களில் பொதிந்துள்ள கதைக் குறிப்புக்கள் மேல்வருமாறு:

பஞ்சவரிற் பார்த்தனுக்குப் பாகுபத மீந்துகாத்தான் - சம்பந்தர் (671)	- சம்பந்தர் (681)
வெங்கோத் தருமன் மேவியாண்ட - அப்பர் (5945)	- அப்பர் (5945)
பாண்டு வின்மகன் பார்த்தன் பணி செய்து	- சந்தர்ர் (7565)
மிடுக்கிலாதானை வீமனே விறல்	

எனவே மகாபாரதம், வேத இலக்கிய மரபினையும் பிற்கால இலக்கியங்களின் மரபையும் இணைத்துக் காட்டும் இலக்கியம் என்று கூறினால் அது மிகையாகாது.

முடிவுரை

மகாபாரதம் இந்து சமய கலாசார பண்பாட்டு வளர்ச்சியில் ஒரு சமய சமூக களஞ்சியம் என்று கூறுவதில் ஜயப்பாடு இல்லை.

இந்து சமய மரபில் பகவத்கீதை பெறும் முக்கியத்துவம்

தொகுப்பு : திரு. எஸ். துஷ்யந்த

அறிமுகம்

பிரஸ்தான திரயங்களில் ஒன்றாக மதிக்கப்படுவது பகவத்கீதை ஆகும். கீதை என்பது பாடப்பட்டது, உபதேசிக்கப்பட்டது, சொல்லப்பட்டது என்றெல்லாம் பொருள்படுகின்றது. இந்திய இதிகாசங்களில் சிறந்தது என்று எண்ணப்படும் மகாபாரதத்தில் வீட்டும் பருவத்தில் அமைவற்றுள்ளது. இது, கிருஷ்ண பரமாத்மா, அர்ச்சனனுக்கு போர்க்களத்தில் தேரோட்டியாக இருந்த நிலையில் கூறப்பட்டதாகும். இது பகவாணாகிய கிருஷ்ணரால் போதிக்கப்பட்டமையால் பகவத்கீதை என்ற இறைஅந்தஸ்தையும் பெற்றுச் சிறப்புப் பெறுகின்றது.

வைப்பு முறை

மகாபாரதத்தில் வீட்டும் பருவத்தில் 25ஆம் அத்தியாயத்தில் இருந்து 42ஆம் அத்தியாயம் வரை கீதையின் கருத்துக்கள் அமைவு பெற்றுள்ளன. இது அர்ஜீன் விஷாதம், ஸாங்கியம், கர்ம, ஞானகர்ம சந்நியாஸ, ஸந்யாஸ, தியான, ஞானவிகஞான, அஷ்ரப்ரஹம், ராஜவித்யா ராஜகுஹ்ய, விபூதி, விஸ்பருப தரிசனம், பக்தி, ஷேத்ர ஷேத்தக்ஞ விபாக, புருஷோத்ம, தெய்வாஸரஸம்பத் விபாக, சிரத்தாத்ரய விபா, மோஷி ஸந்யாஸ என பதினெட்டு அத்தியாயங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதோடு, அவற்றில் 700 சுலோகங்களும் அடங்கியுள்ளன.

கீதையில் உள்ள 18 அத்தியாயங்களும் 18 யோகங்களாகக் கூறப்படுகின்றன. இவற்றை இரத்தினச் சுருக்கமாக கர்மயோகம், இராச யோகம், பக்தியோகம், ஞானயோகம் என்ற நான்காக வகைப்படுத்தலாம்.

உபநிடத மகாவாக்கியங்களின் தெளிவான சாரமாக அமைந்திருப்பது கீதையாகும். இதில் உள்ள பதினெட்டு அத்தியாயங்களும் ஆறாறு அத்தியாயங்களாக மூன்றாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அவற்றில் 1 முதல் 6 வரையிலான அத்தியாயங்கள்

தத்துவம் அளியில் உள்ள நீ எனும் துவம் எனும் ஆன்மா பற்றியும், 7முதல் 12 வரையிலான அத்தியாயங்கள் அது எனும் தத் எனும் பிரமம் பற்றியும், 13முதல் 18 வரையிலான அத்தியாயங்கள் அளி எனும் பிரமத்துக்கும், ஆன்மாக்களுக்குமின்னும் ஜக்கிய நிலை விளக்கப்படுகின்றது.

பகவத்கீத ஒரு சமய நூல்

இந்து சமய மரபுகளை விளக்குகின்ற சமய இலக்கியங்களுள் பகவத்கீதையும் சிறப்பிடம் பிடிக்கின்றது. பகவத்கீதை வைணவ, பாகவத சமய சம்பிரதாய மரபுகளையே கூடுதலாகப் பிரதிபலித்தாலும் முழுமுதற் கடவுள் சிவன் எனச் சைவசித்தாந்திகள் கருதுவதற்கும் கீதை இடம் தராமலில்லை.

வைணவ சமய சம்பிரதாயங்களை வெளிக்காட்டும் முக்கிய பிரிவு பாகவதசமயமாகும். இதில் வைணவக் கருத்துக்களை பக்தி நெறியோடு இணைத்துக் கூறும் நூல் கீதை ஆகும்.

பகவத்கீதை ஸ்ரீ பகவானுடைய பரத்துவம், அவதாரவடிவங்கள், ரகசியம், திருவாய் மொழி, விஷ்வரூபம், கல்யாணக் குணங்கள், வீழுதி போன்றவைகள் விளக்கப்படுகின்றன. இக் கருத்துக்களைக் கொண்டு பாகவதர் கிருஷ்ணரை தெய்வமாகப் போற்றி வழிபடுகின்றனர். எனவேதான் பாகவதரும், அவர்களின் சமயமும் பகவத்கீதையை முக்கிய மூல நூலாகக் கருதுகின்றனர். 11ஆம் அத்தியாயமாகிய விஷ்வரூப தரிசனத்தில் எங்கும் நிறைந்துள்ள பகவானின் குணங்களை, இயல்புகளை உபநிடதம் கூறும் இறைக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் பிரச்சாரம் செய்யும் நூல் கீதை ஆகும். அதற்கு எடுத்துக்காட்டாக அமையும் சுலோகம் இரண்டினை மேல்வருமாறு நோக்கலாம்.

“ஆதி நடு அந்தம் இல்லாதவரும், முடிவில்லா சக்தியடையவரும், எண்ணிறந்த கைகளையடையவரும், சந்திர, சூரியர்களைக் கண்களாகவடையவரும், வெந்தமூல் வாய் படைத்தவரும், தமது தேஜஸினால் உலகம் யாவையும் ஏரிக்கின்றவரும் ஆகிய உம்மைக் காண்கின்றேன்” (11அத்: 19)

“நானே உலகம், நானே அனைத்திலும் நிறைந்துள்ளேன். உன்னை இயக்கும் சக்தியும் நானே, உன் செயலானது ஒன்றுமில்லை அனைத்தும் என் செயலே”

பகவத்கீதை திருமாலின் அவதாரக் கோட்பாட்டை விளக்குகின்ற நூலுமாகும். திருமாலின் அவதார வடிவமே கிருஷ்ணர். இக் கிருஷ்ணரின் போதனையாக அமைவது பகவத்கீதை. “உலகிலே தர்மம் நிலை குலைந்து அதர்மம் பெருகிய போது தர்மத்தைக் காக்கவும், அதர்மத்தை அழிக்கவும், குருஷேத்திர போர்க்களத்தில் கிருஷ்ணராக அவதாரம் செய்தார் என கீதை கூறுகின்றது. இது வைணவ சமய வளர்ச்சிக்கு ஆதாரமான சிந்தனையாகும்.

பகவத்கீதை மெய்ப் பொருளின் பாதார விந்த நிலையினை அடைவதற்கு பக்தியோகம், கர்மயோகம், இராஜயோகம், ஞானயோகம் ஆகிய நான்கு நெறிகளையும் ஆன்மீக விடுதலைக்கு ஒப்பானவை எனக் கூறுகின்றது.

பக்தியோகத்தில் பகவான் மீது செலுத்தும் பிரபக்தி நிலையை உயர்ந்த வழிபாடு எனக் கூறுகின்றது. இதன் மூலம் ஆன்மீக விடுதலையடையலாம் எனவும் கூறப்படுகின்றது. இதற்கு கிருஷ்ணர் கூறிய வாசகம் ஒன்று சான்றாகும். “அர்சகனா நான் உன் மீது வைத்திருக்கும் அன்பு என் மனதை விட்டு அகலாதபடி பார்த்துக் கொள்வாயாக” இதே போல் கர்மயோகத்தில் நிஷ்காமிய செயல் மூலம் பற்றற்ற நிலைப்பாட்டில் இறைவனை அடையலாம் எனக் கூறுகின்றது.

பகவத்கீதையில் ஆங்காங்கே சிவனைப் பற்றிய குறிப்புக்களும் காணப்படுகின்றன. 11ஆம் அத்தியாயமாகிய விஷ்வரூப தர்சனத்திலே பரமேசவரர், ஈஸ்வரன், யோகேஸ்வரன் போன்ற பெயர்கள் சிவனைக் குறிப்பதாக அமைகின்றன. கீதையிலே கிருஷ்ணர் பல இடங்களில் “தானே எல்லாம்” எனப் பேசி, சில இடங்களில் பிரமம் என்றும், ஈஸ்வரன் என்றும் குறிப்பிடுகின்றார். தன்னைவிடவேறான ஒரு பொருளைப் பற்றிக் கிருஷ்ணர் கூறுவதிலிருந்து சித்தாந்திகள் அப்பொருளைச் சிவன் எனக் கருதுவதற்கு கீதை இடமளிக்கின்றது.

வேத இலக்கியங்களைத் தொடர்ந்து சமய சிந்தனை மரபுகளைச் சிறப்பாக வெளிப்படுத்தும் இலக்கியும் பகவத்கீதையாகும். குறிப்பாக வைணவ சமய வளர்ச்சிக்கு ஒரு திருப்பு முனையை ஏற்படுத்திய நூல் அதுவாகும். இதனால் வைணவ ஆலயங்கள், வைணவ இல்லங்கள், அக்கிரகாரங்கள் போன்ற இடங்களில் ஆராமமேயோடும், பக்தியோடும் பாராயணம் செய்யப்பட்டும் வருகின்றது.

பகவத்கீத வேதாந்த மரபில் வந்த ஒரு நூல்

உபநிடதம், பிரமகுத்திரம், பகவத்கீதை ஆகிய பிரஸ்தான திரயங்கள் கூறுகின்ற கோட்பாடுகளையெல்லாம் தொகுத்து வேதாந்தம் என்று கூறுவது முறை. இந்திய தத்துவ தரிசனங்களிலே ஆராயப்படும் விடயங்கள் கீதையிலும் இடம் பெற்றுள்ளன. எனவே இந்து தத்துவக் கோட்பாடுகளின் விளக்கத்திற்கும், வளர்ச்சிக்கும் வேதாந்தமரபில் வந்த பகவத்கீதையும் முக்கிய கருவூலமாகும்.

உபநிடத ஒருமைவாத மரபில் வேதாந்த மரபுகளை விளக்கும் நூல் பகவத்கீதையாகும். உபநிடதம் கூறும் தத்துவம் அளி எனும் மகாவாக்கியத்தின் சாரமாக, தெளிவாக அமைவது கீதை ஆகும். இவ் இரண்டு நூல்களும் சுருதி வடிவத்திலேயே இறைவன், பிரபஞ்சம், ஆன்மா, மறுபிறப்பு, முக்தி, வழி போன்ற தத்துவ சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்திக் காட்டுகின்றன.

இறைவன் :

கதையின் ஒவ்வொரு அத்தியாயங்களிலும் இறைவன் பற்றிய சிந்தனைகள் செறிந்து காணப்படுகின்றன. அவ் அத்தியாயங்களில் கூறப்படுகின்ற “ஓம் நமோ நாராயண” எனும் சுலோகம் கீதையின் இறை சாரமாகச் சொல்லப்படுகின்றது. “இச் ஷேத்திரம் முழுவதும் விஷ்ணுவின் பரத்துவமே அடங்கியுள்ளது” எனவே விஷ்ணுவே பிரமம் என்ற சிந்தனை வலுப் பெற்றுள்ளது.

கீதையிலே 10ம் அத்தியாயமாகிய விழுதியோகத்திலும், 11ம் அத்தியாயமாகிய விஷ்வருபதரிசனத்திலும் இறைவனின் சிந்தனைகள் கருத்தாளமுற்றுக் காணப்படுகின்றன.

விபூதி யோகத்தில் - “எல்லா ஜீவராசிகளின் உணர்வுகளுக்கும் பலவித பாங்குகளுக்கும் காரணமாக இருப்பவன் இறைவன்” “புருசோத்தமா, உயிர்களைப் படைத்தவா, உயிர்களுக்கு இறைவா, தேவதேவா, அண்ட நாயகனே உம்மை உம்மால் உள்ளபடி அறிவீர்”

“நான் அனைத்திற்கும் பிறப்பிடம், யாவும் என்னிடத்தேயிருந்தே விரிகின்றன” எழுத்துக்களுள் நான் அகரம்: கூட்டுச்சொற்களுள் இரு சொற்கூட்டு: ஓயாத காலம் நானே. எங்கும் பரந்திருந்து வினைப்பயனை வழங்குபவன் நானே. இத்தகைய சுலோகங்களில் இறைவனின் சொரூப இல்சணங்களும், பிரபஞ்ச தத்துவ விளக்கங்களும் சொல்லப்படுகின்றன.

விஷ்வரூப தர்சன யோகத்தில் - “எல்லா ஜீவராசிகளின் உணர் விற்கும், பாங்குகளுக்கும் மட்டுமன்றி பிரபஞ்சத்தின் செயற்பாட்டிற்கும் இறைவனே காரணம்”

அருச்சனருக்கு கிருஷ்ணர் விஷ்வரூபம் எடுத்துக்காட்டியபொழுது “பல வகைப்பட்ட பல நிறங்களும், வடிவங்களும் உடைய எனது தெய்வீக உருவங்களை நூறு நூறாய் ஆயிரம் ஆயிரமாய் இனிப்பார்” என்று கூறுகின்றார்.

கீதயின் இறை சாரமாகச் சொல்லப்படுவது “இச் ஷேத்திரம் முழுவதும் விஷ்ணுவின் பரத்துவமே அடங்கியுள்ளது” எனவே விஷ்ணுவே பிரமம் என்ற சிந்தனை வலுப் பெற்றுள்ளது.

ஆன்மா :

ஆன்மா நித்தியமானது, அனாதியானது, அழியாதது, உடலோடு கூடியிருப்பது, உடல் அழியும் ஆன்மா அழியாதது. அது பிறப்பதுமில்லை. உருவான பின்பும் அழிந்து போவதும் இல்லை. பிறப்பற்ற அந்தப் பொருள் மரணமடைவதில்லை என ஆன்மாவின் முக்கிய இலக்கணங்களை கிருஷ்ணர் உரைத்துள்ளார். சாங்கிய யோகத்தில் ஆன்மாவின் இலட்சணம் இவ்வாறு கூறப்படுகின்றது. “நித்தியமாய், நாசமற்றதாய், அளப்பரியதாய், உள்ள ஆன்மாவின் இவ்வடல்கள் யாவும் அழியும் தன்மையானவை. ஆதலால் பாரதா, போர் புரிக”

“பழுதுபட்ட துணிகளைக் களைந்து விட்டு மனிதன் புதிய துணிகளைப் போட்டுக் கொள்வதைப் போன்று. ஆன்மா பழைய உடலங்களை நீத்துப் புதியன் புகுகிறது”

“வினையாற்றக் கடமைப்பட்டுள்ளாய் வினைப் பயனில் ஒரு பொழுதும் உரிமை பாராட்டாதே. வினைப்பயன் விளைவிப்பவன் ஆய்விடாதே. வெறுமனே இருப்பதில் விருப்புக் கொள்ளாதே”

மோட்சசாங்கிய யோகத்தில் ஒருவன் விட்டனுவின் பாதார விந்தங்களைப் பற்றிக் கொள்வது முக்தியெனக் கூறுகின்றது. இதற்கு பக்தியோகம், கர்மயோகம், ஞானயோகம் போன்ற மார்க்கங்கள் சாதனையாக அமையும். இவற்றில் பக்தி வழிபாடு சிறப்பானது, அதிலும் பிரபக்தி உயர்ந்தது. “என்னிடத்து மேலான பக்தி பண்ணுகின்ற பக்தன் ஜயமின்றி என்னையே அடைவான்” என இச்சலோகம் கூறுவதிலிருந்து பக்தி வழிபாட்டை அறிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

பிற்காலத்தில் இந்து தத்துவ வளர்ச்சிக்கு பகவத்கீத முன்னோடியாக விளங்கியது. சங்கரர், இராமானுஷர், மத்துவர் போன்ற வேதாந்திகள் இந் நாலுக்கு பல வியாக்கியானம் எழுதினார்கள். அவர்களில் இராமானுஷர் எழுதிய கீதபாடிய உரை குறிப்பிடப்பாலது.

இந்துக்களின் ஓழுக்க நெறி

உபநிடதங்களின் கருத்துக்களை தெளிவுபடுத்தி அதனை வாழ்வுக்கு பயன் கொள்ளும் வண்ணம் செம்மைப்படுத்தித் தருவது கீதை ஆகும். கேடும் நலமும் மனித வாழ்வில் கலந்துள்ளன. கேட்டில் இருந்து விலகி நலத்தில் நிலைப்பற்றிருப்பதே மனித வாழ்வின் நோக்கமாகும். இதனை மக்கள் அனைவரும் உணர்ந்து வாழக் கீதை துணை புரிகின்றது.

கிருஷ்ணர் தேரோட்டியாக இருந்து அருச் சுனனுக்கு உபதேசிக்கின்ற கருத்துக்கள் இந்துக்களின் வாழ்க்கை ஓழுக்க நெறிக்கு ஆதாரமாக அமைந்துள்ளது.

அறமே எல்லாவற்றுக்கும் மேலானது என்பது கீதையிலே வலியுறுத்தப்பட்டுள்ளது. கர்மயோக உபதேசங்கள் ஒழுக்க நெறிக்கு அடிப்படையானது. “கடமையைச் செய் பலனை எதிர்பாராதே” எனும் நிஷ்காமிய வழிபாடு மேலான தர்ம நெறி என்பது உணர்த்தப்படுகின்றது. செயலில் துறவினை மேற்கொள்ளும் துறவு மார்க்க வழிமுறை சுயநலமற்ற கடமை, பற்றை அறுக்கும் வழி என்பதும் கீதையில் உணர்த்தப்படுகின்றது. கீதை கூறும் ஒழுக்க நெறி வீடு பேற்றை அடைவதற்குச் சாதனமாக அமைந்துள்ளது.

* * * * *

புராணங்களிற் காணப்படும் சைவம்

இரா. பாலசுப்பிரமணியன்

சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்ட சமயம் சைவ சமயம். புராணம் என்ற சொல் பழையையும் குறிக்கும். மனதில் தூய்மையும், சொல்லில் வாய்மையும், செய்கையில் மெய்மையும் ஒவ்வொருவரிடத்தும் அமைய வேண்டும் என்றும் அதனை அவரவர் அறிவுக்கு ஏற்றவாறு ஆராய்ந்து காட்டுவதே சைவ சமயமென்றும் சான்றோர்கள் கூறியுள்ளனர். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த சைவசமயத்தைப் பற்றிப் புராணங்களிற் காணப்படும் கருத்துக்களை ஆய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

ஐந்தாவது வேதம்

புராணம் என்பதற்குப் பழைய வரலாறுகள் என்பது பொருள். புராணங்களும் இதிகாசங்களின் வகைகளைச் சேர்ந்தவைகளே. இவை இரண்டும் ஒரு சேர ஐந்தாவது வேதம் (பஞ்சமோ வேத) என வழங்கப்படுகின்றது. நாட்டில் நிகழும் பெரிய நிகழ்ச்சிகள், பழங்கதைகள், கட்டுக்கதைகள் இவற்றின் மூலமாகச் சமய பக்தியைப் பார்மக்களிடையே உண்டாக்குவதும், சமய அறிவைப் பரவச் செய்வதும் புராணங்களின் நோக்கமாகும்.

புராணங்கள் 18

மரபின்படி 18 புராணங்களும், பல உடபுராணங்களும் உள்ளன என்று அறிஞர் சொல்கின்றனர். புராணங்கள் வடமொழியிலுள்ளவை. இதனை எழுதியவர் வேத வியாசர் ஆவார். வடமொழியிலுள்ள புராணங்கள் 18. அவையாவன பிரம்ம, பிரம்மாண்ட, பிரம்ம வைவார்த்த, மார்க்கண்டேய, பிவஷ்ய, வாமன, விஷ்ணு, பாகவத, நாரதீய, கருட. பத்ம, வராக, சிவ, இலிங்க, ஸ்காந்த, அக்னி, மச்ச, கூர்ம புராணங்களாகும். இவை வேதங்களின் கருத்துக்களை எளிய முறையில் விளக்குவன என்றும் கூறுவர். புராணங்கள் வந்த வரலாற்றைத் தமிழிலுள்ள கந்தபுராணம்,

“ நாதனார் அருள் பெரு நந்தி தந்திடக்
கோதிலாது உணர் சனற்குமரன் கூறிட
வாதநாராயண முனி வகுப்ப ஓர்ந்து உணர்
குதன் ஒதியது முவாறு தொல்கதை”

எனக் கூறுகிறது.

பதினெட்டுப் புராணங்கள் நான்கு ஸ்த்ரை கிரந்தங்களால் ஆனவை. ஒரு கிரந்தம் என்பது முப்பத்திரண்டு எழுத்துக்களைக் கொண்டது. வடமொழியிலுள்ள மிகப்பெரிய புராணம் ஸ்காந்த புராணம் ஆகும். இது ஒரு ஸ்த்ரை கிரந்தங்களை உடையது.

புராணங்களின் பிரிவுகள்

பதினெண் புராணங்களில் பிரம்ம, பிரம்மாண்ட, பிரம்ம வைவர்த்த, மார்க்கண்டேய, பவிஷ்ய, வாமன என்னும் முதல் ஆறு புராணங்கள் இராஜசப் பிரிவைக் சேர்ந்தவை. விஷ்ணு புராணம் வரையுள்ளவை சாதவீகப் பிரிவைச் சார்ந்தவை. இறுதியாக உள்ள ஆறு புராணங்கள் தாமசப்பிரிவைச் சார்ந்தவை. இவற்றுள் சிவபுராணம். ஸ்காந்த புராணம். இலிங்க புராணம், கூர்ம புராணம், வாமன புராணம், வராக புராணம், பவிஷ்ய புராணம், மச்ச புராணம், மார்க்கண்டேய புராணம், பிரம்மாண்ட புராணம் ஆகிய பத்து புராணங்கள் சைவ மரபுப் புராணங்களாகும்.

சிவபுராணம்

சிவபுராணத்தை வாயு புராணம் என்றும் கூறுவர். திருநீறு. உருத்திராக்கம், ஐந்தெழுத்து முதலியவற்றின் சிறப்புகளையும், கணேசன், கந்தன், வீரபுத்திரன் முதலியவர்களின் வரலாறுகளையும் இப்புராணம் விவரிக்கின்றது.

ஸ்காந்த புராணம்

ஸ்காந்த புராணத்தில் ஆறு சம்ஹிதைகள் உண்டு. இப்புராணத்தில் குதசம்ஹிதையை ஆதிசங்கரர் தனது வேதாந்த பாடியத்தை எழுதுமுன் 18 முறை படித்ததாகக் கூறுவர். கச்சியப்ப சிவாச்சாரியார் இப்புராணத்தைத் தமிழில் பாடியுள்ளார். இப்புராணத்தில் கந்தன் (முருகன்) தொடர்பான பல கதைகளும், அறப்பொருள்களும் தெளிவாகக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இலிங்க புராணம்

கவேதா, ததீசி, நந்தி, உபமன்யு முதலியவர்களின் வரலாறுகளையும், சிவதீக்கை, சிவவிரதம், பஞ்சாக்கரமாகிய ஜந்தெழுத்து, உருத்திராக்கங்களின் வகைகள், சிவயோகம், குருசீடர் இயல்புகள் ஆகியவற்றின் விளக்கங்களையும் கொண்டுள்ளது.

கூர்ம புராணம்

கூர்மமூர்த்தி, இந்திரத்யம்நன் முதலியவர்களுக்குக் கூறியது. ஈசவர கீதை, வியாச கீதை, இலிங்க உற்பத்தி, அந்திகாகரவதம் போன்ற சைவத் தொடர்பான கதைகளை உடையது.

வாமன புராணம்

நாரதர்க்குப் புலஸ்தியர் வாமன வடிவத்திற் கூறியது. ரதி தனது பதியை இழந்த வரலாற்றினையும், இறைவன் இயலுலகில் கொண்டுள்ள வடிவங்களின் பெயர்கள் ஆகிய வற்றையும் இப்புராணம் விளங்குகின்றது.

வராக புராணம்

தேவிக்கு வராக மூர்த்தி அருளியது. அகத்திய கீதை, பித்ர கீதை, உருத்திர கீதை, நந்திதேவர் வரலாறு; தீர்த்தங்களின் சிறப்புகள், மரம் வைக்கவேண்டிய முறைகள் ஆகியன இப்புராணத்தில் விளக்கப்பட்டுள்ளன.

மச்ச புராணம்

மனுவிற்கு மச்ச மூர்த்தியாற் கூறப்பட்டது. அரச நீதி, விஷப்பரிசை, கொடை, நீத்தார் வழிபாடு ஆகியவற்றை விவரிக்கிறது.

மார்க்கண்டேய புராணம்

மார்க்கண்டேய முனிவரால் நான்கு முனி குமாரர்களுக்குக் கூறப்பட்டதாகும். தேவி மகாத்மியம் என்னும் தேவீ ஸப்தசசீ இப்புராணத்தின் ஒரு பகுதியாகும்.

பிரமாண்ட புராணம்

கேஷத்திரங்களின் மகிமை, தேவி பண்டாகரனைக் கொன்று உலகைக் காத்தது போன்ற செய்திகளை இப்புராணம் விவரிக்கின்றது.

சிவபூராணங்களிற் கூறப்படும் கோயில் அமைப்புகள், இறைவனின் பலவகைத் தோற்றங்கள் முதலியன் தென்னகத்தில் மட்டுமே காணப்படுகின்றன. இப்பூராணங்கள் அனைத்தும் சிவபெருமானின் உருவ வேறுபாடுகளையும் அவற்றின் நுட்பங்களையும் நன்கு விளக்குகின்றன.

வடமொழியிலுள்ள பூராணங்களைவிடத் தமிழில் அதிக பூராணங்கள் உள்ளன. திருமுறைகளிலும், சிவஞான சித்தியார் பரப்ககத்திலும் பல பூராணக்குறிப்புகள் உள்ளன. வடமொழிப்பூராணங்கள் தமிழாக்கம் செய்யப்பட்டது போன்று தமிழ் மொழியிலுள்ள பூராணங்களும் வடமொழியாக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளன. உதாரணமாகத் திருவிளையாடற் பூராணம் வடமொழியில் ஹாலாஸ்ய மகாத்மியம் எனவும், திருத்தொண்டர் பூராணம் வடமொழியில் பக்தவிலாசம் எனவும் மொழி பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

தமிழ் மொழியிலுள்ள பூராணங்கள்

தமிழிற் சைவ மரபுடன் தொடர்புடைய சேக்கிழாரின் பெரிய பூராணம், பரஞ்சோதி முனிவரின் திருவிளையாடற் பூராணம் கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் கந்தபுராணம் ஆகிய மூன்றும் மிகவும் சிறப்புணையவையாகும். அறுபத்து மூவர் நாயன்மார்கள், ஒன்பது தொகை அடியார்கள் ஆகியோரின் சிறப்புகளைக் கூறுவது பெரிய பூராணம். மதுரைச் சொக்கநாதர் ஆற்றிய அறுபத்தி நான்கு திருவிளையாடல்களை விளக்குவது பரஞ்சோதிமுனிவரின் திருவிளையாடற் பூராணம்.

பரஞ்சோதி முனிவர் தமது நாலிற் சைவத்தின் மாண்பு, சித்தாந்த சாத்திர நுண்பொருட்கள் ஆகியவற்றை விளக்கியுள்ளார். கந்தபுராணம் சைவ சித்தாந்தப் பேருண்மைகளைக் கதைகளின் வாயிலாக எடுத்துக்கூறும் பெருநூலாகும். தமிழ் மொழியில் ஸ்தல பூராணங்கள் என்பவை பெரிய எண்ணிக்கையில் உள்ளன. இவை புனித கோத்திரங்கள், தலம், மூர்த்தி, தீர்த்தம், விருட்சம் ஆகியவற்றின் சிறப்புகளையும் அச்கோத்திரங்களின் பூராண வரலாறுகளையும் விளக்குகின்றன. இவ்வகையில் நிரம்பவழகிய தேசிகர் இயற்றிய சேதுபூராணம், கச்சியப்ப முனிவர் இயற்றியுள்ள தணிகை, காஞ்சி, திருவானைக்கா, பூவானூர், பேரூர்ப் பூராணங்கள், அத்தலங்களின் புகழினைக் கூறுவதுடன் சைவ மரபின் சிறப்புகளையும் சித்தாந்த

சாத்திரங்களின் உட்கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றவையாகும். வரதுங்க ராமபாண்டியர் இயற்றிய பிரமோத்தர காண்டம் சைவ அடையாளங்களான திருவைந்தெழுத்து, திருநீறு ஆகியவை பற்றியும் சைவ வழிபாடுகளான சிவராத்திரி, பிரதோஷம், சோமவாரம், மகேசவர வழிபாடு ஆகியன பற்றியும் விரித்துக் கூறுகின்றது. தமிழில் இவற்றைத் தவிர வேறு பல தலபுராணங்களும் ஆதீனப் புலவர்களின் நால்களும் சைவத்தின் சிறப்புகளை விளக்குகின்றன.

சைவ புராணங்கள் பத்தில் கோயில் அமைப்புகள், இறைவனின் பலவகைத் தோற்றுங்கள் திருவிளையாடல்கள், முப்பொருள் உண்மை; உலகத் தோற்றம், உலகம் இறைவனிடத்து ஒடுங்குதல், பதினான்கு மனுக்களின் வரலாறு, பெருமை வாய்ந்த மன்னர்களின் வரலாறு, சைவத்தின் திருவைந்தெழுத்து, திருநீற்றின் பெருமை, சிவராத்திரி, பிரதோஷம், சோமவாரம், சிவழூஜை முறைகள் ஆகியவற்றைக் கூறுவதுடன் சைவமரபின் சிறப்புகளையும், சித்தாந்த சாத்திரங்களின் உட்கருத்துக்களையும் எடுத்துக் கூறுகின்றன. இவ்வாறு நம் நாட்டில் பல தொன்ம கதைகளை விளக்கும் புராணங்களில் சைவ சமயக்கருத்துக்கள் நிறைந்துள்ளதை இக்கட்டுரை வாயிலாக நாம் அறியமுடிகிறது.

* * * * *

இந்துசமயப் பண்பாட்டில் தமிழ்ப் புராணங்கள் பற்றிய அறிமுகம்

தொகுப்பு - திரு. எஸ். துஷ்யந்த

புராணம் என்ற சொல்லுக்குப் புராதனம், பழைம, பழைய கதை, பழைய வரலாறு எனப் பலவாறு பொருள் உண்மை கொள்ளலாம். சமஸ்கிருத மொழி, தமிழ்மொழி என்ற இரு மொழிகளின் தழுவல்களில் வடமொழிப் புராணங்கள், தமிழ் மொழிப் புராணங்கள் தோற்றும் பெற்றன. இதில் சமஸ்கிருத மொழியில் உள்ள புராணங்களே மிகப் பழைம வாய்ந்தவை. தமிழ்ப் புராணங்கள் பெரும்பாலும் கி.பி.11ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவையாக உள்ளது.

வடமொழிப் புராணங்களின் பொருள் மரபுகளை பின்பற்றியதாக தமிழ் மொழிப் புராணங்கள் அமையவில்லை. இருப்பினும் சில தமிழ்ப் புராணங்கள் வட மொழிப் புராணங்களை தழுவியே எழுந்தன. தமிழ் மொழிக்குச் சிற்பாகவுள்ள புராணங்கள் பெயரளவில் மட்டுமே புராணங்களாக இருக்கின்றன. அவை அறம், பொருள், இனபம் என்பவற்றை விளக்கும் காவியங்களுக்குரிய அம்சங்களை பெரிதும் கொண்டுள்ளன. எனவே தமிழகத்து சைவசமய பண்பாட்டம் சங்களை நன்கறிந்து கொள்வதற்குத் தமிழ்ப் புராணங்களைப் பற்றிய அறிவு அவசியமாகும்.

தமிழ்மொழியில் எழுந்த புராண வகைகள்

தமிழ் மொழியில் இப்பொழுது கிடைக்கின்ற புராணங்கள் கி.பி. 11ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிற்பட்டவை. அவற்றை பின்வரும் பிரிவுக்குள்ளான முறையில் வகைப்படுத்தலாம்.

அ. மகாபுராணங்களின் மொழிபெயர்ப்பு நூல்கள்

1. சூர்ம் புராணம்
2. இலிங் புராணம்
3. மச்ச புராணம்

ஆ. காவிய முறையில் அமைந்த புராணங்கள்

1. பெரிய புராணம்
2. கந்த புராணம்

இ. மெய்யடியார்கள் வாழ்க்கை பற்றிய புராணங்கள்

1. திருத்தொண்டர் புராணம் (பெரிய புராணம்)
2. திருவாதவூரடிகள் புராணம்
3. சேக்கிழார் புராணம்

ஈ. விரதமகிமை பற்றிக் கூறும் புராணங்கள்

1. ஏகாதசி புராணம்
2. சிவராத்திரி புராணம்
3. பிரதோஷ புராணம்

உ. சாதி பற்றிக் கூறும் புராணங்கள்

1. வன்னியர் புராணம்
2. சாதி நிர்ணய புராணம்
3. அங்கத புராணம்

ஊ. தலங்கள் மீது எழுந்த புராணங்கள்

1. தணிகைப் புராணம்
2. திருவிளையாடற் புராணம்
3. கோயிற் புராணம்
4. பழனித்தல புராணம்
5. திருவாரூர்ப் புராணம்
6. திருவெய்யாற்றுப் புராணம்
7. திருச்செந்தூர்ப் புராணம்
8. காஞ்சிப் புராணம்
9. திருவாணைக்கா புராணம்
10. சீகாளத்தி புராணம்

பெரிய புராணம் எழுந்த காலம் சூழ்நிலை பற்றிய விளக்கம்:

தமிழகச் சோழராட்சிக் காலத்திலே பெரியபுராணம் எழுதப் பட்டது. கி.பி. 9 தொடக்கம் 13ம் நூற்றாண்டு வரையிலான காலம் சோழ அரசர்களின் வசமாக இருந்தது. கி.பி. 12ம் நூற்றாண்டிலே சோழப் பேரரசை ஆண்ட அநபாயன் என அழைக்கப்படும் இரண்டாம் குலோத்துங்க சோழன் வேண்டிக் கொண்டவாறு அம்மன்னனுக்கு முதல் அமைச்சராக இருந்த சேக்கிழார் தமது புலமையைப் பயன்படுத்தி சமய இலக்கியமான அந்நாலை இயற்றினார். சோழர்காலம் சமயம், அரசியல், பொருளாதாரம், கலை, இலக்கிய வரலாற்றிலே ஒரு பொற்காலமாக விளங்கியது. சேக்கிழார் காலத்தில் சமயப் பொதுமை நிலவியதென வரலாறு கூறும். சோழ அரசு சைவ, வைணவ சமயங்களைப் போற்றியது. பெளத்த சமயத்திற்கும் ஆதரவு அளித்தது. மன்னர்களும், மக்களும் சைவத்தைப் போற்றினர். அதன் வளர்ச்சிக்கு அரப்பணிப்புடன் செயற்பட்டனர். விஜயபாலன், பராந்தகன், இராஜராஜன், இராஜேந்திரன், முதலாம் குலோத்துங்கன் போன்ற அரசர்கள் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்ட அரசியல் நிர்வாகத்தினை மேற்கொண்டனர். உள்நாட்டு, வெளிநாட்டு வாணிபத்தின் மூலம் பொருளாதாரமும் செழிப்புற்றிருந்த இச்சூழ்நிலையிலேயே பெரிய புராணம் இலக்கிய காப்பிய வடிவம் பெற்றது.

சேக்கிழார் வாழ்வும், பணியும்:

சோழநாட்டில் குன்றத்தாரிலே பிறந்தவர். இளமைநாமம் அருண்மொழித்தேவர். இளமை முதல் சிவபக்தியிலும், சிவன்தியார் பக்தியிலும் சிறந்து விளங்கினார். இவரின் கல்விச் சிறப்பால் அநபாய சோழனின் அரசவையில் முதல் மந்திரியாகி “உத்தம சோழப்பல்வர்” என்ற சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றார்.

பணிகள்:-

திருநாகேச்சுரம் கோயிலை அமைத்து பூசை நடாத்தி வந்தார். சோழ அரசனை சைவ சமயத்தில் ஈடுபடச் செய்வதற்கு சுந்தரரின் திருத்தொண்டர் தொகையைப்படித்து பொருள் விளக்கி மன்னனின் வேண்டுகோளின்படியும் சிவனின் அருளாலும் பெரியபுராணம் என்னும் சைவகாப்பியத்தை நூலாக்கினார். அதனுடாக துமிழ்நாட்டு சிவ அடியார்களின் வழிபாட்டை சைவசமயத்திலே சிறப்புப் பேரங்கள் செய்தார்.

இதனால் தொண்டர் சீர் பரவுவார் என்னும் சிறப்புப் பெயரையும் பெற்றார். பெரியபூராணம் என்னும் காவியத்தை சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் பாடியருளிய திருத்தொண்டர் தொகையினையும், நம்பியாண்டர் நம்பி பாடியருளிய திருத்தொண்டர் திருவந்தாதியினையும் அடிப்படையாகக் கொண்டு உருவாக்கினார். தென்னாட்டிலே சைவநெறி தழைக்க வந்த நாயன்மார் அறுபத்து மூவரின் வாழ்க்கையினை ஆராய்ந்து கூறும் தீவிவிய நூலாகும்.

பெரியபூராண நூல் அமைப்பும் பொருண் மரபும்:

திருமலைச்சருக்கம் முதலாக வெள்ளானைச் சருக்கம் வரை 13 சருக்கங்களையும், 2 காண்டங்களையும் அடக்கியுள்ளது. முதல் காண்டத்தினுள் 6 சருக்கங்களும், இரண்டாம் காண்டத்தினுள் 7 சருக்கங்களும் அடக்கப்பட்டுள்ளது. 4286 பாடல்களையும் கொண்டுள்ளது.

பொருண்மரபு :-

63 தனியடியார்களினதும், 9 தொகையடியார்களினதும், வாழ்க்கை சரிதங்களுடன் அற்புதங்கள், வழிபாட்டுத்தலங்கள், சைவசித்தாந்த விளக்கம், நாயன்மார் வழிபாடு, சைவ மரபுகள் போன்றவற்றைப் பெரியபூராணம் விளக்கிக் கூறுகின்றது. இந்நூலின் பொருங்காப்பிய நாயகனாக சுந்தரமூர்த்தி நாயனாரைப் பாட்டுடைத் தலைவனாகக் கொண்டு முதல், இடை கடைப்பகுதிகளில் பொதித்து ஏனைய சிவ அடியவர்களின் வரலாற்றினை எடுத்துக்கூறுவதோடு காரைக்கால் அம்மையார், நாயன்மார் வரிசைக்குள்ளும், இசை ஞானியாரும், மங்கையர்க் கரசியாரும் தொகையடியார்களாகவும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளனர்.

இறைவனே உலகெலாம் என அடி எடுத்துக்கொடுத்த பாடலில் சைவசித்தாந்தம் கூறும் உலகம், இறைவன், ஆன்மா, மலங்கள், திருவருள் ஆகிய தத்துவ சிந்தனைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் சொருப, தடத்த இலட்சண் இயல்புகளும் பாடலில் முதல், இரண்டாம் அடிகளில் விளக்கப்பட்டுள்ளது. சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நாற்பாதங்கள் விளக்கமும், குருவிங்க சங்கம வழிபாட்டின் விளக்கமும் முத்திக்கான சாதன விளக்கமாக அமைந்துள்ளது. இந்நூலை நிறைவு செய்யும்போது “அடியாரவர் வான்

புகழ் நின்றதெங்கும் நிலவி உலகெலாம்” என்றே நிறைவு செய்வதும் சித்தாந்த விளக்கமாகும்.

பெரியபூராணத்தில் பொதிந்துள்ள சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள்:

சைவ சித்தாந்தம் விளக்கும் உலகு, உயிர்கள், இறைவன், மலங்கள், முக்தி, முக்தியின் சாதனங்கள், திருவருள் போன்றவை பெரியபூராணத்தில் சேக்கிழாரின் பாடல்களினால் கையாளப்பட்டுள்ளன.

“**உலகெலா முணர்ந் தோதற் கரியவன்**
நிலவுலாவிய நீர்மலி வேணியன்
அலகில் சோதியன் அம்பலத்தாடுவான்
மலர் சிலம்படி வாழ்த்தி வணங்குவாம்”

உலகு என்பது உயிர்களைக் குறித்து நிற்கின்றது. பசு ஞானத்திற்கும், பாச ஞானங்களிற்கும் அப்பாற்பட்டவனாகிய இறைவனது சொருபநிலை முதல் அடியிலும், உணர்வதற்கு அரியவனாயினும் எனியவனாக உருவம் தாங்கி நிற்பதால் இரண்டாம் அலடியில் தடத்த நிலையும் கூறப்படுகின்றது. மூன்றாம் அடியில் உயிர்களை ஜந்தொழில் செய்து உய்விப்பதை விளக்கி இறுதியில் முக்கரண வழிபாட்டினாடாக அவனடி சேரும் முக்தி நிலையும் கூறப்படுகின்றது.

“**இரு வினைப் பாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தவின்**
வருபவக். கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட
அருளும் மெய்யஞ் செழுத்து”

ஆணவம், கண்மம் மாயை என்னும் மலங்களால் கட்டப்பட்ட உயிர்களை பிறவியென்னும் கடலில் இருந்து மீன் திருவைந் தெழுத்து அவசியம் என்பது அப்பாடலில் உணர்த்தப்பட்டுள்ளது. முக்திக்கு சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நாற்பாதங்களும், குருவிங்க சங்கம வழிபாடுகளும், தசகாரியங்களும் மார்க்கங்களாக அமையும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. திருமுறைகள், சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் கூறும் சித்தாந்த நெறியுடன் பெரியபூராணமும் ஒத்துப் போகின்றது எனலாம்.

தமிழகத்துச் சைவசமய சிந்தனைகளில் பெரிய புராணம் பெறும் முக்கியத்துவம்:

சைவ இலக்கியங்களிலே இறைவன்மேல் அன்பு பூண்டு வாழ்ந்த அடியார்களின் வரலாற்றினைக் கூறும் இலக்கியம் சேக்கிழாரின் திருத்தொண்டர் புராணம் ஆகும். இந்நால் தமிழ் நாட்டில் பக்தி வளர்த்த நாயன் மார்களது வாழ்க்கை வரலாறுகளையும், வழிபாட்டுத்தலங்கள், அங்கு நடந்த அற்புதங்கள் பற்றிய விளங்கத்தையும் தருவதனாலும் பெரியபுராணம் மாக்கதை என்ற பெயராலும் அழைக்கப்படுகின்றது. இந்நால் தமிழகத்து சைவ சமயம், தமிழ் இலக்கியம், சமூக வாழ்வியல், கலை தத்துவம் போன்றவற்றில் ஒரு வரலாற்றுப் பதிவாக இன்று விளங்குகின்றது. தமிழ் நாட்டுச் சைவ நாயன்மார்களைப் பற்றிய தமிழில் ஏழுந்த முதன்மை இலக்கியம் பெரியபுராணம். மெய்யடியார் வழிபாடு, மகேஸ் வரபூசை, மெய்யடியார்களின் விக்கிரக வழிபாடு, குருபூசை, ஆலயங்களிலே புராணபாராயணம் செய்வதற்கும், சமய கதாப்பிரசங்கங்கள் புரிவதற்கும், ஆலய கிரியை வழிபாடுகளில் பஞ்சபுராணம் ஒதுக்கின்ற மரபில் இருந்தியாக பெரியபுராணம் ஒதுவதற்கும் இந்நால் அடிப்படையாக விளங்குவதால் சைவசமய வளர்ச்சியில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றது.

தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சியில் காப்பிய நூலாக திகழ்கின்றது. திருமுறைத் தொகுப்பில் 12ம் திருமுறையாக வீவப்புச் செய்யப்பட்டுள்ளது. வில்லிசை, தலபுராணங்கள், நாடக நாட்டியத் துறை வளர்ச்சிக்கும் பொருளாக விளங்குகின்றது. பெரிய புராணக் கதைகள் தமிழ் மொழி தவிர பிற மொழிகளிலும் பரவியுள்ளன. தாராசுரம், திருப்பனந்தாள் போன்ற கோவில்களில் பெரிய புராண மரபுகள் சிற்பங்களாகவும், ஓவியங்களாகவும் செல்வாக்குப் பெற்றுள்ளன. நூட்டியம், பண்ணிசை, சினிமா முதலிய கலை வளர்ச்சிக்கும் பொருளாக அமைகின்றது. சைவசித்தாந்தம் கூறும் கருத்துக்களை தெளிய வைக்கும் நூலாக உள்ளது. இறைவனை உயிர்கள் அடையும் வழிகளாக நாற்பாதங்கள் அமையும் என்பதையும், அதனுடோக முக்திக்குப் பொருளாக அமையும் இறைவனின் அற்புதச் செயல்களையும் வெளிப்படுத்தும் நூலாகும்.

பெரிய புராணம் தமிழிலக்கிய மரபிலும், தமிழ்ச் சைவர்களின் சமய வாழ்க்கையிலும் பெரும் செல்வாக்கினை ஏற்படுத்தியுள்ளது. ஈழத்திலும் பல நூற்றாண்டுகளாக அவை மிகுந்த ஆராமையுடன் போற்றிப் படிக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

கந்தபுராணம்

கந்தபுராணம் எழுந்த காலம் குழ்நிலை:

சோழர் காலம் கி.பி.9ம் நூற்றாண்டு முதல் 14ம் நூற்றாண்டு வரை ஆட்சி நிர்வாகம் நடைபெற்றது. கச்சியப்ப சிவாசாரியாரின் காலம் கி.பி.14ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என அறிய முடிகின்றது. அவரால் இயற்றப்பட்ட கந்தபுராணமும் அக்காலத்துக் குரியதாக கருத இடமுண்டு. சோழரின் அரசியல், பொருளாதாரம், சைவ சமயத்தின் வளர்ச்சிகள் கந்தபுராணம் தோன்றக் காரணமாக இருந்தாலும், முருக வழிபாடு மறுமலர்ச்சி பெற்ற காலமான விஜய நகர நாயக்கர் காலத்திலே இம் முருக காவிய நூல் தோற்றும் பெற்றிருக்க வேண்டும் என ஒரு சாரார் கருதவும் இடமுண்டு. விஜய நகர நாயக்கர் காலம் கி.பி.14ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 18 ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலம். இக்காலம் அருணகிரிநாதர் குமரகுருபர் போன்ற முருக பக்தர்கள் தோன்றி முருகன் மீது பக்திப் பாடல்கள் பாடிய காலம் எனக் கூறப்படுகின்றது.

கச்சியப்ப சிவாசாரியார் வாழ்வும் பணியும்:

இவர் கி.பி. 14ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்தவர் என அறிய முடிகின்றது. இவர் காஞ்சிபுரத்திலுள்ள குமர கோட்டத்தில் அர்ச்சகராக இருந்த காளத்தியப்ப சிவாச்சாரியாருக்கு மகனாகப் பிறந்தார். சமஸ்கிருதம், தமிழ் ஆகிய மொழிகளையும் இளமையிலே கற்று ஆச்சாரிய அபிஷேகம் பெற்றுக் குமர கோட்டத்திலுள்ள முருகனுக்கு வழிபாடு செய்து வந்தார்.

முருகக் கடவுள் மீது கொண்ட பக்தியால் ஒரு நாள் முருகன் கச்சியப்பின் சொய்னத்திலே தோன்றி “வடமொழி ஸ்காந்த புராணத்தின் ஆறு சங்கிதைகளிற் சங்கரசங்கிதையின் முதற் காண்டமான சிவரகசியத்தினுள்ளே நமது சரிதை கூறப்பட்டுள்ளது. அச்சரிதத்தைக்

கந்தபுராணம் என்னும் பெயரில் தென் தமிழ் நூலாகச் செய்” எனக் கட்டளையிட்டுத் “திகடசக்கரம்” என்ற அடியையும் எடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தார். பின்பு கந்தபுராண அரங்கேற்றுத்தின்போது முருகனே புலவராக வந்து வீரசோழியம் எனும் இலக்கண நூலை ஆதாரம் காட்டி திருத்தம் செய்து மறைந்தார். இவ்வாறு கந்தபுராணம் என்ற தெய்வீக நூலைத் தெய்வ அநுக்கிரகத்தாலே திருவருட்சக்தி வாய்க்கப் பெற்ற கச்சியப்பர் பாடியருளினார். இதனால் கந்தபுராணம் ஒரு தெய்வீக நூலாகவும், கச்சியப்பர் தெய்வ அருட்கடாட்சம் பெற்ற பக்தராகவும் போற்றப்படுகின்றார்.

கந்தபுராண அமைப்பும் பொருள்ளமரபும்:

அமைப்பு :-

ஆறு காண்டங்களால் அமையப் பெற்றுள்ளது. அவை முறையே உற்பத்தி காண்டம், அசர காண்டம், மகேந்திர காண்டம், யுத்த காண்டம், தேவகாண்டம், தட்ச காண்டம் என்பனவாகும். 132 படலங்களையும் கொண்டுள்ளது. 10346 பாடல்களையும், (கிட்டத்தட்ட 11000 விருத்தப் பாடல்களையும்) கொண்டுள்ளது.

பொருள்ளமரபு :-

உற்பத்தி காண்டம்:-

அசுரர்களால் அல் லலுந்ற தேவர்கள் கயிலையில் முறையிட்டமை, முருகனின் அவதாரம், தேவர் சிறை மீட்கப் படையுடன் முருகனை அனுப்புதல், தாரகனையும், கிரவுஞ்சத்தையும் வேலால் அழித்துத் திருச் செந்தூரில் தங்கியமையும் கூறப்படுகின்றது.

அசர காண்டம்:-

குரன், சிங்கன், தாரகன் ஆகிய மூன்று அசுரர்களின் வரலாறும் அவர்கள் சிவனிடம் பெற்ற வரங்களும், மகேந்திரபுரத்தில் புரிந்த அநீதியான ஆட்சியும் கூறப்படுகின்றது.

மகேந்திர காண்டம் :-

முருகன் வீரவாகு தேவரைச் சூரணிடம் தூதனுப்புதல், தேவர்களை விடுவித்து அறநெறியில் ஆட்சி புரியுமாறு சூரனை வேண்டுதல்.

யுத்த காண்டம் :-

மகேந்திரபுரியில் முருகன் பத்து நாட்கள் போர் புரிந்து அசுரர்களை அழித்தமை, சூரண இரு கூறாக்கியமை கூறப்படுகின்றது.

தேவ காண்டம் :-

தேவர்களை சிறை மீட்டதும் முருகன் கைலைக்கு மீண்டதும், தேவயானையை திருமணம் புரிந்தமையும் கூறப்படுகின்றது.

தட்ச காண்டம் :-

கந்த விரதங்களும், வள்ளியம்மை திருமணமும் கூறப்படுகின்றது.

கந்தபுராணம் உணர்த்தும் சைவசித்தாந்தக் கருத்துக்கள் பதி, பச, பாசம் என்னும் முப்பொருளும் அதன் இயல்பும் கந்த புராணத்தில் உணர்த்தப்படுகின்றது. பதி-முருகன், பச- தேவர்கள், மும்மலங்கள்-மூன்று அசுரர்கள், தேவர்களை அசுரர்கள் துண்பப்படுத்துதல் - ஆன்மாக்களை மலங்கள் பீடித்திருத்தல், தேவர்கள் சிறை மீள்பதமுத்தி வாழ்வு பெறும் உருவக முறைகள் சித்தாந்த விளக்கமாகவே உள்ளது.

பாசத்தால் பீடிக்கப்பட்ட ஆன்மாக்கள் இருவினையொப்பு, மலபரிபாக நிலையை அடைந்து சத்திநிபாத நிலையினுடாக முக்தி இன்பம் பெற வழிகாட்டுபவையாக கந்தபுராண பொருண் மரபு அமைந்துள்ளது.

அறுத்தின் வழுவியவரும் சிவானிந்தை முதலிய பாவங்கள் புரிவோரும் அதற்கேற்ற தண்டனையை இம்மை, மறுமைகளிலே பெற்றுத் துன்புறுவர் என்பது போன்ற தர்ம சாஸ்திர அறக்கருத்துக் களையும் வலியுறுத்தி நிற்கின்றன.

தமிழகத்துச் சைவசமய சிந்தனைகளில் கந்த புராணம் பெறும் ரூக்கியத்துவம்:

தமிழகத்து சைவப்பண்பாட்டுக் களஞ்சியமாக விளங்குவது கந்தபுராணம் எனக் கூறலாம். இந்நால் சைவ சமயக் கருத்துக்களை

விளக்குவதோடு சைவ கலாச்சாரத்திற்கும் வித்திட்ட அதி மதுரச் சுத்த சைவச் செந்நூல் எனவும் போற்றப்படுகின்றது.

பூராணங்களைப் படித்து பயன் கூறுகின்ற பூராண படன் மரபுக்கும் பொருளாகின்ற நூல் கந்தபூராணமாகும். ஆலயம், திருமடம், நதிக்கரை முதலிய இடங்களில் படித்து உரை சொல்லும் மரபு சைவ நெறியில் உண்டு. இப்பூராணம் படிப்பதற்குப் பூராண விதியுமென்டு. கந்தபூராண பாடல் மரபு இலங்கையில் யாழிப்பாணப் பகுதியில் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டு வருகின்றது. நல்லூர் ஆறுமுகநாவலர் வாழ்ந்த காலத்தில். இது சிறப்பாகக் கடைப்பிடிக்கப்பட்டது. கந்தசஷ்டி விரதத்தின்போது முருக ஆலயங்களில் பாராயணம் செய்கின்ற மரபு தற்போதும் நிகழ்ந்து வருகின்றது.

கந்தபூராணக் கதைக்கருக்கள் ஆலயங்களிலே சிறபம், ஓவியம் போன்ற நுண்கலைகளுக்கு பொருள் மரபாக அமைந்தது. ஆலயங்களில் சூரன்போர் நாடகத் தன்மையுடன் நடைபெற்று வருவதையும் காணலாம். இதனால் நாட்டிய நாடகங்கள், சூத்துக்கள், காவடி, சினிமா போன்ற துறைகள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் பொருளாக அமைந்தது.

கந்தபூராணம் ஓர் இலக்கண பிரயோக நூலாகும். சிறந்த அணியலங்காரங்களும் பாத்திர இயல்புகளும் அதில் இருப்பதால் பிற்காலத்தில் சிற்றிலக்கியங்கள், பிரபந்தங்கள், தலபூராணங்கள் வளர்ச்சி பெறுவதற்கும் பொருளாக அமைந்தது.

கந்தனின் தெய்வீக நூலாக இருந்தாலும் சித்தாந்தம் கூறும் பதி, பசு, பாசம், முக்தி, பக்தி, ஞானம் முதலிய விளக்கங்களும் சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளதால் இந் நூலுக்கு உபதேச இரத்தினாகரம் எனும் பெயரும் உண்டு.

இவற்றையெல்லாம் கந்தபூராணம் உள்ளடக்கி இருப்பதால் கந்தபூராண கலாசாரமே சைவமக்கள் கலாசாரம் எனவும், சமய கலைக்களாஞ்சியம் எனவும் கூறப்படுகின்றது.

தலபுராணங்கள்:-

தமிழ்மொழிப் புராணவகை மரபில் சிறப்புப் பெறுபவை தலபுராணங்கள் ஆகும். தலபுராணங்கள் தோன்றுவதற்குத் தேவாரத் திருமுறைகளும் மூலகாரணமாக விளங்கின. அத் தோடு மகாபுராணங்களிலுள்ள புராணக்கதைகளின் தழுவல்களாகவும், தமிழகத்துத் தலங்களுக்குரியனவாகத் தலபுராணங்கள் மாற்றமடைந்து எழுந்தன. இவை பதிக மரபினைத் தழுவி இஸ்லாமியர் ஆட்சிக்காலத்தில் சைவத்திருக்கோயில்களின் பெருமையைக் கூட்டப் பாடப்பட்டது எனலாம்.

பிரதான தலபுராணங்கள்:

சிதம்பரத்தின் மீது எழுந்த கோயிற்புராணம், மதுரை மீது எழுந்த திருவினையாடற் புராணம், திருக்கோணஸ்வரம் மீது எழுந்த ஶ்ரீ தட்சிணகைலாச புராணம், திருக்கோணாசல புராணம், திருவஞ்சைப் புராணம், அருணாசலபுராணம், திருவொற்றியூர்ப் புராணம், சேதுபுராணம், திருவாரூர்ப்புராணம், திருவையாற்றுப் புராணம், பழனித்தல புராணம், திருக்கழுக்குந்றுப் புராணம், வேதாரணிய புராணம், திருச்செங்காட்டுக்குடிப் புராணம், காஞ்சிப் புராணம், தணிகைப் புராணம், திருவானைக்காப் புராணம், திருபாதிரிப்புலியூர்ப் புராணம், சீகாளத்தி புராணம் என்பன சில புராணங்களாகும்.

தலபுராணப் பொருள்மரபுகள்:

திருக்கோயில் அமைப்பு, மூர்த்தி, தலம், தீர்த்தம் எனும் முப்பொருளையும் விரிவாக வர்ணிக்கின்றன. நாட்டுச் சிறப்பு, நகரச்சிறப்பு ஆகிய காலிய நலப்பண்புகள் அவற்றிடையே காணப்படும். கோயிலிற் சாந்தித்தியம் பெற்றுள்ள மூர்த்தியின் திருவினையாடல்களுக்கெல்லாம் தலமே களமாகக் கொள்ளப்பட்டு இலக்கிய நயத்துடன் சமய இலக்கியத்துறையில் புதியதொரு வடிவமாக விளங்குவது தலபுராணமாகும். தலபுராணங்கள் எல்லாம் சைவ சமய சம்பந்தமானவை. தலங்களிலே தேவர், நாகர், முனிவர் ஆகியோர் தவமிருந்து பூசை புரிந்து இறையருளினால் முக்திப் பேற்றினை அடைந்தமையினையும், நாயன்மார் முதலிய அடியார்களின் தொடர்புகள் வழிபாடு, விரதம், அருள், கலை முதலிய சமய தத்துவக் கருத்துக்களும் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளது.

பெளராண்க சிந்தனைகளும், சைவசித்தாந்த கோட்பாடுகளும், தலபுராணங்களிலே மிகுந்து காணப்படுகின்றது. பூலோகமே சிவலோகம் என்பதும், திருத்தலமே பூலோகமாகிய சிவலோகத்தின் நடுநாடி என்பதும் தலபுராணங்களின் அடிப்படைத் தத்துவமாகும், இந்த வகையில் சைவ சமய வளர்ச்சியிலே ஒரு புதிய சிந்தனை மரபினைத் தல புராணங்கள் பிரதிபலிக்கின்றன.

ஸ்ரீ தழிணங்கலாச புராணம்:

இந்நால் எழுந்த காலம் ஆரியச்சக்கரவர்த்திகள் காலம் எனக் கூறப்படுகின்றது. இராசகுருவாக விளங்கியவரான சைவராச பண்டிதரின் வேண்டுகோளினால் சிங்கைச் செகராசேகரன் என்பவரால் பாடப்பட்டதே கைலாச புராணமாகும். இந்நால் எழுவதற்கு தென்கயிலாய மாண்மியமான மச்சகேச்சர புராணம் என்னும் சமஸ்கிருத நூல் மூலமாக அமைந்தது. இதில் உள்ள பொருண்மரபுகள் திருக்கோணேஸ்வர வரலாறுகள் பற்றியதாகும். கைலாசபுராணம் பாயிரமும், ஏழு சருக்கங்களும் கொண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இலங்கை மண்டலச் சருக்கம், திருமலைச் சருக்கம், புவனோற்பத்திச் சருக்கம், அர்ச்சனாவிதிச் சருக்கம், மச்சாவதாரச் சருக்கம், தெரிசனா மூர்த்திச் சருக்கம், திருநகரச்சருக்கம் போன்றவை அச்சருக்கங்களாகும். இவற்றிலே திருமலையின் தோற்றும், மச்சவதாரம் பற்றிய கதைகள், இராவணனும் தென்கயிலாச தரிசனவரலாறுகளும் பாயிரச்செய்யுள்களும் திருநகரச்சருக்கக்த்திலும் கஜபாகு, குளக்கோட்டன் போன்றோர் திருக்கோணேஸ்வரத்திற்கு செய்த பணிகள், குளக்கோட்டனின் தந்தையாகிய வரராமதேவன் இப்புராணத்தில் உள்ள ஈடுபாடும் கூறப்பட்டுள்ளது

தென்கயிலாயத்தின் தலபுராணம் என்ற வகையிலும், ஈழநாட்டுச் சைவர்களின் பாரம்பரியத்திலே தனிச்சிறப்பானதோர் இடத்தைப் பெறுகின்றது. இலங்கையில் எழுந்த சைவநால்களிலே இதுவே பழையானது, முதன்மையானது. திருக்கோணேஸ்வரம் பற்றிய தனியானதோர் இலக்கிய மரபு உருவாகி மலர்வதற்கும் இதுவே ஆதாரம்.

திருவாதவூராசகள் புராணம்:

கடவுள் மாழுனிவர் என்பவரால் இப்புராணநூல் பாடப்பட்டது. இதுவும் மெய்யடியார்களைப் பற்றிக் கூறும் புராண வகையினுள்

ஒன்று எனக் கூறலாம். இப்புராணம், பொருள் அமைப்பிலும் ஏனைய புராண மரபிலும் இருந்து வேறுபடுகின்றது. சைவசமய வளர்ச்சியில் ஒரு பிரதானமான கால கட்டத்தினை நாயன்மார் வழிபாடு சிறப்புற்று இருந்த நிலையினைப் பிரதி பலிக்கும் பேரிலக்கியமாக இந்நால் அமைந்துள்ளது. இந்நால் ஏழு சருக்கங்களைக் கொண்டுள்ளது. அவை முறையே மந்திரச் சருக்கம், திருப்பெருந்துறைச் சருக்கம், குதிரையிட்ட சருக்கம், மண் சுமந்த சருக்கம், திருவம்பலச் சருக்கம், புத்தரை வாதில் வென்ற சருக்கம், திருவடி பெற்ற சருக்கம் என் பனவாகும். இதன் பொருள்மரபுகளை நோக்கும் போது மாணிக்கவாசகரின் வாழ்க்கை வரலாறுகளை விபரிக்கும் நாலாக உள்ளது. மாணிக்கவாசகரின் குரு வாழ்க்கைத் தொடர்புகள், குருவழிபாட்டு முறைகள், பக்திச்சுவைகள், அற்புதங்கள், அவர் இயற்றிய நூல்கள் என்பவற்றை சமயசிந்தனையாகவும், இலக்கிய நயமாகவும் கூறுகின்ற புராணமாகும்.

இவ்வாறான நூல் புராணப்பாடல் மரபுக்கு ஆதாரமாக விளங்குகின்றது. சைவர்களின் சமயவாழ்க்கையிலும் தமிழ் இலக்கிய மரபிலும் பெரும் செல்வாக்கினையும் பெறுகின்றது. இலங்கையிலே இந்நால் மிகுந்த ஆராமையடன் போற்றிப் படிக்கப்பட்டு வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

திருவிளையாடற் புராணம்:

18ம் நூற்றாண்டிலேயே இந்நால் தோற்றும் பெற்றது எனக் கருதலாம். பரஞ்சோதி முனிவரால் இப்புராண நூல் பாடப்பட்டது. மதுரை எனும் தலத்தின் மீது எழுந்த தல புராண வகையில் இப்புராணமும் ஒன்றாகும். புராண மரபின்படி சிவன் மதுரையில் அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடல்கள் புரிந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது. இத்திருவிளையாடல் வரலாறுகளைபே இப்புராண நூல் கூறுகின்றது.

சிவனின் வீர தீரச் செயல்கள், அற்புதம், பக்தி, அடியார் பெருமை, திருக்கோயில் வழிபாடு என்பவற்றை இப்புராணத்தில் காணலாம், சிவபெருமான் அடியார்களுக்கு அருள் பாலிக்க மேற்கொண்ட செயல்கள், அவனுடைப் புதிருவிளையாடல்களாகக் கருதப்படுகின்றன. இவை பெரும்பாலும் பல்லவர் காலத்தில் வாழ்ந்த நாயன்மார்களின் திருப்பாடல்களிலே எடுத்துரைக்கப்பட்டுள்ளன.

சங்க இலக்கியங்களிற் சிவன்

முனைவர். து. தீயாகராஜா

உலகிலேயே ஓப்புயர்வற்ற சிறப்புடையது நம் பாரததேசம். இப்புண்ணிய பூமியிற் பிறப்பதற்குத் தேவர்களும் விரும்புகின்றார்களாம், இதனை, மாணிக்கவாசகப் பெருமான்,

புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையில், நாள் நாம்
போக்குகின்றோம் அவமே. இந்தப் பூமி
சிவன் உய்யக் கொள்கின்றவாறு

என்று கூறியுள்ளார். இத்தகு பெருமைக்க நம் இந்திய நாட்டிற் பல்லாயிரம் ஆண்டுகட்கு முன்னரே சமயத்துறையில் ஆர்வமும் முன்னேற்றமும் இயல்பாயிருந்தன. சங்க நூல்களிற் சமயக் கூறுகள் தெளிவாய்க் காணப்படுகின்றன. ஆனால், சங்க இலக்கியங்களிற் சமயம் என்னும் சொல் இடம் பெறவில்லை. சைவம், வைணவம் என்னும் பெயர்களும் இல்லை. தமிழகத்தில் நிலத்திற்கேற்றாற்போல் கடவுளர் வணக்கம் இருந்ததென்பதைத் தொன்னுாலாகிய தூலங்காப்பியம்,

மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
எனக் கூறுகிறது.

பண்டைய தமிழ் நாட்டில் பெருங்கடவுளர் நால்வர். சிவன், திருமால், முருகன், பலதேவன் என்று சங்கநூல்களால் அறிகின்றோம். இவர்களைத் தோலா நல்லிசை நால்வர் என்று புறநானூற்றில் (56) நக்கீர் கூறியுள்ளார். இக்கடவுளர்களில் சிவன் பற்றிச் சங்க நூல்கள் துணைகொண்டு காணலாம்.

சைவம் சிவமும்

சிவபெருமானை இடைவிடாமல் என்னி, என்னி உள்ளத்து உணர்வால் வழிபடும் புண்ணியநெறி சைவசமயமாகும். சிவம் என்ற

சொல்லுக்கு முத்தி, செம்மை, நன்மை முதலான பொருள்கள் உள்ளன. சிவம் என்பதற்கு அனைத்துக்கும் அப்பாலாய் நிற்பது; அனைத்தையும் அடக்குவது ; எல்லோரும் இனபுற்றிருக்க நினைப்பது எனப் பல பொருள்கள் உண்டு.

சைவர்களின் முழுமுதற் கடவுளாகக் கருதப்பெறும் சிவம் என்ற பெயர் சங்க இலக்கியத்தில் எங்கும் குறிப்பிடப்படவில்லை. ஆனால், பிற பெயர்களாற் சிவபெருமான் குறிக்கப்பட்டுள்ளார். அவை,

தாழ்ச்சடை பொலிந்த அருந்தவத்தோன்	- புறம் -1
கறைமிடற்று அண்ணல்	- புறம் -55
நீலமணிமிடற்று ஒருவன்	- புறம் 91
முக்கட் செல்வன்	- கலி -181
ஆதிரையான்	- கலி - 150
ஆலமலர் செல்வன்	- கலி - 83
எரிதிகழ் கணிச்சியோன்	- கலி-103
மூவெயில் முருக்கிய முரண்மிகு	
சேயோன்	- (திருமுரு-154)
ஆதிரை முதல்வன்	- (பரி- 8)

சிவன் முதலும் முடிவும் அற்றவன் ; முழுமுதற் கடவுள்; சைவ முதல்வன்; சோதி வடிவானவன் எனும் இயல்பை,

ஆதியும் அந்தமும் இல்லா அரும்பெருஞ் சோதியை யாம்பாடக் கேட்டேயும்

என்ற திருவெம்பாவைப் பாடல் வரிகளால் அறியலாம். எட்டுத்தொகை நூலிற்குக் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடிய பெருந்தேவனாருடைய பாடலில் சிவனுடைய உருவத் திருமேனியின் இயல்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன.

கண்ணி கார்ந்நறுங் கொன்றை காமர்
வண்ண மார்பின் தாருங் கொன்றை ;
ஹர்தி வல்வெள்ளேநே சிறந்த
சீர்கெழு கொடியும் அவ்வேறென்ப ;

கறைமிடற் றணியலு மணிந்தன்றக் கறை
 மறை நவிலந்தணர் நுவலவும் படுமே ;
 பெண்ணுரு ஒரு திறனாகின் றவ்வருத்
 தன்னு ளடக்கிக் கரக்கிளுங் கரக்கும்
 பிறைநுதல் வண்ண மாகின்றப் பிறை
 பதினெண் கண்ணு மேத்தவும் படுமே
 எல்லா உயிர்க்கும் ஏமாகிய
 நீரை வறியாக் கரகத்துத்
 தாழ்சடைப் பொலிந்த அருந்தவத் தோற்கே

இப்பாடலில் விரிந்த தாழ் சடையான், கங்கை நீரைத் தலையில்
 மறைத்தடக்கியவன், பெண்ணுரு ஒருபாதி கொண்டவன், கறைமிடற்றுன்,
 இடபத்தினை ஊர்தியாகக் கொண்டான். இடபக் கொடியோன், கொன்றை
 மலரை மாலையாகவும், கண்ணியாகவும் குடும் இயல்பினன் என்று
 சிவனின் பல்வேறு இயல்புகளை அறிய முடிகிறது.

மேலும், சிவபெருமானின் இயல்புகளைக் கலித்தொகையில்,

தேறுநீர் சடைக் கரந்து,
 திரிபுரந் தீ மடுத்து
 மாறாப் போர் மணிமிடற் றெண்கையாய்,
 பல்லுருவும் பெயர்த்து,
 கொலையுழுவத் தோலசைஇக்
 கொன்றைத்தார் சுவற்புறந்த,
 தலையங்கைக் கொண்டு

எனக்குறிப்பிடுவதைக் காணலாம். சிவபெருமானுக்கு ஏற்ற நாள்
 திருவாதிரையாகும். மார்கழியில் வரும் திருவாதிரை நிறைமதியாகும்.
 அந்த நாள் சிவபெருமானின் திருநாளாகக் கொண்டாடப் பெறுகின்றது.
 இராவணன் நாற்புறமும் சுற்றி வெற்றி பெற்றவன். அவன் ஒரு முறை
 இமய மலைப் பக்கம் வந்தான்.அம்மலை அவனைத் தடுத்து நிறுத்தியது.
 அதனை அப்படியே பெயர்க்க நினைத்தான். மலை ஆடியதால்
 உமையம்மை அஞ்சினாள். இறைவன் தன் விரலால் மலையை
 அழுத்தினான். அதனால் இராவணன் அம்மலையின் கீழ் நெடுநாள்

உழன்றான். பின் நாரதர் அருள்நிலை காட்டச் சாம வேதம் பாடிப் பிழைத்தான் என்று கலித்தொகை குறிப்பிடுகின்றது.

நீர் அகம் பணிக்கும் அஞ்ச வரு கடுந்திறல்
பேர் இசை நவிரம் மேஸ்ய உறையும்
காரி உண்டிக் கடவுளது இயற்கையும்
பாய் இருள் நீங்கப் பகல் செய் எழுதரும்
ஞாயிறு அன்ன அவன் வசை இல் சிறப்பும் -

(மலைபடு - 81-86)

கடல் குழந்த உலகம் நடுங்குமாறு அச்சத்தைத் தோற்றுவித்த.
கடிய ஆற்றலையடைய நஞ் சினை உண்ணும் பொருளாகக்
கொண்டவனும், பெரிய புகழை உடைய நவிரம் என்னும் மலையில்
பொருந்தி வீற்றிருப்பவனும், முழுமுதற்கடவுளாக இருப்பவனும் ஆகிய
இயல்புகளை உடையவன் என்று மலைபடுகூடாம் என்ற நூல் சிவனைச்
சிறப்பித்துக் கூறுகிறது.

பத்துப்பாட்டில் முதலாவதாகத் திகழ்கின்ற திருமுருகாந்றுப்
படையிற் சிவபெருமானின் தன்மை,

.....வெள் ஏறு
வலம் வயின் உயரிய புகழ் திணிதோள்
உமையமர்ந்து விளங்கும் இமையா முக்கண்
மு எயில் முருக்கிய முரண்மிகு செல்வனும்-
திருமுரு-150-53)

என்ற அடிகளில் விளக்கப் பெறுகிறது. அதாவது, இமையாத
முக்கண்களை உடையவனும், முப்புரங்களை எரித்தவனும், மாறுபாடு
மிக்கவனும் ஆகிய தன்மைகளை உடையவன் என்று சிவபெருமான்
கூறப்படுகிறார்.

சங்க இலக்கியத்தில் சிவன் :

சிவன் முப்புரம் எரித்தமை உள்ளிட்ட செய்திகள் சங்க நூல்களில்
காணக்கிடக்கின்றன. தீயைப்போல் விளங்கும் சடையும், மழு ஆயுதமும்,
நீலமணி போன்ற கழுத்தும் உடையவர் என்பதை,

ஏற்றவலம் உயரிய உரிமருள் அவிரசடை

மணி மிடற்றோனும் - (புறம்-56)

தோலா நல்லிசை நால்வருள்ளும் கூற்று ஒத்தீயே

(புறம் -56)

என்ற செய்யுட் பகுதிகள் உணர்த்துகின்றன. சிவபெருமானின் அழித்தல் தொழிலால் கூற்று என்று அழைக்கப்படுகிறார். சுந்தரரும் கூற்றானை என்று கூறியுள் எது இங்கு ஒப்பு நோக்கத் தக்கது. புலித்தோலையனிந்தவன், கொன்றை மாலை அசைய அயன் தலையை அங்கையில் ஏந்திக் கபாலம் என்னும் கூக்கை ஆடி அழித்தல் தொழிலை நிகழ்த்துங்கால், பாணியும் தூக்கும் சீரும் என்றிவை மானிழழ அரிவை (உரிமையாள்) காப்ப ஆடிக் காத்தல் தொழிலைப் புரிகின்றான் என்று கலித்தோகையின் கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில் சிவபெருமானின் அர்த்த நாரீசுவரர் வடிவம் குறிக்கப்படுகிறது. அகநானுாற்றில் சிவபெருமானை வாழ்த்தும் பெருந்தேவனார் பெருமானுடைய திருமுடி, திருமார்பு, திருநுதல், நெற்றிக்கண், திருக்கரம், திருமேனி, பல், சடை, திருக்கழுத்து, திருத்தாள் பற்றியெல்லாம் கூறி, அவர்தம் மாலை, பூணூல், பிறை, புலித்தோலாடை, அவர்தம் படைகளாகிய மழு,குலம் இவற்றைக் கூறியுள்ளார். மேலும்,

யாவரும் அறியாத்தொன் முறை மரபின்

வரிகிளர்வயமான் உரிவை தைதியு

யாக்கெழு மணிமிடற்று அந்தணன்

தாவில் தாள் நிழல் தவிரந்தன்றால் உலகே

- (அகம்,கடவுள், வாழ்த்து)

என அகநானுாற்றில் கடவுள் வாழ்த்துப்பாடல் இறைவனின் அழிவில்லாத திருவடி நிழலில் உலகு நீங்காமல் தங்கியது கூறப்படுகிறது.

சிவபெருமான் ஏனைக் கடவுளரினும் முதல்வர், நிலம், நீர், தீ, காற்று, வான் முதலிய பஞ்ச பூதங்களையும் படைத்தவன் - நெடியோன் எந்த அளவைகளாலும் அளக்கவேண்ணா உயர்வுடையவன் என்பதை,

**நீரும் நிலங்கும் தீயும் வளியும்
ஆக விசும்பொடு ஜூந்து உடன்னியற்றிய
மழுவாள் நெடியோன் (ம.கா.453-455)**

என்ற அடிகளில் மதுரைக் காஞ்சி சுட்டுகிறது. உயிர்களின் மலத்தை அகற்றி அவற்றிற்கு அழிவில்லாத, பேரின்ப வீட்டை அளித்தற்கு முழு முதலான சிவபெருமான் படைத்தல் முதலிய ஜூந்தொழில்களையும் நிகழ்த்துகின்றான் என்பது சைவ சமயக் கொள்கை. இதனை ஜூந்துன் இயற்றிய மழுவாள் நெடியோன் (ம.கா.453) என்று மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுவதால் அறியலாம்.

தொகுப்புரை:

தொன்றுதொட்டு விளங்கும் சமயமாகக் கருதப்படுகிற சைவ சமயம் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டிலங்குகிறது. இத்தகு இறைவனை, “வாசித்துக்காண ஒணாது; (இயலாது) பூசித்துக்கூட ஒணாது: வாய் விட்டுப் பேச ஒணாது” என்கிறார் அருணகிரியார். “மனம் ஆதிக்கு எட்டாத பேரின்பமாய், சொல்லுக்கு அடங்காச் சுகப் பொருள், சொல்லாய் தொகுதி எல்லாம் கடந்து நின்ற சொருபானந்தச் சுடர்” என்கிறார் தாயுமானவர். இத்தகைய சிறப்பிற்குரிய சிவபெருமானின் இயல்புகளைப் பற்றிச் சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகும் செய்திகள் இக்கட்டுரையில் தொகுத்துத் தரப்பட்டுள்ளன.

பல்லவர் காலச்சமய நிலை

(இந்து சமயகலாசார அலுவல்கள் தினைக்கள்
ஆழ்வரங்குச்சிறப்பு மலர் 2007)

சங்கம் மருவிய காலத்திலிருந்து தமிழகம் புதியதோர் சமய நிலைக்குட்புகுந்தது. தமிழகத்தில் சமணமும் பெளத்தமும் செல்வாக்குப் பெற்றன. இவற்றுள் சமணம் பெருமளவு வெற்றி கண்டது. மன்னர்களின் ஆதரவுடன் சமணர் இருக்கைகளையும் அமன் பள்ளிகளையும் வைத்துத் தமிழகத்தின் தென்கோடுவரை பரவினர். கபாலிகம், வேதவாதம் போன்ற சமயப் பிரிவுகளும் சாங்கியம், வைசேடிகம், உலகாயதம் போன்ற தத்துவக் கோட்பாடுகளும் இங்கே இடம் பெற்றிருந்தன.

தமிழகத்தின் இருண்ட காலத்தில் மாறுபட்ட சமயங்கள் இருந்தன என்றாலும் கி.பி. 6ம் நூற்றாண்டுவரை வெளிப்படையான சமயப் பூசல்கள் தோன்றவில்லை. ஆனால் பல்லவர் ஆட்சியின் வலிமைக்குப்பின் இந்துசமயம் புத்துயிர் பெற்றது. போட்டியும், பூசல்களும் அடக்குமுறைகளும் படிப்படியாகத் தலை தூக்கியுள்ளன.

முதலில் சமணர்களுக்கும் பெளத்தர்களுக்கும் உட்போட்டி இருந்தது. ஒருவரை ஒருவர் தூந்றுவது அவர்களின் வழக்கு. மகேந்திரவர்மனின் மத்தவிலாசம் பெளத்தத் துறவிகளைக் கிண்டல் செய்கின்றது. சமணர்களின் நீலகோசி என்ற நூல் பெளத்தர்களையும் பெளத்தர்களின் குண்டலகோசி என்ற நூல் சமணர்களையும் தூக்கின.

நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் சமண பெளத்தத் துறவிகளைப் போட்டிக்கும் விவாதத்துக்கும் இழுத்தனர்.அப்பர், ஞான சம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் முதலியோர் வாழ்க்கை வரலாறு இவற்றை விளக்கும்.

சமணத்திலிருந்து சைவத்தில் புகுந்த மகேந்திரவர்மபல்லவன் திருப்பாதிரிப்புலியூர் சமணப்பள்ளியை இடித்துச் சிவாலயம் எழுப்பினான்.

பெளத்தர்களைத் துன்புறுத்திய இரண்டாம் நந்திவர்மனைப் புகழ்ந்து பாடிய திருமங்கை ஆழ்வார் நாகப்பட்டினத்துப் பெளத்த

விகாரத்தைக் கொள்ளையடித்ததை வரலாற்றின் சேமவங்கியில் காணலாம்.

இரண்டாம் நந்திவர் மன் பெளத்தத் துறவிகளைக் கழுமரத் துக்கனுப்பினான். பெளத்தம் தழுவிய மக்களின் உடைமைகளைப் பறிமுதல் செய்தான்.

மதுரையில் கூன்பாண்டியன் சமணத்தைத் துறந்து சைவனானது ஞான சம்பந்தருக்குப் பெரும் வெற்றியும் சமணர்களின் துன்பத்தின் துவக்க விழாவுமாகும். மதுரையில் 8000 சமணத்துறவிகள் கழுவேற்றப்பட்டனர் என்ற கதை நினைவு கொள்ளுதற்குரியது. மதுரைப் பொற்றாமரைக் குளத்து மண்டபச் சிற்பங்களும் மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில் கழுவேற்று விழாவும் இதனை உறுதி செய்கின்றன.

காஞ்சி கைலாசநாதர் ஆலயத்துச் சிற்பங்களும் காஞ்சிக் கருகில் உள்ள திருவேற்றுரூர் சிவாலயத்தில் பெளத்தரைக் கழுவேற்றும் காட்சிகளும் சமயக் கொடுமைகளைக் காட்டுகின்றன. பழையாறையில் கலகம் நடந்ததைச் சேக்கிழார் காட்டுகின்றார். திருவாரூரில் இத்தகைய கலகம் நடந்ததும் சமணர்கள் துன்புறுத்தப்பட்டதும் சமயப் பூசலுக்குப் பிற சான்றுகளாகும். தண்டியடிகள் நாயனாரின் தலைமையில் அங்கே சமணர்களின் வீடுகள் இடிக்கப்பட்டன. நிலங்கள் பறிக்கப்பட்டன. அவ்விடத்தில் தற்போதைய கமலாலயம் தோற்றும் கொண்டது.

இவை வரலாறு விரும்பாத நிகழ்ச்சிகள்! வரலாற்றுக்கு எதிரான அறைகூவல்கள்! மனிதனின் விலங்குத்தன்மைக்கு விளக்கம் கூறும் நிகழ்ச்சிகள்! வரலாற்றின் ஏச்சரிக்கைகளாக ஏடுகளில் இடம் பெறும் காட்சிகள்.

சைவ, சைவனவு, வைதீக சமயங்கள்

சங்கம் மருவிய காலத்தில் தமிழகத்தில் சமணமும் பொத்தழும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன என்று கண்டோம். சமூக ஒழுக்க நெறிகளும், கல்வித்தொண்டும், சமூகத்தில் வேற்றுமை பாராட்டாமையும், துறவிகளின் அயராத உழைப்பும், அறப்பணியும், தாய் மொழி பழக்கணிக்காமையும் இருசமயங்களையும் வளர்த்தன. பரப்பின. பொருத்த மற்ற சமயச் சடங்குகளும் பலிகளாடங்கிய வேள்விகளும், பைரவர்களின்

நரவேட்டையும், கபாலிகர்களின் இடுகாட்டுத் தொடர்பும், தலையோட்டு அணிகளும் சமூகத்தில் ஏற்றுத் தாழ்வு பாராட்டுதலும், வேற்றுமை பாராட்டுதலும், குருமார்களின் ஆதிக்கமும், சமூகச் சரண்டல்களும், மரபுவழிச் சமயத்தைப் பலவீனப்படுத்தி இருந்தன.

தமிழகத்தில் பல்லவர்களின் ஆட்சி நிறுவப்பட்டதுடன் வேதியச் சமயம் புத்துயிர் பெற்றது; மறுபிறவியெடுத்தது வெகுவிரைவில் வெற்றி நடையிட்டது. சைவ வைணவக் கிளைகள் தெளிவாகப் பிரிந்தன. இராசசிம்மன் காலத்துக்குப்பின் கணேசர் வழிபாடும் துவங்கியது.

மன்னர் ஆதரவு

பல்லவ மன்னர்கள் இந்துசமயத்துக்கு ஆதரவளித்தனர். மகா பஸ்ஸலவர்கள் ஆலயப் பணியில் அயராது ஈடுபட்டனர். ஆலயங்களுக்கும் வைதீகர்களுக்கும் கிராமங்களைத் தானமாக வழங்கினர். கிராமங்களில் சிவாலயங்களும் வைணவ ஆலயங்களும் எழுப்பினர். ஆலயத்தில் பணிபுரியப் பெரியதோர் ஆலயப்பரிவாரத்தை அமர்த்தினர். துப்பரவுக்காரி முதல் ஆட்டக்காரி வரை எண்ணற்றோருக்கு அங்கே வாழ்வு கிட்டியது. கட்டிட நிர்மாணிகளும் (architect) சிற்பிகளும் ஓவியர்களும் பாடகர்களும் போராணிகர்களும் புலவர்களும் தத்துவ ஆசிரியர்களும் புரோகிதர்கள் போன்றோர்களும் ஆலயப் பரிவாரத்தில் இடம்பெற்றனர். ஆலயங்கள் கல்வி நிலையமாகவும் பண்பாட்டு நிலையமாகவும் மினிர்ந்தன.

மன்னர்களின் அறப்பணியால் ஆலயங்களின் எண்ணிக்கை பெருகியது. ஆலய விழாக்களும் திருமேனி ஊரவெலங்களும் மக்களைக் கவர்ந்தன. ஆலயங்களுடன் சமசுகிருதத்தில் வேதக் கல்வியினிக்கும் கடிகைக்கல்வி நிலையங்களை நிறுவினர். அங்கே வைதீகர் உண்டியும் உறையுளும் பெற்றுப் பயின்றனர். கல்வி நிலையங்கள் வழி வேதங்களின் போதனைகளையும் ஆலயங்களின் மண்பங்கள் வழி இதிகாசப் புராணக் கதைகளையும் பரப்பினர்.

சைவம் வைணவமும்

சீவ வழிபாடும் திருமால் வழிபாடும் பரந்த திராவிடர் மண்டலத்தில் தொல் பழங்காலம் தொட்ட வரலாறுடையன. இயற்கையோடு ஒட்டியன.

வானியலை அடிப்படையாகக் கொண்டன. திருமாலை நீரூடனும் சிவனை நிலத்துடனும் இணைத்து வழிபட்டனர். வடபுலத்தில் கி.பி. நாலாம் நூற்றாண்டில் குப்தர்கள் காலம் முதல் பெருக்கெடுத்த சமசுகிருத இலக்கியங்கள் திருமால் வழிபாட்டுடன் பாகவதக் கோட்பாடுகளையும் இணைத்துப் பிறப்புக் கொள்கையைப் புகுத்தி (அவதாரம்) வைணவத்துக்கு வலுவுட்டினர்.

காவுடன் கல்லும் (லிங்கம்) கிணறு மிருந்தவிடம் தமிழர்களின் பண்டைய சிவாலயமாக விளங்கியது. சிவனை வழிபட்டோர் பின்னர். பல பிரிவினர் ஆனார்கள். ஆகமவழியில் நின்ற மகேசவர்கள், வீரம், வாதுளம் ஆகிய இரு ஆகமங்களை ஏற்ற வீரசைவர்கள், நீறுபூசித் தலையோட்டு மாலையிட்ட கபாலிகர்கள், நீறும் களிமண்ணும் பூசி லிங்கக்குறியிட்டுச் சாத்திரமுறையில் சுசன் ஞானம் பெற்ற பாசுபதர் என்று பல பிரிவினர் தோன்றலாயினர். பத்தி இயக்கச் சைவர்கள் சிவனை அன்பு வடிவாய்க் கண்டனர்.

தென்புலத்தில் பத்தி இயக்கத்தின் வெற்றி சைவ வைணவ சமயங்களை இரு வழியில் வளர்த்தது. சைவம் வைணவம் என்ற இயக்கங்கள் பத்திப் பேராறுகளாகப் பெருக கெடுத்தன.

பத்தி இயக்கம்

புறச் சமயங்களின் செல்வாக்கை ஒழிக்கவும், இந்து சமயத்தை மீட்கவும், அன்பு வடிவத்தில் இறைவனைக் காட்டித் தொண்டு, தோழமை, யோகம், ஞானம் ஆகியவழிகளில் தெய்வ மணங் கமமுவதும் மக்களின் உள்ளங்களைத் தொடுவதுமான பத்திப்பதிகங்களைத் தமிழில் இசையுடன் பாடி, சைவ நாயன்மார்களும் வைணவ ஆழ்வார்களும் நடத்திய ஒரு நாடு தழுவிய இயக்கமே பத்தி இயக்கமாகும். இவ்வியத்திற்குத் திருமூலர், காரைக் காலம்மையார் ஆகியவர்களுடைய பணிகள் தோற்றுவாயாக அமைகின்றன.

பெண்மனியர் பங்கு

சமணத்தின் கை ஒங்கி நின்ற காலம் மதேந்திரவர்மபல்லவனும் அவனுடைய நாட்டில் நாவுக்கரசரும் சமணர்களாயிருந்தனர். நாவுக்கரசரின் தமக்கை திலகவதியாரின் முயற்சியால் நாவுக்கரசர்

மீண்டும் சைவரானார். நாவுக்கரசரின் முயற்சியால் மகேந்திரவர்மன் சைவனானான். தொடர்ந்து பல்லவர் நாட்டில் பக்தி இயக்கம் விறுவிறுப்படைந்தது.

கூன்பாண்டியன் காலத்தில் பாண்டிய நாடு எங்கும் சமணத்தின் கை ஓங்கி நின்றது. மன்னும் மக்களும் சமணத்தைத் தழுவி நின்றனர். இந்துசமயம் புறக்கணிக்க- ப்பட்டிருந்தது. ஆலயங்கள் பூசையற்றுக்கிடந்தன. சோழர் குலக்கொழுந்து பாண்டிமா தேவி மங்கையர்க்கரசியார் மன்னன் நிலையறிந்து மனம் வருந்தினன். அமைச்சர் குலச்சிறையாரின் துணையுடன் திருஞான சம்பந்தரை மதுரைக்கு எழுந்தருளச் செய்தனள். கூன்பாண்டியன் சைவத்துக்குத் திருப்பய்ப்பான். அந்துடன் இந்துசமயம் அங்கே உயிர் பெற்றது. மறுமலர்ச்சி இயந்திரம் இயக்கிவிடப்பட்டது. சமணம் ஒடுங்கியது ஒடுக்கப்பட்டது.

சமய குரவர்

“அன்பே சிவம்” என்றனர் சைவர். அப்பர், சம்பந்தர் போன்ற சிவன்தியார்கள் பலர் தோன்றினர். ஆடல் பாடலுடன் ஊர் ஊராகச் சென்றனர். திருத்தலங்களை நாடிப் புண்ணியச் செலவுகள் செய்தனர். 63 நாயன்மார்களும் அவர்களுடன் என்னற்ற அடியார்களும் தொண்டாற்றினர். இதைப்போன்று வைணவ ஆழ்வார்களும் அன்பின் வடிவில் இறைவனைக் காட்டி அன்பு வழியில் மக்களை அனுகினர். தலயாத்திரை செய்தனர். சிவன்தியார்களும் திருமாலதியார்களும் தெய்வமணம் கமமும் திருப்பாடல்களை நெஞ்சுருகப்பாடினர். கூட்டம் கூட்டமாகப் பஜனைபாடும் வழக்கம் பெருகியது. நடமாடும் பக்தர்களை வரவேற்று உண்டியளிப்பது. பெரும் புண்ணியமாகக் கருதப்பட்டது. பத்தர்கள் பெருகினர். புண்ணியச் செலவுகள் பெருகின. கல்லையும் கனியவைக்கும் இசை மக்களின் உள்ளங்களைத் தொட்டது. சமயகுரவர்கள் மக்களின் மதிப்பையும் மன்னர்களின் ஆதரவையும் பெற்றனர். ஊற்றெடுத்த பத்தி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்தது. பத்திப் பேராறுகள் பெருக்கெடுத்தன. புறச்சமயப் பெரியார்கள் விவாதங்களுக்கு இழுக்கப்பட்டனர். தோற்கடிக்கப்பட்டனர்.

சிவன்தியார்கள்

பத்திப் பேராற்றில் அன்புத் துடுப்புடன் சமயப் படகோட்டிய பெரியார்கள் சிவன்தியார்களாவார்கள். நீறுழுசி, கமண்டலம் ஏந்தி,

பத்திப்பாப்பாடி, பிச்சையெடுத்துச் சென்றவர்களுக்குப் பகல் உணவளிப்பது ஆயிரம் கோவிலைக் கட்டுவதைவிடச் சிறந்ததாகக் கொள்ளப்பட்டது. அவர்களைச் சிவனாகக் கருதிப் பூசனை செய்பவன் நல்வினையடைவான். நிந்திப்பவன், தீவினைக் கிரையாவான் என்ற நம்பிக்கை படர்ந்து பரவியது. பத்தியில் மூழ்கிக் கல்லையும் கனிய வைக்கும் இனிய பாடல்களைப் பாடி நாடு சுற்றிப் பத்திச் சுவையூட்டும் அறிஞர்களாகவும் தொண்டர்களாகவும் சிவனடியார்கள் விளங்கினர்.

சுந்தரரின் திருத்தொண்டத் தொகைப்படி 63 நாயன்மார்களும் 9 தொகையடியார்களும் இருந்தனர். அப்பர், சம்பந்தருக்கு முன்பதினெழுவரும், அப்பர் காலத்தில் பதினொரு வரும் சுந்தரர் காலத்தில் பதின்மூவரும், அப்பர் காலத்துக்கும் சுந்தரர் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட காலத்தில் 22 பேரும் வாழ்ந்திருந்தனர். 63 நாயன்மார்களுள் இறவாப் புகழ்பெற்றவர் திருநாவுக்கரசர் (அப்பர்). ஞானசம்பந்தர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வருமாவர்.

ஆழ்வார்கள் (அல்லது)திருமாலடியார்கள்

கி.பி. 6ஆம் நூற்றாண்டு முதல் 9ம் நூற்றாண்டு வரை 12 ஆழ்வார்கள் வாழ்ந்தனர். பாகவத புராணத்தில் திருமாலின் 10 அவதாரங்களைக் கூறித் திருமாலடியார்கள் திராவிட நாட்டில் தாமிரபரணிக் கரையிலும் வைகைக் கரையிலும் காவிரிக் கரையிலும், பாலாற்றின் கரையிலும், பேரியாற்றங் கரையிலும், தோன்றி முக்தியடைவர் என்று காட்டப்பட்டுள்ளது. தாமிரபரணி ஆற்றங்கரையில் நம்மாழ்வாரும் மதுரகவியும் தோன்றினர். வைகையாற்றங்கரையில் பெரியாழ்வாரும் அவர் புதல்வி ஆண்டாளும் தோன்றினர். பாலாற்றங்கரையில் பொய்கை ஆழ்வாரும் பூதத்தாழ்வாரும், பேயாழ்வாரும், திருமழிசையாழ்வாரும் தோன்றினர். காவிரிக் கரையில் தொண்டரடி பொடியாழ்வாரும், திருப்பாணாழ்வாரும், திருமங்கையாழ்வாரும் தோன்றினர். பேரியாற்றங்கரையில் திருவஞ்சைக் களத்தில் குலசேகராழ்வார் தோன்றினார்.

திருமால் பத்தியில் ஆழ்பவர் ஆழ்வார்கள். நாரண்ரபால் நெஞ்சையள்ளும் தமிழ்ப் பாக்களை இசையுடன் பாடித் தமிழகத்தில் பத்திவெள்ளம் பெருக்குவித்தனர்.

“அன்பே தகழியா ஆர்வமே நெய்யாக
இன்புருகு சிந்தை இடுதிரியா-என்புருகி
ஞானச் சுப்ரவிளக்கு ஏற்றினேன் நாரண்று
ஞானத் தமிழ்புரிந்த நான்” (பூததாழ்வார்)

அன்பை அகலாகவும் ஆர்வத்தை நெய்யாகவும், பத்தியால் உருகும் மனத்தைத் திரியாகவும் வைத்து நாரண்றுக்கு ஞானவிளக்கேற்றி ஞானத்தமிழை விரும்பிப் பாடி இயங்கினர். பத்தி இயக்கம் இயங்கியது. “ மலையிலே போய் நின்றும், நீரின் நடுவே முழுகியும், ஜந்து நெருப்புகளின் இடையில் நின்றும் தவம் செய்யத் தேவை இல்லை. கடவுளை உண்மையான அன்புடன் மலர்தூவி வழிபடுதல் போதும்.” என்ற போயாழ்வாரின் திருவாய்மொழி ஆழ்வார்கள் வழிக்கு விளக்கம் கூறுகின்றது. பழைய தீவினெகள் இந்து மதத்தை இழிவாக்கின. ஒழித்தன என்பதை உணர்ந்தனர். கடவுளை அன்புவழியில் அணுகச் செய்தனர். இறைவனிடத்தில் அயராத ஈடுபாட்டைக் கொண்டனர். மக்களிடையே வாழ்ந்து ஒழுக்கத்தை வளர்த்தனர். பாடல்களாலும் பசனைகளாலும் பத்தியைப் பெருக்கினர். சமயத் தொண்டாற்றி வைணவத்தை வளர்த்தனர். வைணவம் பல்லவ நாட்டிலிருந்து சோழ நாட்டில் பரவி பாண்டி நாட்டிலும் மலர்ந்து மணம் வீசியது.

பன்னிரு ஆழ்வார்கள் பாடிய பத்திப்பதிகங்கள் சேர்ந்த தொகை நூலே “ நூலாயிரத்தில்லியப் பிரபந்தம்” ஆகும். இதனைத் தொகுத்தவர் நாதமுனி ஆவார்.

கலவியும் இலக்கியமும்

கல்வி

இருண்டகாலம் எனக் கருதப்படும் பெளத்த சமணர் காலத்துக்குப்பின் மூவகைக் கல்வி நிலையங்களைத் தமிழகம் கண்டது. சமணர்கள் அமண்பள்ளிகளை நடத்தினர். பெளத்தர்களின் விகாரங்கள் கல்வி நிலையங்களாகவும் ஆய்வுகங்களாவும் விளங்கின. இத்தகைய கல்வி நிலையங்களில் சமய இலக்கியங்களும் தத்துவக் கோட்பாடுகளும் தர்க்கம், யோகம் ஆகியவைகளும் கற்பிக்கப்பட்டன. பெண்கள் உட்பட அனைவரும் சேர்க்கப்பட்டனர்.

பல்லவ மன்னர்கள் வேதக்கல்வி நிலையங்களை (கடிகை) நிறுவினர். உண்டியும் உறையுளும் பெற்று மாணவர்கள் கல்வி பயின்றனர்: அங்கே வேதம், வேதாங்கம், மீமாம்சை, தத்துவம், நியாயம், தர்மசாஸ்திரம், புராணம், ஆயுர்வேத மருத்துவம் போன்றவை கற்பிக்கப்பட்டன. கடிகைக் கல்லூரி ஓர் உயர்நிலைக் கல்வி நிலையமாக விளங்கியது. வேதக்கல்வி நிலையங்களில் வேதியர் மரபினர்களுக்கு மட்டும் இடமளிக்கப்பட்டது. கடிகைகளில் பேர்ப் பயிற்சியுமளிக்கப்பட்டது. வேதியர்களே ஆசிரியர்களாயிருந்தனர். தென்மண்டலத்தில் இக்கல்வி நிலையங்கள் சாலைகள் என்ற பெயரில் இயங்கின.

இலக்கியம்

பல்லவ மன்னர்கள் சமசுகிருத மொழியின் ஆதரவாளர்களாக விளங்கினர். மகாபல்லவர்கள் சமசுகிருத மொழியில் பட்டயமியற்றினர். சமசுகிருத மொழியை அவர்கள் ஆட்சிமொழியாகக் கொண்டிருந்தனர் என்று இவை காட்டுகின்றன. சமசுகிருத மொழியில் புலமைபெற்றவர்கள் பல்லவர்களின் ஆதரவைப் பெற்றனர். எனவே சமசுகிருத இலக்கியத்தின் ஒருபகுதி தென்னகத்தில் படைக்கப்பட்டது. சமசுகிருத மொழியின் செல்வாக்கால் தமிழில் மொழிக் கலப்பு உண்டாக்கப்பட்டது. அதன் விளைவே. மணிப்பிரவாள நடையாகும்.

சமசுகிருத பட்டயங்களும் இலக்கியமும்

பல்லவர்களின் பட்டயங்கள் புலமை பெற்ற புலவர்களால் வரையப்பட்டன. எனவே அவை இலக்கியச் சுவைபெற்றன. முதலாம் பரமேசுவரவர்மனின் சூரம் பட்டயம் பெருவளநல்லூர் போரினை நயம்பட வருணிக்கின்றது. வருணனைக்கு அது ஒரு விளக்கமாகும், இரண்டாம் நந்திவர்மனுடைய காசக்குடி பட்டயம் பல்லவர் வரலாற்றினை இலக்கியச்சுவையுடன் விளக்குகின்றது. முன்றாம் நந்திவர்மனுடைய வேலூர்ப் பாளையப்பட்டயம் அழகிய சமசுகிருத மொழி நடையுடையதாகும்.

பல்லவ மன்னர்களின் அவையில் சமசுகிருத மொழிப் புலவர்கள் இடம் பெற்றனர். எனவே சமசுகிருத இலக்கியப் படைப்பில் அன்று தமிழகம் தயங்கியதில்லை. கிராதார்ச்சகனீயம், அவந்தி சுந்தரிகதா, காவிய தரிசனம், தசகுமார சரிதம், மத்தவிலாசப் பிரகசனம் போன்றவை

தமிழகத்தில் இக்காலத்தில் படைக்கப்பட்டன. கி.பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியில் காஞ்சியில் பிராகிருத மொழியில் சர்வநந்தி இயற்றிய லோகவியாபகம் என்ற சமணநூல் பாதிரிப் புலியூர் என்ற இடத்தில்வைத்துச் சமசுகிருத மொழியில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. பிறமொழி நூல்களைச் சமசுகிருத மொழியில் மொழி பெயர்க்கும் காலகட்டமாகவும் இக்காலம் விளங்கியது.

தமிழ்

தமிழகத்தில் பல்லவர்களின் அட்சி வலுப்பெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் வைதீகக் கோட்பாடுகளும் சமசுகிருத மொழி ஆதிக்கமும் தமிழகத்தில் புகுந்தன.

1. வைதீகக் கோட்பாடும் நாட்டுச் சைவக்கோட்பாடும் மோதின. திருமூலரின் திருமந்திரம் தோற்றும் கண்டு ஒரு சமரசக் கோட்பாட்டினை (4ம் நூற்றாண்டில்) ஈன்றிருந்தது.
2. சமண, பெளத்த சமயங்களின் தாக்குதலை அப்பர், சம்பந்தர் போன்ற சமய குரவர்கள் ஏற்றனர். கி.பி.7ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சைவமணம் கமழும் பாடல்களைப் பாடினர்.
3. புறச்சமயங்களின் தாக்குதலால் தூண்டப்பட்ட திருமால் அடியார்கள் 8ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதிமுதல் தங்கள் சமயத்தை நிலைநாட்டியதன் விளைவால் நம்மாழ்வார் பாடல்கள் திருவாய் மொழியாகவும் ஏனையோர் பாடல்கள் திருமொழி எனவும் தோற்றும் கொண்டன. ஆழ்வார் பாடல்களை நாதமுனி தொகுத்தார். அத் தொகுதியே நாலாயிரத்தில்லியப் பிரபந்தமாகும்.
4. 9ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சுந்தரர் தம் தேவாரப் பாடல்களைப் படைத்தார். மாணிக்கவாசகரின் திருவாசகமும் தமிழுலகுக்குக்கிட்டியது.

எனவே இக்கால கட்டத்தில் பக்தி இயக்கமாகிய பேராறுகளின் பெருக்கெடுப்பால் தேவாரம், திருவாசகம், நாலாயிரத்தில்லிய

பிரபந்தமாகிய பத்தி இலக்கியங்கள் படைக்கப் பெற்றன. அவை அளவாலும் தனித்தன்மையாலும் மனித வரலாறு இதுகாறும் கண்ட அளவில் இணையற்ற பத்திப் பாடல்களாக உயர்ந்து நிற்கின்றன.

5. சைவ, வைணவ சமயங்களின் செல்வாக்கால் சமணமும் பெள்தமும், பலவீனமடைந்தன. பலவீனத்தின் அறிகுறியாக ஒருவரையொருவர் தூற்றுவதற்கென வளையாபதி, குண்டலகேசி முதலிய நூற்களைப் படைத்தனர்.

6. சமக்கிருதத்தின் அனுகலும் தமிழ்ச்சொற்களைச் சமக்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்கும் முயற்சியும் பெருகியது. தமிழில் வடசொற்கள் கலந்தன. புதிய தமிழ் நடை தோன்றியது. அதுவே மனிப் பிரவாள நடையாகும். அதற்குத் துணையாகக் கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி நிகண்டு நூற்களின் காலமாக விளங்கியது. சேந்தன் திவாகரம், பிங்கலந்தை நிகண்டு போன்றவை தோன்றின. இவை இலக்கண வரை முறைகளில் மாற்றும் காட்டின. இலக்கண நூற்களிலும் நால்வகைச் சாதிக் கோட்பாடுகள் புகுத்தப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கதாகும். சமக்கிருத மொழிப் போக்கினைத் தழுவி யாப்பணி நூற்கள் இயற்றப்பட்டன. இராச சிம் மனின் அவைப் புலவராக விளங்கிக் கதாசாரம், அவந்திகந்தரிக்கதை முதலிய நூற்களைப் படைத்த தண்டி ‘காவிய தர்சினி’ என்ற இலக்கணநூல் இயற்றினார். இதன் வழிநூலே தண்டியலங்காரம். இறையனார் அகப்பொருள் உரையும், ஜயனாரிதனாரின் புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும், யாப்பருங்கல விருத்தியுரையும், யாப்பருங்கலக் காரிகையும் பல்லவர் காலத்தே தோன்றின.

7. கி.பி.7ம் நூற்றாண்டு முதல் சிறிது சிறிதாக அந்தாதி, உலா, பரணிபோன்ற சிற்றிலக்கியங்கள் தோன்றின. திருத்தொண்டத் தொகையும் சேரமான் பெருமாள் பாடிய அந்தாதி, உலா, முதலியவற்றையும் தமிழிலக்கியம் கண்டது.

8. பல்லவர்கட்குட்பட்ட முத்தரையர்கள் தமிழ்ப் புலவர்களை ஆதரித்தனர். கி.பி.8ஆம் நூற்றாண்டில் பெரும்பிடுகு முத்தரையர் அவையத்துப் புலவர்களாகிய பார்ச்சிவேள் நம்பன் வெண்பாப்

பாடல்களும், அநிருத்தன் கட்டளைக்கலித்துறையும், கோட்டாற்று இளம் பெருமானார் பாடல்களும் (சிதைவுற்ற) குவான்காஞ்சன் பாடல்களும் தோன்றின.

9. 9ம் கி.பி. நூற்றாண்டில் மூன்றாம் நந்திவர்மனைப் பற்றிய நந் தீக் கலம் பகுமும், தெள் ளாந் றுப் போரைக் குறிப்பிடுகின்றபெருந்தேவனாரின் பாரத வெண்பாவும் (பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார்) அன்று படைக்கப் பெற்றன. சுருங்கக்கூறின் சமயமோதல்கள் ஒப்பற்ற சமய இலக்கியங்களைத் தந்தன. மொழி மோதல்கள் புதியமொழி நடையையும் நிகண்டுகளையும், இலக்கண நூற்களையும் படைக்கச் செய்தன. இக்காலம் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் புதுமையும் திருப்பழும் கண்ட காலம் எனலாம்.

* * * * *

சோழர் காலச் சமயநிலை

ஆ. பத்மாவதி

கி.பி. 5-ம் நூற்றாண்டில் ஆந்திராவின் ஒரு பகுதியை ஆண்டவன் பல்லவமன்னன் திரிலோசன பல்லவன். இவன் சமணர்களை அழித்தான். வேதமல்லாச் சடங்குகளை நீக்கிவிட்டு வேதச்சடங்குகளையே கடைப்பிடித்தான். கோயில்களில் வழிபாடு செய்து கொண்டிருந்த பிராமணர் அல்லாதவரை நீக்கிவிட்டு வடநாட்டிலிருந்து அழைத்து வந்த பிராமணர்களை நியமித்தான். இந்த வடநாட்டுப் பிராமணர் என்பவர்கள் காளாமுக, பாசுபத, காபாலிக சைவத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டில் ஆந்திராவில் பரவிய இம்மதங்கள் இருந்ததற்கான சான்றுகள் ஏராளமாக உள்ளன. கி.பி. 5ம் நூற்றாண்டிற்குப் பிறகு அச்சைவம் தமிழகத்தில் நுழைந்தது. கி.பி.7-ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியைச் சேர்ந்த அப்பர் பாடல்களில் நாகப்பட்டினம் கோயிலை நாகைக்காரோகணம் என்று பாடுகின்றார். இவரது காலம் மகேந்திரவர்மனின் காலம். அதாவது கி.பி.600-630 ஆகும். திரிலோசன பல்லவன் கல்வெட்டுகள் ஆந்திராவில் கி.பி. 470 முதல் 490 வரை கிடைத்துள்ளன. எனவே திரிலோசன பல்லவன் காலத்திற்குப் பின்னரும் மகேந்திரவர்மன் காலத்திற்கு முன்னரும் சந்தேகமாக குறைய கி.பி.500 முதல் 600க்குள் வடநாட்டு சைவம் தமிழகத்திற்குள் நுழைந்திருக்க வேண்டும்.

அப்பர் நாகப்பட்டினத்தை நாகைக் காரோகணம் என்றும் குடந்தைக் காரோகணம் என்றும் கச்சிக் காரோகணம் என்றும் பாடியுள்ளார். வடநாட்டில் காரோகம் என்ற இடத்தில் பிறந்த லகுளீஸரின் சித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றும் மதம் பாசுபதம். இந்த லகுளீஸர் பிறந்த இடமான காரோகணம் ஒரு தலையாய பாசுபதர்களின் மையமாகத் திகழ்ந்தது. எனவே மேற்கூறிய தமிழ் நாட்டு காரோகணங்கள் லகுளீஸ் சித்தாந்தத்தைப் பின்பற்றும் பாசுபதசைவத்தின் அடிப்படையில் அமைந்திருந்தன. அப்பர் தம் திருவாரூர் பதிகத்தில் பாசுபத, காளாமுக, காபாலிகர் உலவும் திருவாரூர் வீதியைப் பாடுகிறார். அவரது சமகால மகேந்திரவர்மனும் காபாலிகர்களையும் பெளத்தர்களையும் தமது மத்தவிலாச பிரகடனம் என்ற நாலில் கேலி செய்து எழுதியுள்ளார்.

சைவவேளாளர் குடும்பத்தில் பிறந்து சமண மதத்தைத் தழுவி பின்னர் தீவிர சைவ சமயத்தவராக மாறிய அப்பர் தாம் தழுவியிருந்த சமண மதத்தையும் சமணர்களையும் கடுமையாகத் தாக்குகின்றார். ஒரு மதத்திலிருந்து இன்னொரு மதத்திற்கு மாறுகின்ற போது தீவிரமாவது மனித இயல்பு. அதுபோல வயதில் முத்த அப்பர் மிகவும் தீவிர பக்தராக மாறுகிறார். சமண பெளத்த பாறிகள் இடிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பரின் பாடல்களில் காபாலிக சைவர்களின் சிவ உருவ வழி பாடுகளும், சிவன் கபாலத்தை கையிலேன்றியவனாக, கால காலனாக, பைரவனாக, பிக்சாடனராக. மேனியெங்கும் நீறு பூசியவனாகக் கூறுவதிலிருந்து தீவிர சைவர்களான காபாலிகர்களின் சைவசமயத் தாக்கம் அப்பரிடம் அதிகமிருந்திருக்கிறது. மனித உயிர்ப்பலி செய்யும் காபாலிகத்தைப் பின் பற்றியதால் தான் மதுரை, திருவோத்தூர் போன்ற இடங்களில் சமணர்கள் கழுவேற்றிக் கொல்லப்பட்டனரோ என எண்ண வேண்டியுள்ளது.

இவ்வாறு நாயன்மார், ஆழ்வார்கள் காலத்தில் தோன்றிய பக்தி இயக்கத்தால் சமணபெளத்தர்களின் ஆதிக்கம் பொருளாதாரத்திலும் கல்வி மருத்துவ சமூக சேவைகளிலும் கட்டாயமாக பறிக்கப்பட்டது. அதற்கு மாற்றாக சைவ வைணவ மதங்கள் மக்கள் மதத்தியில் முன்வைக்கப்பட்டு அவ்விடங்களை நிரப்ப முயற்சி செய்தன. முடிவில் வெற்றியும் பெற்றன என்பதில் யாருக்கும் ஜயமிருக்க வாய்ப்பில்லை. இவ்வாறு சைவசமய மறுமலர்ச்சியில் வேளாளரான அப்பரும் பிராமணரான சம்பந்தரும், இவர்களுக்குப் பின்னர் வந்த பிராமணராகிய சுந்தரரும்.பங்கு பெற்றிருந்தனர். எனவே வேளாளர்களும் ஒன்று சேர்ந்து சமணர்களின் பொருளாதார சமய ஆதிக்கத்தைக் குறைத்துக் கைப்பற்றி யிருக்கின்றார்கள் என்பதை கி.பி.91ம் நூற்றாண்டில் நிறுவப்பட்ட பிற்காலச் சோழராட்சியில். வேளாள, அந்தணர்களின் பொருளாதார, சமய ஆதிக்கத்தையும் அரசியல் செல்வாக்கையும் கொண்டு அறியலாம். சமணர்களின் செல்வாக்கும் செல்வமும் வணிகர்களின் வியாபாரீதியில் அமைந்தது. வணிகர்கள் ஆதரித்த மதம் சமண மதம். சமண முனிவர்கள் நல்லவர்களாக இருந்தும் சமூகத் தொண்டு பல செய்தும் நீர்பாசனத்திற்கு வேண்டிய குளம்.தூங்பு, போன்றவை செய்து கொடுத்தும் நல்ல மனத்தவர்களாக இருந்திருந்தும், விவசாயத்தை முன்னிலைப்படுத்தித் தங்கள் பொருளாதாரத்தையும்

நாட்டின் பொருளாதாரத்தையும் வளர்த்தார்களில்லை. தமிழ்நாடோடு ஒரு சிறந்த முழு 'விவசாயநாடு'. விவசாய வளர்ச்சியில் தான் உழுகுடிமக்களின், பிற தொழிலாளிகளின் வாழ்வும் உயர்வும் அடங்கியிருந்தது. எனவே சமண மதத்தின் ஆதிக்கத்தைக் குறைத்து-விவசாய நாடாக நிலவுடமைச் சமுதாயமாக அச்சமுதாயத்தின் கருவுலமாகக் கோவில்களை அமைத்து மக்களின் அன்றாட வாழ்வின் கோயிலோடு அதாவது சைவ மதத்தோடு தொடர்பு படுத்தியதாகவும் அமைக்கப்பட்ட அரசமைப்பே பிற்காலச் சோழர் வரலாற்றின் சாராம்சமாகும். விவசாயத்தைப் பெருக்க எத்தகைய நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டன என்பதை நோக்கினால் மிகவும் பிரமிப்பாக இருக்கும். நீர்ப்பாசனத்திற்கு அவர்கள் செய்த செயல்களை கல்வெட்டுகளில் படிக்கும் போது பெருவியப்பை ஏற்படுத்தும்.

பிற்காலச் சோழராட்சியில், கி.பி.9ம் நூற்றாண்டில் அந்தணர்களும் வேளாளர்களும் மிக உயர்ந்த பதவியை வகித்தனர் எனச் சொல்லித் தெரிய வேண்டியதில்லை. கி.பி.6ம் நூற்றாண்டில் அவர்கள் நடத்திய போராட்டத்தின் பலனை 9ம் நூற்றாண்டில் மிக நன்றாகவே அனுபவித்தார்கள். அமைச்சர்களாகவும் பிரமதேய சதுரவேதி மங்கலங்களின் சபை நிர்வாகிகளாகவும், படைத்தளபதிகளாகவும், கோயில் அதிகாரிகளாகவும், நீதிவழங்குபவர்களாகவும் முக்கிய பதவிகளில் அமர்ந்திருந்த அவர்கள் மிகுந்த செல்வந்தர்களாக வாழுந்தனர். அவர்கள் சைவக்கோயில்களுக்கு தங்கள் செல்வத்தின் காரணமாக ஏராளமான பொன்னையும் பொருளையும் வாரி வழங்கினர். செப்புத் திருமேனிகளை எழுந்தருளிவித்தனர். ஏன் கோயில் பலவும் கட்டியிருக்கின்றனர். நல்ல வளமிக்க ஊர்கள் பிரமதாயமாகவும் சதுரவேதி மங்கலங்களாகவும் அந்தணர்களுக்கு அளிக்கப்பட்டன.

இந்த இரு குலத்தவரும் அதிக செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தாலும் கல்வி கேள்விகளிலும் நாட்டின் கருவுலங்களாக ஆங்காங்கே நிறுவப்பட்டிருக்கும் கோயில்களின் கருவுலத்திலும், நிர்வாக அமைப்புக்களிலும் முதன்மை பெற்று விளங்கியவர்கள் அந்தணர்கள். இறையிலியாக பிரமதேய சதுரவேதி மங்கல நிலங்கள் வழங்கப்பட்டது அந்தணர்களுக்குத்தான். வளமிக்க அங்கூர்களுக்கு சபை அதிகாரிகள் அல்லது அங்கத்தினர்கள் அவர்கள்தாம். இந்த அளவுக்கு வேளாளர்கள்

செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை. அரசர்களிடம் அமைச்சர்களாகவும், மிகவும் குறைந்த அளவில் ஆங்காங்கே கி.பி.11-ம் நூற்றாண்டின் சித்ரமேழி பெரிய நாடு என்னும் அமையிலும் அவர்கள் அதிகாரிகளாக இருந்தார்களே தவிர, ஊர் நிர்வாகத்தில் அந்தணர்களைப் போல அதிகமான செல்வாக்குப் பெற்றிருக்கவில்லை என்பதை அறியமுடிகிறது. முதலாம் இராஜ ராஜாராஜன் காலத்தில் அமண்குடியைச் சேர்ந்த கிருஷ்ணன் ராமன் குடும்பத்தார் எந்த அளவுக்கு பரம்பரை பரம்பரையாக சோழர்களுக்கு அதிகாரிகளாக இருந்தார்கள் என்பதை திரு.ஓய். சுப்ராயலு அவர்கள் எழுதிய கட்டுரையின் மூலம் அறிந்து கொள்ளலாம்.

அந்தணர்களின் இந்த வளர்ச்சியும் செல்வாக்கும் நிலவுடமைச் சமுதாய வளர்ச்சியின் உச்ச கட்டத்தை எய்திய முதலாம் இராஜராஜனின் செல்வாக்கிற்கு ஏற்றாற்போல அவன் காலத்தில் உயர்ந்திருந்தது. அந்தண சமுகத்தினரின் இந்த வளர்ச்சி ராஜராஜ சோழனின் போக்கையே திசை திருப்புமளவு காணப்பட்டது. ராஜராஜ சோழனின் கல்வெட்டுகளை ஊன்றிப் பார்க்கின்றபோது அவன் அந்தணர்களின் செல்வாக்கினைக் குறைக்க அவர்களே அறியாத வகையில் புத்திசாலித்தனமாக பல்வேறு நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கின்றான். தந்தை சுந்தரசோழன் காலத்தில் பிரம்மாதிராயர்களாகிய அந்தண உயர் அதிகாரிகளால் தமையன் ஆதித்தகரிகாலன் கொலையுண்ட செய்தி அந்தணர்களின் ஆதிக்கத்தின் உச்ச கட்டமாக இருந்திருக்க வேண்டும். இத்தகைய காலகட்டத்தில்தான் ராஜராஜ சோழனின் சிந்தை வேறுவிதமாகச் செயற்பட்டது.

இச்சமயத்தில் சமணர்களின் பொருளாதார சமய ஆதிக்கத்தைக் குறைக்க அப்பர், சம்பந்தர் எடுத்த நடவடிக்கைகளை நினைவு கூரவேண்டும். சமணத்தை அழிக்க அப்பராக்கு காபாலிகம் தேவைப்பட்டது. இவர் காலத்தில் வாழ்ந்த மகேந்திரவர்மன் எடுத்த கோயில்களிலோ பாண்டிய நாட்டிலோ அகோர உருவங்கள் இல்லை. இக்காலகட்டங்களில் எடுத்த கோயில்களே நமக்கு கிடைக்கும் காலத்தால் முந்திய கோயிலும் உருவங்களுமாகும். அப்பர் பாடலுக்குப் பின் கட்டப்பட்ட கற்கோயில்களில் தான் சிவனின் பல்வேறு உருவங்களுடன் அகோர முகர்த்தங்கள் இடம் பெறுகின்றன. சமணர்களை அழிக்க எழுச்சி செய்ய அப்பர்- சம்பந்தர், அழிக்கும் கடவுளான சிவனின் அகோர உருவங்களைத்தானே வருணிக்க முடியும்.

அப்பர் சம்பந்தரின் இந்த நடவடிக்கைகள் ராஜ ராஜனைக் கவர்ந்திருக்கின்றன. அவனது மனப்போக்கு திசை திரும்பியது என்பதற்கான ஆதாரங்கள் பல அவை:

1. நம்பியாண்டார் நம்பியைக் கொண்டு திருமுறைகளைத் தொகுக்கச் செய்ததின் மூலம் சைவசமயத்தின் அடிப்படையில் மலர்ந்த காபாலிக பாசுபத காளாமுக மதங்களுக்கு தமிழகத்- தில் மீண்டும் புத்துணர்ச்சியைக் கொடுத்தான்.
2. மூவர் முதலிகளின் சிலைகளை கோயிலில் எடுக்கச் செய்தான்.
3. மூவர் பாடிய பாடல்களுக்குத் தேவாரம் என்ற பெயர் குட்டி தான் வணங்குவதற்கென்றே தேவாரதேவர் என்ற சந்திரசேகரரைப் பிரதிஷ்டைச் செய்தான்.
4. தான் கட்டிய பெரிய கோயிலில் வேதங்களை ஒதி வழிபாடு செய்யாது மூவரின் தேவாரங்களை ஒதி வழிபாடு செய்ய 48 ஒதுவார்களை நியமித்தான்.
5. ராஜராஜ சோழன் காலம் முதல் அனைத்துக் கோயில்களிலும் தேவாரம் பாட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருந்தது. மூவர் முதலிகளின் சிலைகள் பிரதிஷ்டைச் செய்யும் வழக்கம் பரவியது.
6. பெரிய கோவிலைக் கட்டும் போது அவனுக்கு ராஜ குருவாக இருந்தவர் ஈசான சிவ பண்டிதர். தஞ்சைக் கோயிலின் கலசத்தை தானமளித்தவர். இவர் வடநாட்டைச் சேர்ந்தவர். இவரது தத்துவ ஆலோசனைப்படியே ராஜராஜ சோழன் தஞ்சை கோயிலை எடுத்திருத்தல் வேண்டும்.
7. பெரிய கோயிலுக்கு முன்பே ராஜராஜன் கட்டிய கோயில் நெல்லை மாவட்டம் திருவாலீஸ்வரத்தில் லுள்ள கோயிலாகும். இக்கோயிலைக் கட்டிய ராஜராஜன் இக்கோயியிற் கருவுலத்தை மூன்று கை மகா சேனை என்னும் படையை காவல் காக்கும்படிச் செய்தான்.

இக்கோயில் கட்டிய ஊர் ராஜராஜ சதுரவேதிமங்கலமாகும். இந்த ஊரில் உள்ள நிலங்கள் படிப்படியாக வெள்ளான் வகை நிலமாக மாற்றப்பட்டிருக்கிறது என்பதை இவனுக்கு பின்னர் ஆண்ட மன்னர்களின் கல் வெட்டுக்களை ஆய்ந்தால் புரிந்து கொள்ளலாம். எனவே இம்முயற்சி ராஜராஜசோழன் காலத்திலேயே இப்பகுதியில் எடுக்கப்பட்டிருந்தது எனலாம். இக்கோயிலிலுள்ள சிற்பங்களை இக்கட்டுரையாசிரியர் ஆய்வு செய்தபோது, இவை காளா முக பாசுபத சமயங்களின் அடிப்படையில் தத் புருஷம், அகோரம், வாமனம் ஆகிய தத்துவத்தின் அடிப்படையில் அமைக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரிய வந்தது. இக்கருத்துக்கு உதவுவது போல் இவ்வூரில் ராஜராஜசோழனால் கோளகி மடம் என்றோரு மடம் நிறுவப்பட்ட செய்தியும் இவ்வூர்க் கல்வெட்டில் காணப்படுகின்றது. அப்பர் தம் தேவாரப் பதிகமொன்றில், ‘பாசுபதம் பார்த்தர்க்கு அளித்தார் போலும்’ எனப் பாடியிருப்பது இங்கு நினைவு கூரத்தக்கது.

8. இராஜராஜ சோழன் காலம் முதல்தான் வட நாட்டுச் சைவர்கள் ராஜகுருக்களாக இருந்தனர். அதற்கு முன் இல்லை என்கிறார் கே.கே. பிள்ளை

9. K.R. சேதுராமன் என்பவர் தஞ்சை பெரிய கோயிலைத் தென்னாட்டுச் சோமநாதபுரம் என்கிறார். கர்நாடக நாட்டிலுள்ள சோமநாதபுரக் கோயில் காளாமுக பாசு பதர்களின் மையம் என்பது யாவரும் அறிந்த செய்தியாகும்.

10. வைதீக சமயத்தின் செல்வாக்கைக் குறைக்க. காளாமுக, பாசுபத, காபாலிகத்திற்கு மீண்டும் புத்துயிர் அளித்த இராஜராஜன் வைதீகர்களின் எதிரிமதங்களாகிய சமண, பௌத்த மதத்திற்கும் ஏராளமான நன்கொடைகள் அளித்து ஆதரித்தான். அவன் கட்டிய பெரிய கோயிலில் சமணச் சிற்பமும் பௌத்தச் சிற்பமும் மிகச்சிறிதாக இடம்பெற்றிருக்கின்றன.

11. நாகப்பட்டினத்தில் கடாரத்து அரசனால் எடுக்கப்பட்ட பௌத்த விகாரத்திற்கு ஆனைமங்கலம் என்ற ஊரையே தானமளித்தான். தன் ஆட்சியில் தமக்கை. குந்தவையாரைக் கொண்டு திருமலையிலும் அச்சிறு பாக்கம் அருகே ராஜராஜபுரம் என்ற ஊரிலும் சமணக் கோயிலை

எடுக்கச் செய்து மகிழ்ந்தான்.

12. அந்தணர்களின் செல்வாக்கைக் குறைக்க, அவர்கள் உணராத வண்ணம் மிகப் புத்திசாலித்தனமாக ராஜராஜன் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளின் காரணமாகத் தான் இவனுக்கு பிற்காலத்தில் அந்தணர்களின் ஆதிக்கம் குறைந்து வேளாளர்களின் ஆதிக்கம் அதிகமாகக் காணப்பட்டது. இக்கருத்துக் கல்வெட்டுகளை ஆய்வு செய்கின்ற அறிஞர்களுக்கு உடன்பாடான ஒன்றேயாகும்.

13. ராஜராஜனைத் தொடர்ந்து மகன் ராஜேந்திரனுக்குச் சர்வசிவபண்டிதர் குருவாக இருந்ததோடு லகுளீச பண்டிதர் என்பவரும் குறிக்கப்படுகிறார். சென்னை திருவொற்றியூரிலுள்ள கற்கோயில் ராஜேந்திர சோழனால் கட்டப்பட்டது. இக்கோயில் காளாமுக, பாசுபத, காபாலிகர்களின் மையமாகச் செயற்பட்டது. இங்குள்ள லகுளீசர் உருவம் சிறப்பு வாய்ந்தது. இங்கு காபாலிகர்களது சித்தாந்த மாகிய சோமசித்தாந்தம் எடுத்துரைக்கப்பட்டதற்கு ஆதாரமாக கல்வெட்டுள்ளது .எனவே இக்கோயிலில் பாசுபத, காளாமுக கடவுளான லகுளீசர் உருவமும். காபாலிகர் சித்தாந்தமும் காணப்படுவதால் கி.பி. 10ம் நூற்றாண்டளவில், தனித்தனியாகச் செயற்பட்டு வந்த அம்மதங்கள் ஒன்று கலந்திருந்தன என்பது தெரிய வருகிறது.

மெய்கண்டார் கண்ட சிவஞானபோதம்

தொகுப்பு - திரு. எஸ். துவாயந்த

அறிமுகம்

சிவஞானபோதம் சித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் பதினான்கினுள் மணிமுடியாய் விளங்கும் சிறப்பிற்குரிய முதன்மை நூலாகும். இந்நூலை அருளிச் செய்தவர் மெய்கண்டதேவர். இந்நூல் சோழராட்சியில் கி.பி.13ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்ததாகக் கூறுவர். சிவஞானபோதம் சைவ சித்தாந்த செந்நெறியை விளக்கும் நூல்களுள் தலையானதும் பொருட் செறிவும். திட்பமும். நுட்பமும் உடைய நூலாகும். இந்நூலை 'மெய்கண்டார் கண்ட தத்துவம்' எனவும் கூறுவர்.

தோற்றம்

ஆகமாந்தம் என்பது சைவசித்தாந்தம் எனும் கருத்திற்கமைய ஆகமங்களின் ஞானபாதம் சைவசித்தாந்தவியலையே பேசுகின்றது. 28 சிவாகமங்களில் ஒன்றான ரெளரவ ஆகமத்தின் 72 ஆவது படலமான பாவ விமோசனப் படலத்தில் 13ஆம் அத்தியாயமான துவாதச சூத்திரமே வடமொழிச் சிவஞான போதம் எனத் தேர்ந்து பெற்றது. பின்பு இவ்வடமொழிச் சிவஞான போதம் நந்திகேஸ்வரால் - சனந்துமாராருக்கும் சனந்துமாரால்- சத்திய ஞான தரிசனர்க்கும், சத்திய ஞான தரிசனரால் - பரஞ்சோதி முனிவர்க்கும், பரஞ்சோதி முனிவரால் - மெய்கண்டவருக்கும் உபதேசிக்கப்பட்டதென்றும் பின்பு மெய்கண்டார் அதனைத் தமிழில் 12 சூத்திரங்களாகப் பாடினாரென்பதும் ஐதீகம் இவ்வாறு தமிழிலே பாடப்பட்ட சிவஞான போதம் வைத்திக சித்தாந்தம் என்றும் பெயர் பெறும். இதனைச் தமிழில் எழுந்த மூல நூல் எனவும் ஒரு சாரார் சொல்வர்.

சிவஞான போதத்தின் அமைப்பும், பொருண்மரபும்.

சிவஞான போதம் 4 இயல்கள், 12 சூத்திரங்கள், 81 வெண்பா பாடல்களையும் கொண்டமைத்துள்ளது. நான்கு இயல்களுக்கும் மூன்று, மூன்று சூத்திரங்கள் வீதம் பன்னிரு சூத்திரங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சூத்திரங்கள் ஒவ்வொன்றும் மூன்றாறிகள் அல்லது நான்காறிகள் உடையன. சிவஞான போதத்தின் முதல் ஆறு சூத்திரங்கள் பொது அதிகாரம் எனவும் பின் ஆறு சூத்திரங்களும் உண்மை அதிகாரம் எனவும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பொது அதிகாரம்

- 01) பிரமாணவியல் - 1,2,3, குத்திரங்கள்
 - 02) இலக்கணவியல் - 4,5,6, குத்திரங்கள்
- உண்மை அதிகாரம்**
- 03) சாதனவியல் - 7,8,9, குத்திரங்கள்
 - 04) பயனியல் - 10, 11, 12 குத்திரங்கள்

பிரமாணவியல் பொருண்மரபுகள்

பதி, பசு, பாசம் ஆகிய முப்பொருள்களின் உண்மைத் தன்மை 1ம்,2ம்,3ம், குத்திரப்பாடல்களில் விளக்கப்படுகின்றது. முப்பொருள்களில் முதலில் உலகிற்கு முதற் கடவுளாகிய பதி ஒருவர் உள்ளார் என்று அநுமானப் பிராமணங் கொண்டு உண்மையான பொருள் பதியென நிருபிக் கப்படுகி ஏற்றது. இது 1ம் குத்திரப் பாடலில் தெளிவுபடுத்தப்பட்டுள்ளது.

“அவன் அவள் அது வெனும் அவை முவினனமையின்
தோற்றிய திதியே ஒடுங்கி மலத்துளதா
அந்தம் ஆதி என்மனார் புலவர்”

அவன், அவள், அது எனச் சுட்டி அறியப்படும் பிரபஞ்சம் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் எனும் மூன்று தொழில்களையுடையதால் அது ஒருவரால் தோற்றுவிக்கப்பட்டு இருக்க வேண்டும். அவன் அறியப்படாதவனாய் எவ்வகையான மாறுதலும் இல்லாத பொருளாய் எல்லா உலகையும் ஒடுக்கி, தோற்ற வல்லவனாய் இருத்தல் வேண்டும். அத்தோடு ஆன்மாக்களின் அறியாமையைப் போக்கி அறிவுட்டவே உலகைப் படைக்கின்ற முதல்வனாக. ஆதார நிமிர்த்த காரணமாக இறைவன் விளங்குகின்றான்.

2ம் குத்திரப்பாடலில் இறைவன் இவ் உலகைப்படைக்கும் போது ஆன்மாக்களோடும். உலகோடும் ஓன்றாய் வேறாய், உடனாய் நின்று இயக்குவான், ஆன்மாக்கள் புரியும் நல்வினை, தீவினைக்கேற்ப அவற்றுக்குரிய பயனை இறைவனே ஊட்டுகிறான். மக்கள் இறப்பினையும் பிறப்பினையும் எத்துமாறு தன் சக்தியோடு இணை பிரியாது நிற்கின்றார் என்பதை விளக்குகின்றது.

“அவையே தானே யாயிரு வினையின்
போக்கு வரவு புரிய வாணையின்
நீக்கமின்றி நிற்கு மன்றே”

பின்வரும் 3ம் குத்திரப் பாடல் மூலம் 7 வழிமுறைகளில் அனுமானப் பிரமாணம் மூலம் ஆன்மா உண்மையானது என்பது நிருபிக்கப்படுகின்றது.

“உள தில தென்றலில் எனதுடல் என்றலில்
ஜூம்புலன் ஓடுக்கம் அறிதலில், கண்படில்
உண்டிவினை யின்மையின் உணர்த்த வணர்தலின்
மாயா வியந்திர தனுவினுளான்மா”

1. “ஆன்மா இல்லை” என்று கூறுவதைக் கொண்டு ஆன்மா உளது.
2. “எனதுடல்” என்பதைக் கொண்டு உடலைவிட வேறான ஆன்மா உளது.
3. ஜூம்புலன்களை விட அறியும் வேறான பொருள் ஆன்மா உளது.
4. கனவு நிலையில் அறிவதை நனவில் மாறி அறிவதால் கனவு நிலைக்கு அப்பாற்பட்ட குக்கும உடலைக் கடந்த ஆன்மா உளது.
5. உறக்கத்தில் பிராணவாயு உண்டு. ஆணால் உடலில் செயற்பாட்டில் அதுவில்லை எனவே பிராணவாயு அல்லாத ஆன்மா உண்டு.
6. அறிவித்தால் ஒன்றை அறியும் அம்சத்தை ஆன்மா என உணரலாம்.
7. தூல குக்கும உடலுக்கு வேறாக இருப்பது ஆன்மா உளது.

இலக்கணவியல் பொருள்மரபுகள்

பதி, பச, பாசம் ஆகிய முப்பொருள்களின் இயல்புகள் 4ம், 5ம், மேல் குத்திரப் பாடல்களில் தெளிவாக்கப்பட்டுள்ளது. 4ம் குத்திரப்பாடல் பகுதியில் இலக்கணங்களைக் கூறுகிறது.

“அந்தக் கரணமவற்றின் ஒன்று அன்று அவை
சந்தித்த ஆன்மா சகசமலத் துணராது
அமைச்ச அரசு ஏய்ப்ப நின்று ஜந்தவத்தைத்தே”

அந்த கரணங்களினிற்று வேறானது ஆன்மா. அத்துடன் அரசன் அமைச்சரோடு கூடிச் செயற்படுவது போல ஆன்மா அவற்றுடன் கூடிச்

செயற்படுகின்றது. ஆதியில் இருந்து ஆன்மா ஆணவத்தோடு கூடியிருப்பதால் அறிவின்றிச் செயற்படுகின்றது. இவ் அறியாமை நீங்க ஆன்மா உடலில் உள்ள கருவிகளோடு இருந்து பிரிந்தும், கனவு, நனவு, உறுக்கம், பேரூற்ககம், உயிர்ப்படங்கல் (சாக்கிரம், சொப்பனம், சுழுத்தி, துரியம், துரியாதீதம்) இவ்வாறு ஜந்து நிலைகளிலிருந்தும் வரல் வேண்டும்

5ம் குத்திரப் பாடல் பாசத்தின் இலக்கணங்களைக் கூறுகின்றது

“விளம்பிய உள்ளத்து மெய்வாய் கண் முக் களாந்தறிந் தறியா வாங்கவை போலத் தாம் தம் முணர்வின் தமியருள் காந்தங் கண்ட பசாசத்தவையே”

அந்தகரணத்தினின்றும் வேறாயிருந்த போதிலும் ஆன்மா ஜம்பொறிகளினால் விடயங்களை அறிகின்றது. ஆயினும் அவை தம்மை நோக்கி அறிவதில்லை. தம்மைச் செலுத்தும் உயிரையும் அறிவதில்லை. இவற்றால் இறைவனது திரோதான் சக்தியையும் அறிய மாட்டாது. காந்தம் அசைவின்றி இருந்து இரும்புத் துண்டுகளைத் தன் ஆற்றலினால் அடக்குவது போல் பாசத்துள் ஆன்மா அடங்குகின்றது என பாசலட்சணம் கூறுகின்றது.

6ம் குத்திரப் பாடல் பதி இலக்கணவியலைக் கூறுகின்றது

“உணரு அசத் தெனின் உணரா தீன்ஷழியின் இரு திறன் அல்லது சிவசத் தாமென இரண்டு வகையி னிசைக்குமன் உலகே”

சிவன் பாசஞான பசுஞானங்களால் அறியப்படுவாரென்றால் அவர் அங்ஙனம் அறியப்படும் அசேதனப் பிரபஞ்சம் பேர்ல் அழி பொருளாகிய அசத்தாய் முடிவர். எவ்வகையாலும் உணரப்படாத பொருளாவரெனின் அவர் முயற்கோடு. ஆமைமயிர் போலச் சூனியப் பொருளோயாவர். ஆதலால் இவ்விருவியல்புமின்றி ஒருவகையில் பாசஞான, பசுஞானங்களால் அறியப்படாத சிவமாயும். இன்னொரு வகையில்

பதினூன் மொன்றினால் அறியப்படும் சத்தாயும் இரு வகையாலும் அவர் சிவசத்தேயாவார்.

சாதனவியல் பொருள்மரபுகள்

மெய்ப் பொருளை ஆன்மா அடையும் நெறி 7ம், 8ம், 9ம் குத்திரப்பாடல்களில் கூறப்படுகின்றது. இதில் ஆன்மாவில் இயல்பு முக்தி, முக்தியடைவதற்கான மார்க்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன.

7ம் குத்திரப் பாடல்களில் பதியை அடையும் இன்றியமையாமை கூறப்படுகின்றது.

“யாவையுஞ் குனியுஞ் சத்தெத்தி ராகலிற்
சத்தே யறியா தசத்தில் தறியா
திருத்தீர ஸ்ரீவள திரண்டலா வான்மா”

சத்து, அசத்து எனும் இரண்டினாளே சிவ சத்தின் சந்திதியிலே உணரப்படும் தன்மையாகிய அசத்தெல்லாம் விளங்கமாட்டாது. அது பற்றிச் குனியம் எனப்படும். சத்தாகிய சிவம் அசத்தாகிய பாசத்தை அறிந்து அநுபவியாது, அசத்தாகிய பாசம் அறிவில்லாத சடமாதலின், சத்தாகிய சிவத்தை அறிந்து அநுபவியாது பிரபஞ்சத்தையும் சிவத்தையும் அறியும் அறிவொன்றுள்ளது எனின் அதுவே சத்தாகிய சிவமற்ற தன்மையும் அசத்தாகிய பிரபஞ்சமற்ற தன்மையும் இரண்டு மின்றிச் சத்தசத்தாயுள்ள ஆன்மாவாகும்.

8ம் குத்திரப் பாடலில் ஞானத் தினை உணரும் முறை உணர்த்தப்படுகின்றது. குருவருளால் ஆன்மாவுக்கு கிடைக்கும் சாதனம் கூறப்படுகின்றது.

“ஜம்புல வேடரின் அயர்ந்தனை வளர்ந்தெனத்
தம்முதல் குருவுமாய்த் தவத்தினில் உணர்த்தவிட்
டன்னிய மின்மையின் அரன் கழல் செலுமே”

ஆன்மா பாசத்தில் அமுந்தி இறைவனை உணர்வதற்கான மெய்யுணர்வை பெறாது இருக்கின்றது. ஆன்மாக்களை அட்கொள்ள சிவன் குருவாக உருவமெடுத்து அஞ்ஞானத்தை நீக்கி மெய்ஞானத்தைக்

கொடுக்கும் தீட்சை, சரியை, கிரியை வழிபாடுகளையும் போதித்தருள்கின்றான். மேலும் விருப்பு வெறுப்பற்று இருவினையொப்பால் ஆன்மா உணர்ந்து முதல்வன் திருவடியில் பிரிப்பின்றி ஒன்றி இன்பற்று இருக்கும், இதுவே முக்தி நிலை எனவும் கூறப்படுகின்றது.

9ம் குத்திரப் பாடலில் ஆன்மா பக்குவமடையும் நிலைப்பாடு கூறப்படுகின்றது.

“ஊனக் கண் பாசம் உணராப் பதியை
ஞானக் கண்ணிற் சிந்தை நாடி
உராத்துவணைத் தேர்ந் தெனப் பாசமொருவத்
தண்ணிழலாம் பதி விதி யெண்ணுமங் செழுத்தே”

பாச ஞானத்தாலும், பச ஞானத்தாலும் அறிய முடியாத பேரினப் முதல்வனைத் திருவருள்ஞானமாகிய பதி ஞானம் எனப்படும். சிவஞானத்தால் ஓருவன் தன் அறிவின் கண் நாடுதல் வேண்டும். அப் போது பாசம் விடுபடும், இந்திலையில் இறைவன் தண்ணிய நிழல் போல் தோன்றுவான். அவ்வாறு தோன்றும் இறையுணர்வு தொடர்ந்து நீங்காதிருக்க இறைவனின் திருவைந் தெழுத்தை முறையாக எண்ண வேண்டும் எனக் கூறப்படுகின்றது.

பயனியல் பொருஞ்சீரபுகள்

10ம், 11ம், 12ம், குத்திரங்களில் மெய்ப்பொருளை அடைவதனால் ஏற்படும் பயன் கூறப்படுகின்றது. பாசத்தில் இருந்து நீக்கம் பெறும் ஆன்மாக்கள் சிவப்பேறு பெறும் நிலை, சீவன் முகதரின் நிலை பற்றியவை கூறப்படுகின்றது.

10ம் குத்திரம் பாச நீக்கம் பெறும் நிலையைக் கூறுகின்றது

“அவனே தானே ஆகிய அந்நெறி
ஏகனாகி இறைபணி நிற்க
மலமாயை தன்னொடு வல்வினை இன்றே”

இறைவன் ஆன்மாவுக்கு உதவும் உண்மையை அறிந்த போது ஆன்மாவானது இறைவனது நோக்கத்தை முன்னே வைத்து அதற்கேற்பச் செயற்பட வேண்டும். இதையே “ஏகனாதல்” எனக் குறிப்பிடுகின்றது.

இதற்காக இறைவனால் பணிக்கப்பட்ட இறைபணியையும் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். ஏகனாதல் மூலம் ஆணவ மலமும், இறைபணி நிற்பதனால்-மாயை, கன்மம் ஆகிய மலங்களும் நீங்குகின்றன.

11ம் சூத்திரம் சிவப்பேநு எனும் முக்தரின் சிறப்பு நிலை கூறுகின்றது.

“கானும் கண்ணுக்கு காட்டும் உளம் போல்
காண உள்ளத்தைக் கண்டு காட்டலின்
அயரா அன்பின் அரண் கழல் செலுமே”

கண்களுக்கு உருவத்தைக் காட்டுவதும் அவற்றோடு ஒன்றித்து நின்று காணபவனும் ஆன்மாவாகும். அது போல இறைவனுடைய திருவருட் சக்தி ஆன்மாவுடன் உடனாகி நின்று அறிவித்துத் தானும் அறிந்துவருகின்றது. ஆதலால் ஆன்மாவின் உபகாரியம் என்னவெனில் இறைவனை அன்பின் வடிவமாகக் கொண்டு அவரை ஒருகாலும் மறவாத பரமுக்தி நிலையில் தான்வேறு, இறைவன் வேறு என்று இல்லாது ஒன்றுபட்டு இன்புற வேண்டும்.

12ம் சூத்திரத்தில் சீவன் முக்தர் நிலையினின்று பிறழாது நிற்பதற்குரிய உபாயம் கூறப்பட்டுள்ளது.

“செம்மலர் நோன்றாள் சேர லொட்டா
அம்மலங் கழீஇ அன்பரோடு மரீஇ
மாலற நேயம் மலிந்தவர் வேடமும்
ஆலயம் தானும் அரணெனத் தொழுமே”

சீவன் முக்திநிலையடைந்த ஆன்மாக்கள் பிராரத்த வினை காரணமாக மீண்டும் உலகில் பிறக்கலாம். இதனால் பாசப் பிணைப்பு மீண்டும் தாக்காதவாறு அதற்கான உபாயத்தை சீவன் முக்தர் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். சீவன் முக்தன் என்பவன் மும்மலங்களையும் களைபவன் எனப் பொருள்படும் இக்கருத்தையே “செம்மலர் நோன்றாள் சேரலொட்டா அம்மலங் கழீஇ” என்று சூத்திரம் உணர்த்துகின்றது, சீவன் முக்தன் தன்னை மலங்கள் தாக்காத படி இருக்க சிவபக்தர்களை எப்பொழுதும் வணங்கி எப்பொழுதும் ஆலயத்தில் இருக்கும் சிவன் எனக் கண்டு வழிபட வேண்டும்.

சைவசித்தாந்த வளர்ச்சியில் சிவஞான போதத்தின் பங்கு

சிவஞானபோதம் சித்தாந்த சாஸ்த்திரங்கள் பதினான்கிற்கும் முடிமணியாய்த் திகழ்வுதோடு தொன்று தொட்டே வடமொழி நூல்களிலும், தென்மொழி நூல்களிலும் பயின்று வந்துள்ளது. சித்தாந்த உண்மைகளை அறிவராய்ச்சிக்கு ஒத்தவாறு திட்ப நுட்பமாய் எடுத்துக் கூறும் தலைசிறந்த சித்தாந்த நூலாதலால் “மெய்கண்டான் நூல் சென்னியிற் கொண்டு சைவத் திறத்தினைத் தெரிவிக்கலுற்றாம்” என்று அருளினார் அருணந்தி சிவாசாரியார்.

சிவஞானபோதம் பிரம்மகுத்திரம், உபநிடதம், வேதம், ஆகமம் போன்றவற்றின் சாரமாகவே விளங்குகின்றது. பிரம குத்திரம் கூறும் அமைப்பில் சிவஞான போதம் பிரமாண இயல், இலக்கணவியல், சாதனவியல், பயனியல் எனும் நான்கு இயல்களாக அமைந்துள்ளது. இரெளரவாகமத்தின் ஞானாபாதமே சிவஞான போத பன்னிரு குத்திரங்களாக விளங்கின என்பர். இதனால் “ஆகமாந்தம்” சைவசித்தாந்தம்’ எனப் பேசப்படுகின்றது. ஆகமங்களில் “சித்தாந்தோ வேதசாரத்வாத்” என்பதில் “சித்தாந்தம் வேதசாரம்” என்றும் கூறப்படுகின்றது. இவ்வாறான சிவஞான போத இயல்புகளை திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரமூர்த்தி நாயனார் போன்ற தேவார முதலிகளின் தேவாரப் பாடல்களில் தெளிந்து கொள்ளலாம். இந்த விளக்கத்தையொட்டியே வேதம் பசுவாகவும், அதிலிருந்து கறந்தபால் ஆகமமாகவும், பாலில் இருந்து கடையப்பட்ட நெய் மூவர் பாடிய தேவாரமாகவும் நெய்யில் இருந்து ஏழும் சுவை சிவஞான போதம் என உவமைப்படுத்துவது சித்தாந்த நெறியில் மரபாக உள்ளது. இதை பின்வரும் பாடலில் கண்டு கொள்ளலாம்.

“வேதம் பசு அதன் பால் மெய்யாகமம் நால்வர்
ஒதும் தமிழ் அதனின் உள்ளாறு நெய் - போதம் மிகு நெய்யின்
உறுசுவையாம் நீள் வெண்ணை மெய்கண்டான்
செய்த தமிழ் நூலின் திறம்”

பதி, பசு, பாசம் ஆகிய சைவசித்தாந்தக் கோட்பாடுகளை தெளிவாக குத்திரவடிவில் கூறுவது சிவஞான போதமாகும். இக்கோட்பாடுகளை இன்றுவரை நிலைக்க வழி செய்யும் நூலாகவும்

விளங்குகின்றது. அத்தோடு அகச் சந்தான மரபினுடாக புறச்சந்தான பரம்பரையை சிந்தாந்தசைவ நெறியில் உருவாக்கிய நூலாகும். மெய்கண்டாரின் சிவஞான போதத்தைப் பின் பற்றி சகலாகம பண்டிதரெனப்படும். அருணந்தி சிவச்சாரியார் சிவஞான சித்தியார், இருபா இருபா. து எனும் நூல்களை அருளினார். அவருடைய சீடராக மறைஞான சம்பந்தர் விளங்கினார். அவருடைய சீடராக உமாபதி சிவாசாரியார் விளங்கி, சித்தாந்த நூல்களில் அட்டகங்களெனப்படும் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன் எனும் சிவஞான போத சார்பு நூல், வினா வெண்பா, போற்றிப்ப.: நொடை, கொடக்கவி, நெஞ்சவிடூது, உண்மைநெநி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பவற்றை அருளிச் செய்தார். இவ்வாறு சித்தாந்த சாஸ்திர நூல்களின் வளர்ச்சிக்கும். சிந்தாந்த பரம்பரை உருவாக்கத்திற்கும் சிவஞான போதம் காரணமாக அமைந்தது.

சிவஞானபோதமும் உரை நூல்களும்

வடமொழிச் சிவஞான போதம் இரெளரவு ஆகமத்தில் இருந்து ஆக்கப்பட்டது. இது நந்திகேஸ்வரரால் பரப்பப்பட்டது என்பது ஐதீகமாகும். வடமொழிச் சிவஞான போதம் விஸ்வேஸ்வர சாஸ்திரிகளால் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு சன்முக சுந்தரர் முதலியாரால் பதிக் கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டது. பரஞ் சோதி முனிவரால் மெய்கண்டாருக்கு உபதேசிக்கப்பட்ட வடமொழிச் சிவஞான போதத்தை மெய்கண்டார் தமிழில் 12 குத்திரங்களாகப் பாடினார் என்பது ஐதீகம் ஆகும். வடமொழிச் சிவஞான போதத்திற்கு சிற்றுரை, பேருரை என இரு உரைகள் உண்டு இதனை சிவாக்கிரக யோகிகள் எழுதினார். சிற்றுரை சிவஞான போத சங்கிரக வியாக்கியானம் என்றும் பேருரையை சிவாக்கிரம பாடியம் என்றும் அழைத்தனர். இதில் முதலாம் குத்திரத்திற்கான சிவாக்கிரம பாடிய உரை நீர்வேலி சங்கர பண்டிதரின் மகனான சிவப்பிரகாச பண்டிதரால் தமிழில் மொழி பெயர்க்கப்பட்டு கந்தர்மடம் சவாமிநாத பண்டிதரால் 1916இல் பதிப்பிக்கப்பட்டது. ஞானப்பிரகாச சவாமி எழுதிய சிவஞான போதவிருத்தி எனும் உரையும் கைலாச பிள்ளையால் பதிப்பிக்கப்பட்டது. தமிழ் மொழிச் சிவஞான போதத்திற்கு பாண்டிப் பெருமான் விருத்தியுரை செய்துள்ளார். இதனைப் பழையவுரையென அழைப்பர். சிவஞான சவாமிகளால் சிற்றுரை, பேருரையென இரு உரைகள் எழுதப்பட்டுள்ளன. பேருரை நிராவிடமா

பாடியம் எனவும் சிற்றுரை சிவஞானபோத காண்டிகையுரை எனவும் அழைக்கப்படுகின்றது.

இவை தவிர து.ஆ. நல்லசவாமிப்பிள்ளை, சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரனார், கனகராயர் போன்றோர், ஆங்கில மொழியில் பெயர்ப்பும், உரையும் செய்துள்ளனர்.

சிவஞான போதத்திற்கு தமிழில் உரை செய்தவர்களில் காசி செந்திநாதையரின் சிவஞானபோத வசனாலங்கார தீபம் என்ற நூல் சிறப்பிடம் பெறுகின்றது. இவர் சிவஞான முனிவரின் உரையைப் பின்பற்றி உரை செய்ததாக இருப்பினும் இவரின் உரை எளிமை சொற்செறிவு முதலிய தனிப் பண்புகளை கொண்டு விளங்குகின்றது.

நிறைவரை

ஆகமத்தில் பொதிந்துள்ள சைவசித்தாந்தக் கருத்தை தெளிவாக்கிய நூல் சிவஞான போதமாகும். சிவஞான போதத்தின் உள்ளடக்கங்களைத் தெளிந்து கொள்வதன் மூலம் சித்தாந்த சமுத்திரத்தை தெளிந்து கொள்ளும் அமைப்பியலில் அமைந்த நூலாகும். இதனால் சித்தாந்த சாஸ்திரங்களுள் முதன்மை நூலாக சிவஞான போதம் போற்றப்படுகின்றது. பிற்காலத்தில் சிவஞான போதத்தை அடியொற்றி வழிநூல், புடைநூல், உரை நூல்கள் தோற்றும் பெற காரணமாக அமைந்தது.

வீரசைவமும் காஷ்மீரச் சைவமும்

வீரசைவம் :

மிகப் பழமையான காலத்தில் தோண்றிய வீரசைவமானது, கி.பி. பன்னிரண்டாம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பசவர் என்பவரால் கண்ணப் பகுதியில் பரப்பப்பட்டுப் பிரபல்யமடைந்திருந்தது; அங்கிருந்து ஆந்திரத்திற்கும் தமிழ்நாட்டிற்கும் பரவியது. வீரசைவமானது, “வீரர்களுடைய சைவம்” அல்லது வீரத்தன்மையுடைய சைவம் என்று பொருள்படும். அதைப் பின்பற்றுவோ தமது மேனியில் ஒரு லிங்கத்தை அணிந்திருப்பது காரணமாக அது “இலிங்காயதம்” என்றும் பெயர் பெறும். அவர்கள் வேதங்களையும், ஆகமங்களையும் புராணங்களையும் அல்லாமல் புராதனங்கள் என்று அவர்கள் வழங்கும் தமிழ்ச் சிவனடியார்களின் மேலாணுரிமையையும் கண்ட ஒருமையாளர்களின் சுற்றுகளையும் (வசனம்) ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள்.

வீரசைவ தத்துவ முறைமைக் குப் பெயர் சக்தி-விசிஷ்டாத்துவைதம் என்பது. இதன் பொருள். “தன் சத்தியினால் விளங்கப்பெறும் இறைவனது இருமையற்ற தன்மை” என்பது. இம்முறைமையின்படி. இறைவனின்று அகல முடியாத சக்தி காரணமாக இறைவனும் ஆன்மாவும் பிரிக்க இயலாத ஒன்றிப்பில் இருக்கின்றனர். இறைவன் முழுமை; அதன் பகுதியே தனிப்பட்ட ஆன்மா. ஆன்மா உடல் என்றால், இறைவன் உயிர்.

பரசிவன் என்னும் இறைவன் இவ்வுலகினை உண்டாக்கிய முதற் காரணம். உலகத் தோற்றுத்தில் இறைவன் எம்மாறுதலையும் குறைதலையும் அடைவதில்லை. இதற்குக் காரணம், அவனிடமிருந்து பிரிக்க இயலாத அமிசமான சத்தியின் மூலமாகவே படைத்தல் நிகழ்கின்றது. சக்தி, அல்லது மூலப்பிரக்ருதி, அல்லது மாயை என்பதே தோன்றுகின்ற பெரிய பிரபஞ்சமாக வடிவெடுக்கின்றது. இங்கு மாயை என்பதற்குப் “பிரமத்தோடு இயல்பாய்ச் சம்பந்தப்பட்டு, பிரமத்தில் என்றும் உறையும் ஒன்று” என்பது பொருள்.

தனிப்பட்ட ஓர் ஆன்மாவானது சிவனில் ஒரு பகுதி (அமிசம்). அது சிவனிடமிருந்து பூற்படுகிறது; அவன் தன்மையைப் பெறுகிறது; முடிவில் அவனிடம் போய் ஓய்வு பெறுகிறது. அறியாமை (அவித்தியை) சூரணமாகத் தன்னை இறையிலிருந்து மாறுபட்டதாக அது கருதுகிறது. அறிவால் அறியாமை அழிக்கப்பட்டபோது ஆன்மாதான் சிவனைச் சார்ந்தது என்ற உண்மையை உணர்கிறது. அது சிவனிலிருந்து வேறுபடாமல் இருக்கும்போது அவனுடன் ஒன்றானது அன்று. இரண்டிற்கும் உள்ள உறவு பேதாபேதம் (வேற்றுமையும் வேற்றுமையின்மையும் சேர்ந்தது) ஆகும். உண்மையான ஒன்றிப்பாக (ஜக்கியம்) இந்த உறவை அடைகலே ஆன்மாவின் முடிவான இலட்சியம். இந்த ஒன்றிப்பில் ஆன்மாவானது மிகச் சிறந்த பேரின்பத்தை அனுபவிக்கிறது. இந்த இறுதி அனுபவநிலைக்கு “ லிங்காங்க சாமரஸ்யம்” என்பது பெயர். இதன் பொருள். இலிங்கத்திற்கும் (சிவன்) அங்கத்திற்கும் (பகுதி; அதாவது ஆன்மா) முக்கியத் தன்மையில் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்பது.

வீரசைவத்தில் மிக உயர்ந்த உள்பொருளான பரசிவ பிரமம் ஸ்தலமென்று இம்முறையில் வழங்கப்படுகிறது. இதன் பொருள். இடம், நிலை, அல்லது உறைவிடம் என்பதாகும். அவனிடம் இப்பிரபஞ்சம் இருக்கிறது (ஸ்த); அவனிடம் இது சென்று முடிவில் ஒடுங்குகிறது (லம்). அவன் தன் விருப்பப்படியே இலிங்கமாகவும் அங்கமாகவும் பிரிந்துகொள்கிறான். அவனது சத்தியும், கலை (பகுதி) என்றும் பத்தி ஈடுபாடு என்றும் பிரிந்துகொள்கிறது. முந்தியது சிவனைச் சென்றடைகிறது; பிந்தியது தனி ஆன்மாவைச் சென்று அடைகின்றது. கலை தான் சிவனிடமிருந்து உலகம் தோன்றி வெளிவரக் காரணமாயுள்ளது. பத்தியானது ஆன்மாவுக்குச் சிவனை அடைய வழி காட்டுகிறது.

இலிங்க - ஸ்தலமானது ஆறு வடிவங்களில் வெளித் தோன்றுகிறது. அவை மொத்தமாக “ஷட் ஸ்தலம்” என்று வழங்கப்படுகின்றன. இது போன்ற ஆறுவகை வடிவத் தோற்றும் அங்க-ஸ்தலத்துக்கும் உண்டு. நுட்பமான நிலையினின்று பருப்பொருள் நிலைவரை அம்முறைப்படுத்தப்பட வெளித்தோற்றும் உள்ளது. இலிங்கத் தோற்றுத்திற்கு இணையான அங்கத்தோற்றும் ஒவ்வொரு நிலையிலும்

இருப்பது இரண்டினுடைய பிரிக்க இயலாத தன்மையை நமக்குக் காட்டுகிறது. இந்த உண்மை சம்பந்தப்பட்ட போதனைகளும், முடிவான இலட்சியம் அங்கலிங்க ஜூக்கியமே என்று அறிவிக்கின்றன.

வீசைவ நூல்களில் அதிகமாகப் பயின்று வரும் முன்று பதங்கள் குரு, ஜங்கமம், இலிங்கம் என்பவை. குரு என்பவன், ஆன்மிக ஆசான்; ஜங்கமம், என்பது. முழுமை பெற்ற அல்லது இலட்சியத்தை அடைந்துவிட்ட ஆன்மா; இலிங்கம் என்பது, சிவம். வீடு பேற்றைய விரும்புவன் தன்னிடமுள்ள யாவற்றையும் இம்முன்றனுக்கும் கொடுத்துவிட வேண்டும்; இறை அருளைப் பெறுவதற்கு இவற்றை வழிபட வேண்டும். இவற்றோடு அவன் ஒன்றுபட வேண்டும். இந்த ஒருமைப்பாட்டினை அடைதற்கு அவன் எட்டு விதிகளைக் (அஷ்டவர்ணம்) கடைப்பிடிக்கவேண்டும். அவையாவன: (1) குருவுக்குக் கீழ்ப்படிதல், (2) இலிங்கத்தை வழிபடுதல், (3) ஜங்கமத்திற்கு மரியாதை செய்தல், (4) திருநீற்றினை (விபூதி) அணிந்து கொள்ளல், (5) ருத்திராட்ச மாலையை அணிந்து கொள்ளுதல், (6) பாதோதகம், அதாவது குரு அல்லது ஜங்கமரின் பாதுங்களைக் கழுவி அந்நீரை உட்கொள்ளுதல், (7) பிரசாதம், அதாவது, ஒரு குருவுக்கு அல்லது ஜங்கமருக்கு அல்லது இலிங்கத்திற்கு உணவு படைத்து அதில் மிஞ்சியதை உண்ணுதல், (8) பஞ்சாஸ்ரம், அதாவது, “நமசிவாய” என்ற ஜங்கதமுத்து மந்திரத்தைச் சொல்லல். இவ்வழிகளில் ஆன்மா ஆன்மிக முழு வளர்ச்சி பெற்று இறைவனோடு ஒன்றாகிறது.

காசமீர்ச் சைவம்

காசமீர்ச் சைவம் என்பது ஒரு வகை ஒருமைக் கொள்கை. அல்லது இருமையின்மைக் கொள்கை. இது திரிகம், ஸ்பந்தம், பிரத்தியிபிஞ்ணை என்னும் பல பெயர்களால் வழங்கப்படுகிறது. இது பதி-பசு- பாசம், அல்லது சிவ-சக்தி- அணு என்ற ஒன்றில்- முன்று எனும் கொள்கையை நம்புவதால்.இது திரிகம் என்னும் பெயர் பெற்றது, முழுமையான ஒன்றிப்பு நிலையிலிருந்து பன்மை உலகு நிலைக்கு மாந்றம் அல்லது தோற்ற அசைவு என்னும் கொள்கையினைக் குறிப்பிடுவதால் ஸ்பந்தம் என்னும் பெயர் பெறுகிறது. பிரத்திய பிஞ்ணை என்பது “கண்டுகொள்ளல்” என்று பொருள்படும். இவ்வழியில் ஆன்மா சிவனோடு தனக்குள்ள ஒற்றுமையைக் கண்டுகொள்கிறது.

காசமீர்ச் சைவம் சிவனால் எழுதியதாகச் சொல்லப்படும் சிவகுத்திரத்தைத் தனது கொள்கைக்கு மூலமாகக் கொண்டது. எட்டாம் அல்லது ஒன்பதாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வசகுப்தருக்கு இச்சூத்திரம் வெளிப்படுத்தி அருளப்பட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது. வசகுப்தரைப் பின்பற்றியவர்கள் எழுதிய நூல்களில் கல்லட்டரின் ஸ்பந்தசர்வாஸ்வம், சோமநாதரின் சிவ-திருஷ்டி, அபிநவகுப்தரின் பரமார்த்த-சாரம் என்னும் நால்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

காஷ்மீர் சைவத்துவ முறைமையின்படி சிவன் அல்லது சம்பு என்பதே முடிவான உள்பொருள். சிவனே எல்லா அசையும் பொருள்களுக்கும் அசையாப் பெர்ருள்களுக்கும் ஆண்மாவாய் நிற்பவன். அவன் அவற்றில் உறவான் (விஸ்வமயம்); அவற்றைக் கடந்தும் நிற்பான் (விஸ்வோத்திரணம்). அவன் அனுத்தரன் எனப்படுவான். அதாவது, இவ்வள்பொருளுக்கு அப்பால் ஒன்றுமில்லை எனக் கூறும்படியுள்ள உள்பொருள். அவன் ஒரே அறிவு மயமானவன் (சைதனனியன்); முழு அனுபூதி (பராசம்வித்); உயர்ந்த இறைவன் (ப்ரமேஸ்வரன்). அவன்டிமிருந்து இவ்வுலகமானது ஒரு பிம்பமாக அல்லது தோற்றுமாக எழுகிறது. “பாணி வெல்லப்பாகு, வெல்லம், வெல்ல உருண்டைகள், சர்க்கரை முதலிய யாவும் கருப்பஞ்சாற்றைப் போலவே இருப்பது போல. காண்கின்ற பலவேறு பொருள்கள் யாவும் பரமான்மாவாகிய சம்புவினுடைய வடிவங்களே” கண்ணாடியின் வெளிப்புறத்தில் ஒரு பட்டணம் அல்லது கிராமத்தின் படமானது அதினின்று பிரிக்க முடியாத போதிலும். அதிலிருந்து வேறுபடுவது போல. உயர்ந்த பைரவனின் முற்றிலும் தூய்மையான உரு வெளித் தோற்றமும், வேற்றுமையற்ற இப்பிரபஞ்சமும் ஒரு பகுதியினின்று பிறபகுதியும் அக்காட்சியினின்றும் வேறுபட்டுத் தோன்றுகிறது. எனவே, இப்பிரபஞ்சமானது சிவனது சக்தி வழியாக ஜந்து விதமாக வெளிப்படுகின்றது; அவை. (1) சித்-சத்தி, மனவாற்றல் அல்லது சுயம்பிரகாசம். (2) ஆனந்த-சத்தி, சுதந்தர சத்தி, அதுவே ஆனந்தம், (3) இச்சா-சத்தி. இயற்றி நிலையின் அல்லது விருப்பத்தின் சத்தி, (4) ஞான சத்தி, அறிவுச் சத்தி. (5) கிரியா-சத்தி செயலின் ஆற்றல். இவ்வாற்றல்கள் மூலமாகத் தன் இச்சைப்படி (சுயேச்சை) சிவன் தோன்றுகின்றான். அவனுக்கு அவனே ஆதாரமாகக் காணப்படுகிறான் (ஸ்வபித்தவ்).

தனிப்பட்ட ஆண்மாவானது உயர்பொருளான சிவனோடு ஒன்றாய் இருந்தாலும். சமுசாரத்தில் துன்புற்று உழல்கின்றது. காரணம் அது தன் இயல்பான தன்மையை மறந்துவிடுகிறது. பிரத்திய பிஞ்ணையின் நோக்கமானது ஆண்மாவைத் தன் இயல்பான தன்மையை அடையச் செய்வதாகும். இதனை அடைதற்கு வழி, ஆண்மா முடிவான உள்பொருளோடு ஒன்றானது என்று கண்டுகொள்ள வேண்டும். இதனைக் கண்டுகொள்ளும் முறையைப் பின் காணும் உதாரணத்தால் விளக்கலாம்; நங்கை ஒருத்தி ஒரு வீரனுடைய சிறப்பான குணங்களைக் கேள்வியற்ற அளவில் அவனைப் பார்க்காமலே காதலிக்கத் தொடர்க்கிவிட்டாள். காதலின் ஆற்றாமை காரணமாகவும் அவனைக் காணாமல் தான் உறும் தூல்லை காரணமாகவும் தன் நிலையை விளக்கி அவனுக்குக் காதற்கடிதம் ஒன்று தீட்டினாள். அவன் உடனே அவளிடம் வந்தான். அவள் அவனைப் பார்த்தபோது தான் கேள்வியற்றிருந்த அக்குண நலன்களை அவனிடம் காண இயலவில்லை. அவன் மற்றைய மனிதர்களைப் போலவே அவனுக்குத் தோன்றினான். அவனது உறவால் அவள் எவ்வித மகிழ்ச்சியும் பெறவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அவள் தோழிகள் அவன் சிறப்புகளை எடுத்துச் சொல்ல, அவள் அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டாள், உடனே அவள் மகிழ்ச்சியடைந்தாள். அதே விதமாக, பேராண்மாவுடன் தனி மனிதனது ஆண்மாவை ஒன்றென எடுத்துக் காட்டினாலும் அப் பேரான் மாவின் இயல்புகளைக் கண்டுகொள்ளாத வரை அந்த எடுத்துக் காட்டால் ஆண்மா திருத்தி கொள்வதில்லை. ஆனால். மகேஸ்வரனுடைய முழுமையான தன்மைகளான எல்லாம் அறிந்த தன்மை, எல்லாம் வல்ல தன்மை, ஓர் ஆண்ம வழிகாட்டியினால் எடுத்துச் சொல்லப்பட்ட மாத்திரத்தில் அந்த ஆண்மா இருத்தவின் முழுப்பலனை அடைகின்றது.

காகமீரச் சைவக் கொள்கைப்படி மோட்சமானது முழுமையும் தூய அறிவு மயமான பழைய நிலையை அடைதலே. அபிநவகுப்தர் இதனைப் பின் காணுமாறு விளக்குகிறார்; இவ்வாறு குணத்தைப் பற்றிய கற்பனை கலைந்தவுடன் விடுதலை பெற்ற ஆண்மாவானது மாயை என்னும் மாயத்தினை வெற்றி கண்டு. பிரமத்தோடு நீரில் நீர் சேர்வது போல. பாலுடன் பால் கலப்பது போல. இரண்டறக் கலந்து விடுகிறது. இவ்வாறு தியானத்தின் மூலம் தனிமங்கள் யாவும் சிவன் என்ற பொருளாகிவிடும்போது உலகைப் பிரமாகக் காண்கின்றவனுக்கு என்ன துன்பம்? என்ன மயக்கம் ஏற்படும்?

தென்கிழக்காசிய நாடுகளில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்

கேமலோஜினி குமரன்

தொன்மைக் காலம் முதல் சிறப்புமிகு வாழ்வியல் நோக்கங்களையும் நனி சிறந்த பண்பாட்டுக்கூறுகளையும் கொண்டு விளங்கி வருவது இந்திய தேசம் ஆகும். உலகினையே கவர்ந்திருக்கும் தன்மை கொண்ட இந்துப் பண்பாடானது தான் தோன்றி வளர்ந்த நாட்டில் மட்டுமன்றி இந்தியாவிற்கு வெளியே அண்டைநாடுகளிலும், அலைகடல்களுக்கு அப்பாலும் பரவலடைந்து சிறப்புடன் வாழ்ந்து வருகின்றது. தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளில் மட்டுமன்றி ஐரோப்பிய நாடுகளிலும் அமெரிக்கா, அவஸ்திரேலியா போன்ற உலகின் பல்வேறு பாகங்களிலும் இந்துப்பண்பாடு செழிப்புடன் காணப்படுகிறது. இந்தியாவிற்கே உரித்தான் இந்துப்பண்பாடு இந்தியாவிற்கு வெளியே பரவலடைந்தமைக்கான காரணத்தை எடுத்து நோக்கின்:

“திரைகடலோடியும் திரவியம் தேடு” என்ற தமிழ் மக்களின் வாழ்வியல் கொள்கையே முதற்காரணமாக விளங்குகிறது. தமிழ்நாட்டு வணிகர்கள் வணிகத்தின் பொருட்டு கிறிஸ்தவ நூற்றாண்டின் தொடக்கத்துக்கு முன்பே கடல் கடந்து சென்று வாணிகத்தில் ஈடுபட்டனர். தாம் வணிகத்தின் பொருட்டு அண்டை நாடுகளில் சிலகாலம் தங்கிநிற்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டபோது, அந்நாட்டு மக்களோடு நல்லுறவுடன் பழகினார்கள். நாளடைவில் தமிழருடைய எளிய வாழ்க்கையும், நற்பண்புகளும், தெய்வப்பற்றும் அந்நாட்டு மக்களின் உள்ளத்தைக் கொள்ள கொண்டிருக்க வேண்டும். இதனால் வணிகர்கள் நாளடைவில் அங்கு குடியேற்றங்களை அமைத்ததுடன், அந்நாட்டுப் பெண்களை மனைந்து இந்துப் பண்பாடு பரவலடைய வழிசமைத்தனர்.

அடுத்து, இந்திய மக்களின் எம்மதமும் சம்மதம் எனும் கொள்கையினால் தாம் குடியேறிய நாட்டு மதங்களை மதித்ததுடன் தமது சமயத்தையும் வளர்த்தெடுக்கும் நோக்குடன் பல ஆலயங்களை அமைத்ததோடு, அவற்றுக்குப் பூசை ஆற்றுவதற்கெனப்

பிராமணர்களையும் அழைத்துச் சென்று குடியேற்றினர். தம்நாட்டுப் பழக்கவழக்கங்கள், விழாக்கள், பண்டிகைகள் போன்ற பண்பாட்டு விழுமியங்களை மிகவும் உயர்ந்த நிலையில் போற்றினார்கள். எனவே இவர்கள் குடியேறிய நாடுகளில் நிலையான உறுதிவாய்ந்த பண்பாடு காணப்படாமையினால் அவர்களும் இந்துப்பண்பாட்டினால் ஈர்க்கப்பட்டு அவற்றைத் தம்வாழ்வில் மேற்கொண்டனர்.

இந்தியாவில் ஆட்சி செய்த அரசர்களிற் பெரும்பான்மையானோர் கடல்கடந்து பல நாடுகளைக் கைப்பற்றி அவற்றிற் குடியேற்றங்களை அமைத்தனர். இதனால் அரசர்களின் படையெடுப்புக் காரணமாக இந்துப்பண்பாடு, கலை அம்சங்கள் அண்டை நாடுகளில் பரவல்லடைந்தன. அத்துடன் பிற்காலத்தில் வேலைவாய்ப்பு, உயர்கல்வி மற்றும் வேறு அலுவல்கள் காரணமாகவும் நாடுகளிற் காணப்படும் அரசியல் சூழ்நிலைகள் காரணமாகவும் கடல்கடந்து சென்று வாழ்வோர் பிற நாடுகளிலும் தமது பண்பாட்டு விழுமியங்களைக் கைவிடாது போற்றி வருவதால் இன்று இந்துப்பண்பாட்டு விழுமியத்தின் கூறுகள் இல்லாத நாடுகள் இல்லை என்றே கூறலாம்.

இந்தியாவிற்கு வெளியே இந்துப் பண்பாடு பரவல்லடைந்து இன்றுவரை சிறப்புடன் விளங்கும் நாடாக விளங்குவது இந்தியாவின் அண்டை நாடான இலங்கை ஆகும். இங்கு கி.மு காலத்திலேயே வாழ்ந்த பழங்குடியினர் இந்து சமயத்தையும், பண்பாட்டையும் பேணியவராகக் காணப்படுகின்றனர். தொன்மைக்காலத்தில் இருந்து வளர்ச்சியடைந்து வரும் இந்துப்பண்பாடானது, பல ஏதிர்ப்புகளைச் சந்தித்த போதும் வடக்கு, கிழக்கில் மாத்திரமன்றி இலங்கையின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் ஊரூரிக் காணப்படுகின்றது. இலங்கையின் நான்கு திக்குகளிலும், நான்கு ஈச்சுரங்களையும் நாட்டில் அனைத்துப் பாகங்களிலும் சிறப்புமிக்க இந்துக்கோயில்களையும் கொண்டு விளங்குகிறது. வடக்கில் அனைத்து மக்களும் சைவர்கள் ஆகவும், இந்துப் பண்பாடு மிக்கவர்களாகவும் காணப்படுவதோடு, கிழக்கில் பெரும்பான்மையோர் இந்துப்பண்பாடு சார்ந்தவர்களாகவே விளங்குகின்றனர். அத்துடன் தெற்கு, மேற்கு பகுதிகளில் வாழும் தமிழருடன், சிங்களவர், முஸ்லிம் இனத்தவர்களும் இந்துப் பண்பாட்டில் பல அம்சங்களைத் தங்கள் பண்பாட்டுடன் இணைத்து வாழ்கின்றனர்.

அத்துடன் இந்து நாகரிகம் பட்டத்துக்குரிய பாடமாக விளங்குகிறது. இந்தியாவிற்கு அடுத்தபடியாக இந்துப்பண்பாடு நனிசிறந்து விளங்கும் நாடாக இலங்கை விளங்குகிறது.

அடுத்துத் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகள் எனும் வரிசையிற் பர்மாவை எடுத்து நோக்கின், பர்மாவில் “பாகாங்கு” எனும் இடத்தில் ஒரு தமிழ்க் கல்வெட்டு கிடைத்திருக்கிறது. அதில் கி.பி 18ம் நூற்றாண்டில் வழங்கிய தமிழ் எழுத்துக்கள் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இங்கு நெடுங்காலமாக இந்துப்பண்பாடு போற்றி வளர்க்கப்படுகிறது. இராசேந்திர சோழனின் வெற்றித்தாண்களும், கல்வெட்டுகளும் காணப்படுகிறது. இந்தியக் கலைப்பாணியை ஒத்த ஆனந்தாவின் கோயிலும் தட்டையினிய ஷாவேகு கோயிலும் காணப்படுகிறது. ரங்கஸ்வில் மாரியம்மன் கோயில் ஒன்றைத் தேன்கருமாப்பிள்ளை கட்டியெழுப்பி உள்ளார். இராமநாதன் செட்டியார் திருமால் கோயிலும் பசுமந்தான், தட்டோன் எனுமிடங்களில் நகரத்தார் தண்டாயுதபாணி கோயில்களும் மோல்மோனில் சிவன் கோவிலும் உள்ளது. திருவிழாக்கள், தீமிதிப்பு, அபிஷேக ஆராதனைகள் என்பன சிறப்புடன் நடைபெறுகிறது.

மலேசியாவில் முதலாம் குலோத்துங்கனின் 11ம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த தமிழ்க் கல்வெட்டு ஒன்று கெட்டா எனும் இடத்திற் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தியாவில் இருந்து கடல்வழியாக மலேசியாவிற்கு வணிகப்பொருட்கள் வந்ததைச் சீனாவின் காலவழிச் செய்திக்கோவைகள் தெரிவிக்கின்றன. கி.பி 12ம் நூற்றாண்டுக்கு முற்பட்ட மலேசியாவின் கலைச்செல்வங்கள் இங்கு சைவம், வைணவமே சிறப்புற்று இருந்ததைக் காட்டுகிறது. தென்னிந்தியப் பாணியில் அமைந்த நடராஜ, திருமால், கணபதி வடிவங்களும் காணப்படுகின்றன. இராமன், அனுமான் கதைகளில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களும் உளர், கோலாலம்பூரில் செந்நால் எனும் பகுதியில் நகரத்துச் செட்டிமாரால் அமைக்கப்பட்ட தண்டாயுதபாணி கோயில், யாழ்ப்பாணத்து தமிழரால் கட்டப்பட்ட ஸ்காட் சாலையில் உள்ள கந்தசாமி கோயில். வை தெருவில் மகாமாரியம்மன் கோவில், கோர்ட்டு மலை கணேசர் கோயில், பத்தாய் முத்துமாரியம்மன் கோயில், கோலாஸம்பூர் இராஜேஞ்சுவரி கோவில், பத்துமலைக்குகைக் கோயில் என்பன சிறப்புடன்

விளங்குகின்றன. தைப்பூசத் திருவிழாவை மலேசியாவின் தேசிய திருவிழாவாகப் போற்றுகின்றனர். முதல் உலகத் தமிழ் மாநாடு 16 - 04 -1966ல் சேவியர் தனிநாயகம் அடிகள் தலைமையில் மலேசியாவிற் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்பட்டது. திருமணத்தில் தாலி கட்டுதல், பூ, பொட்டு, வெற்றிலைக்கு முக்கியத்துவம் போன்ற அனைத்து இந்துப்பண்பாட்டு அம்சங்களையும் காணமுடிகிறது.

அடுத்துச் சிங்கப்பூரில் இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்களை நோக்கின், இந்துத் தெய்வங்களுக்குக் கோயில்கள் காணப்படுகின்றன. சித்தி விநாயகர் கோயில், தண்டாயுதபாணி கோயில், திருமால், மாரியம்மன் கோயில்கள் காணப்படுகிறது. தீ மிதிப்பு, பொங்கல் திருநாள் வெகு வெகு விமரிசையாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. தமிழ்ச்சங்கங்கள், பள்ளிகள், தமிழ் எழுத்தாளர்சங்கம் போன்ற பல வகையில் தமிழ் வளர்க்கப்படுகிறது. மக்கள் வாழ்க்கையில் இந்துப்பண்பாடு முக்கிய இடம் வகிக்கிறது.

அடுத்துத் தாய்லாந்திற் பழைய தருவா-பாவாட்நா மியாங்கு கோயிலின் உட்புறத்திற் கல்லின்மீது தமிழ்மொழியிற் பொறிக்கப்பட்ட தமிழ்க்கல்வெட்டு ஒன்று காணப்படுகிறது. சைவ, வைணவ நெறிகள் சிறப்புடன் காணப்பட்டதோடு இலக்குமி, கணேசன் போன்ற தெய்வ உருவங்கள் கிடைத்துள்ளன. ஆகம முறைக்குப்பட்ட வழிபாடும் கிரியை முறைகளும் காணப்படுகிறது. திருவூஞ்சற்பாட்டு, பாவைப்பாட்டு என்பவற்றுடன் திருவூஞ்சற் திருவிழா, பாவை விழா, பொங்கற் பண்டிகை, தெப்பத் திருவிழா, பியூட் மான்கோன் திருவிழா என்பன சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகின்றன. திருமணமுறை, கருமச்சடங்கு, உணவு முறை என்பவற்றில் இந்தியச் செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. பாங்கொல் நகரில் உள்ள “வாட் அருண்” கோயில் இந்தியச் சிற்பக்கலைக்குச் சிறந்த உதாரணம் ஆகும். சிவதாண்டவம் இராமாயணச் சிற்பங்கள் போன்றவை காணப்படுகிறது. இங்கு இராமாயணச் செல்வாக்கு அதிகமாக உள்ளது. தாய்மொழிகளில் தமிழ்ச்சொற்களே வழக்கில் உள்ளது. கருணை - காருணா, ராஜ் - ராஜா எனப்பல உள்ளன.

ஆதி நாகரிகத்தின் ஒரு பகுதியைத் தன்னகத்தே கொண்டு காணப்படுவது மொறிலியல் தீவு ஆகும். இங்கிருந்து இந்தியர்

தோட்டங்களில் வேலை செய்வதற்காக அங்கு சென்றனர். இன்று இங்கு அரசு பதவியில் தமிழர் காணப்படுகின்றனர். தோட்டங்கள் தோறும் முத்துமாரியம்மன் கோயிலும், வைரவர் கோயிலும் காணப்படுகிறது. தினமும் பூசைகளும் வருடத்துக்கு ஒரு முறை திருவிழாவும், அன்று கரகாட்டம், காவடி என்பனவும் நடைபெறுகிறது. முக்கிய இந்து சமய தினங்களான சிவராத்திரி, தைப்பூசம், ஆவணிச்சதுர்த்தி, தீபாவளி, சித்திரை வருடப்பிறப்பு என்பவற்றுக்கு தேசிய விடுமுறை வழங்கப்படுகிறது. திருமணம், பூப்புநீராட்டல், புதுமணைப்பிரவேசம் என்பவற்றுக்கு ஆண்கள் வேட்டி சால்வை தரித்தும் பெண்கள் சீலை உடுத்தும் இந்துப் பண்பாட்டைப் பேணுகின்றனர்.

கன்டா நாட்டில் இன்று இந்துப்பண்பாடு இங்கிருந்து புலம்பெயர்ந்தும், வேலைதேடியும் பல்வேறு காரணத்துக்காக சென்றவர்களாற் போற்றிப் பேணப்படுகிறது. அன்றாடம் மக்கள், மதம், சமூகம் என்பவற்றின் மத்தியிலும் இந்துப் பண்பாடானது எம்மவர்களால் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. கன்டாவில் தமிழ்ச்சமூகம் ஒன்று கட்டி எழுப்பப்பட்டு மாணவர்கள் கல்வியில் முன்னேற்றும் அடைந்துள்ளனர். திருமணம், பூப்புநீராட்டு விழா, கோவில் திருவிழாக்கள், கலைவிழாக்கள் போன்றவை கொண்டாடப்படுகிறது. மதுரையில் ஒளவைப்பாட்டி காணத்துடித்த ஏடுகள், காவிரிப்பூம் பட்டினம் கண்ட செழுமை, சங்கம் வளர்த்த தமிழ்ப் பலகை, நாயன்மார் மடைத்திறந்த தமிழிசை, தில்லைக் கூத்தனின் “இனித்தமுடைய எடுத்த பொற்பாதம் எடுத்தாடிய பரத நாட்டியம்” என்பல சிறப்பு அம்சங்கள் கன்டாவின் ரொறங்ரோவில் தாராளமாக இடம்பெற்று வருகிறது. இவ்வாறு இன்று கன்டாவில் இந்துப்பண்பாடு சிறந்து விளங்குகின்றது.

அமெரிக்கா, பிரித்தானியா, சவில்லாந்து, ஜெர்மனி, அவஸ்திரேலியா, பிரான்ஸ், நோர்வே, கொலன்ட், டென்மார்க், தென்னாப்பிரிக்கா போன்ற நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு பரவிவருகிறது. வேலைவாய்ப்பு, உயர்கல்வி, புலம்பெயர்வு போன்ற பல காரணங்களுக்காகச் சென்றவர்களால் பண்பாடு போற்றப்படுகிறது. இலங்கை, இந்தியா ஆகிய இரு நாடுகளில் இருந்து சென்ற தமிழர்களால் இந்நாடுகளில் இந்துப்பண்பாடு அம் சங்கள் கைக்கொள்ளப்படுகிறது. இவர்கள் தங்களது வழிபாட்டிற்கென தாம்

இருக்கும் நகரங்களில் ஆலயங்களை அமைக்கின்றனர். வழிபாடுகள், திருவிழாக்கள் என்பவற்றைச் சிறப்பாக நடாத்துகின்றனர். இந்துத் திருநாட்களை, பண்டிகைகளைக் கொண்டாடுகின்றனர். உணவுப் பழக்க வழக்கங்கள், சமுதாய பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை அன்னிய நாட்டில் சென்றபோதும் முழுமையாக இல்லாதவிடத்தும் ஒரளவு கைக்கொள்ளுகின்றனர். தமது சடங்குகள் திருமணம், பூப்பு நீராட்டல், மகப்பேறு, மரணக்கிரியை அனைத்தையும் இந்துப்பண்பாட்டு அம்சங்களுடன் கைக்கொண்டு வருகிறார்கள். இச்சடங்குகளின் போது சேலை வேட்டியில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இவ்வாறு ஆதியில் கடல்கடந்து பரவிய இந்துப் பண்பாடு இன்றும், கால வெள்ளத்தால் அழியாது அதன் சிறப்புக் காரணமாக சென்ற இடம் எல்லாம் கால்பதித்து நிற்கிறது.

ஆதிக்குடிமக்களாகவும், வாணிபத்தின் நோக்குடனும், படைவீரராயும், தமிழர் பேரரசின்போதும், கல்லெகளாகவும், கற்றுறிந்தோரும், கற்கச்சென்றோருமாகக் கைத்திகளாக அனுப்பப்பட்டும், உடன்படிக்கை தொழில் மூலமும், அந்நியரைத் திருமணம் செய்தும், அகதிகளாகவும், அவர்களைச் சார்ந்தவர்களாகவும், சட்பூர்வமற்ற முறையாலும் என்பல வழிகளில் இந்தியாவக்கு வெளியே உள்ள நாடுகளில் இந்துக்கள் சென்று வாழுகின்றனர். இவர்கள் அந்நாடுகளில் அச்சதேச மக்களுடன் கலந்தும், வெறுக்கப்பட்டும் எத்தனையோ இன்ப, துன்பங்களுக்கு மத்தியில் வாழ்ந்து அன்றிலிருந்து இன்றுவரை இந்துப் பண்பாட்டை வளம்படுத்தி உலகில் அதற்கென ஒரு இடத்தைக் கொடுத்து சிரஞ்சீவியாக இந்துப் பண்பாட்டை வாழ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள் என்றால் மிகையில்லை.

பாலித் தீவில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்

கேமலோஜினி குமரன்

இந்தியாவிற்கே உரித்தான் இந்துப்பண்பாடு இன்று உலகின் மூலை முடுக்கெங்கும் பரவிச் சிறப்புடன் போற்றப்படுகிறது. இந்தியாவுக்கு வெளியே குறிப்பாகத் தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளிலே இந்துப் பண்பாடானது பரவிச் செழிப்புடன் இருந்ததுடன் இன்றும் இந்துப்பண்பாட்டுச் சாயல்களைக் கொண்டு விளங்குகின்றது. தென்கிழக்காசிய நாடுகள் தழிழகத்தின் கிழக்குக் கரையான “சோழமண்டல”க்கடற்கரைக்கு நேரே கிழக்காக ஏறக்குறைய இரண்டாயிரம் கிலோமீற்றர் தொலைவில் உள்ள நாடுகளாகும். அவற்றினோடு இந்தியர்கள் கொண்ட வணிகத் தொடர்புகள். படையெடுப்புக்கள் போன்றவை இந்துப் பண்பாடானது அந்நாடுகளிலே பரவலடையக் காரணமாயிற்று.

தென்கிழக்கு ஆசிய நாடுகளாக பர்மா, வியந்தாம், காம்பூச்சியா, தாய்லாந்து, ஜாவா, பர்மா, பாலித்தீவு, மலேசியா, சிங்கப்பூர், இந்தோனேசியா போன்ற பெரிய தீவுகளும் ஆயிரக்கணக்கான சிறிய தீவுக் கூட்டங்களும் விளங்குகின்றன. இந்தோனேசியா ஆசியாவின் தென்கோடியைத் தழுவிநிற்கிறது. இது தென் கிழக்காசியாவின் செழிப்புமிக்க நாடுகளில் முதன்மையானது ஆகும்.இது சுமத்திரா, ஜாவா, போனியோ, செலிபச, பாலித்தீவு போன்ற பெரிய தீவுத் தொடர்களையும் மூவாயிரம் தீவுக் கூட்டங்களையும் கொண்டு விளங்குகிறது. இந்தவகையிலே பாலித் தீவானது பண்டை இந்துக்களின் குடியேற்றங்களில் இன்றும் சிறப்புடன் விளங்குகின்றது.

பாலித்தீவின் பண்டைய வரலாறு அறியப்படவில்லை. கி.பி. 6ம், 7ம், நூற்றாண்டுகளில் வரையப்பட்ட சீன வரலாற்றுக் குறிப்பேடுகளில் “போலி” என்ற தீவையப்பற்றிப் பேசப்படுகிறது. அது பாலியாக இருக்கும் என அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். அண்மைக் காலத்தில் பாலியில் நடைபெற்ற தொல் பொருள் ஆராய்ச்சியில் கிடைத்துள்ள பழம்பொருள் சின்னங்கள் பாலித்தீவு ஒரு இந்துக்குடியேற்ற நாடு எனவும் அது

இந்தியா சாவக்குடியேற்றத்தின் அஸ்லது நாகரிகப் பண்பாட்டின் கிளையன்று என்பதை மெய்ப்பித்துள்ளன.

பழைய கல்வெட்டுக்களில் பயணபடுத்தப்பட்ட மொழி பழைய பாலி மொழியாகும். இந்த எழுத்துக்கள் கிரந்த எழுத்து வடிவங்களாக உள்ளன. இவற்றாற் பாலித்திலில் தனித்ததோர் இந்துக்குடி அமைக்கப்பட்டு இந்தியப் பண்பாடும் நாகரிகமும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டது என்பது பொருத்தமுடையது ஆகும்.

பாலித்திலில் மக்கள் இன்றுவரை இந்துக்களாகவே வாழ்ந்து வருகின்றனர். அத்தீவின் சமுதாய அமைப்பு இந்தியாவின் சமுதாய அமைப்பினை பின்பற்றியதாக அமைகின்றது. நால்வகை சாதிப்பிரிவும் காணப்படுகிறது. அங்குள்ள பார்ப்பனர் இருவகையினர். ஒன்று சைவப் பார்ப்பனர் மற்றது பெளத்தப் பார்ப்பனர். சைவப் பார்ப்பனர் சிவனை வழிபடுவர். இந்திய நாட்டில் இருப்பதைப் போன்று சாதிக்கட்டுப்பாடும் வெறியும் அந்நாட்டில் கடுமையாக இல்லை. பிற இனத்துப் பெண்களையும் திருமணம் செய்து வந்தனர். சைவப் பார்ப்பனரில் சபிரிவுகள் உள்ளன. கலப்பு மணத்தின் மூலம் பிறந்த பிள்ளை தந்தையின் சாதியைச் சேர்ந்ததாக கருதப்படுகிறது. சத்திரியர்களில் சபிரிவும், வணிகரில் சபிரிவும் இருந்து வருகிறது. குத்திரர் கடைநிலையில் உள்ளவர்கள் தீண்டத்தகாதோர் என்ற வகுப்பு பாலியின் சமுதாய அமைப்பில் இன்று வரை இல்லை, அடிமைகள் இருப்பினும் அன்புடன் நடத்தப்படுகிறார்கள்

பாலியின் அரசமரபைச் சார்ந்தவர்கள் இன்றும் கூட சத்திரியராகவோ, வைசியராகவோ இருந்தாலும் அவர்கள் பிராமணர்களை விட உயர்ந்தவராகப் போற்றப்படுகின்றனர். கணவன் இறந்து விட்டால் உடன்கட்டடை ஏறும் வழக்கம் பாலியில் இருந்து வருகிறது. சாதிக்கேற்ப இழவு காக்கும் நாட்களின் எண்ணிக்கை வேறுபடுகிறது. விரிவான சடங்கு முறைகளுடன் இறந்தோரின் உடல்கள் எரிக்கப்பட்டு பின் எலும்புகளைக் கடலில் விடும் வழக்கமும் உள்ளது. சேவற்போர், ஆட்டுக்கடாப்போர் முதலிய பந்தய விளையாட்டுக்களில் ஆர்வம் கொண்டவர்கள். என E.S.D.E. KLERK கூறுகிறார்.

பாலித்தீவின் சமய வரலாற்றில் முற்காலம் இந்தியச் செல்வாக்கையும், பிற்காலம் சாவகக் செல்வாக்கையும் பெற்றுக் காணப்படுகிறது. எனினும் இந்துசமயமே பாலியின் சமயமாக இருந்து வருகிறது. பாலியின் இலக்கியத்திலிருந்தும் தொல்பொருள் சின்னங்களில் இருந்தும் அறியப்படுகின்ற செய்திகள் இன்றைய பாலிமக்களின் சமயநம்பிக்கையோடும் பழக்கவழக்கங்களோடும் ஒத்திருக்கின்றது. பாலி மக்களுடைய வாழ்வில் சமயம் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இங்கு வீட்டு வழிபாடு, பொதுமன்ற வழிபாடு என இருபிரிவுகள் இருக்கின்றன. ஓவ்வொரு வீட்டிலும் தெய்வத்திற்கென பூசையறையோ, மாடங்களோ உள்ளன. வழிபாடும் தெய்வத்துக்கு மலர்தூவி, தீப, தூப ஆராதனை செய்து பொருட்களைப் படைத்து வழிபடுகின்றனர். பொதுமன்ற வழிபாட்டுக்கு ஓவ்வொரு மாவட்டத்திலும் 3 அல்லது 4 திருக்கோயில்கள் உள்ளன. நாள் வழிபாட்டோடு ஆண்டில் குறிப்பிட்ட பருவங்களில் திருவிழாக்களும் நடத்தப்படுகிறது.

பாலித்திவின் மக்கள் இந்தியத் தெய்வங்களான விநாயகர், இந்திரன், திருமால், கண்ணன், திருமூர்த்தி, சூரியன், கருடன், சிவபெருமான் (சிறப்பாகலிங்க வடிவம்) தூர்க்கை போன்ற தெய்வங்களையும் இறந்துவிட்ட தங்கள் முதாதையாக்களையும் பூதங்கள் பேய்கள் போன்ற தீய சக்திகளையும் அத்துடன் இராமாயண, மகாபாரத வீரர்களையும் வழிபடுகின்றனர்.

உழவுத் தொழிலுக்கு உரியவளாகக் கருதப்படும் திருமகளுக்குச் செய்யப்படும் திருவிழா “உசாபா” எனக் கூறப்படுகிறது. புத்தகங்களையும் நூல்களையும் போற்றிச் செய்யப்படும் திருவிழா “சர்சேவதி” (சரஸ்வதிபூசை) என வழங்கப்படுகிறது. ஆயுத பூசைக்கு “தும்பக் லண்டப்” என்ற பெயரும் வழங்கப்படுகிறது. அத்துடன் தெய்வங்களின் பிறந்த நாட்களும் ஆண்டு விழாக்களும் பசியும் பகையும் நீங்கி வசியும் வளனும் சுரக்கச் சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது.

ஒருவன் பிறந்தது முதல் இறக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டிய செயல்முறைகளையும் ஒழுகவேண்டிய ஒழுகலாறுகளையும் பற்றி இந்து கிருகய குத்திரங்கள் விதித்துள்ள நெறிமுறைகள் யாவும் பாலியில் பின்பற்றப்படுகிறது. வேதத்தின் மொழிபெயர்ப்பும் போற்றப்படுகிறது.

காயத்திரி மந்திரத்தின் சிறைந்த வடிவமே பாலியில் போற்றப்படும் வேதத்தின் உண்மையான வடிவம் ஆகும். பாலியில் எந்தச்சாதியினரும், மகளிரும் குருமார்களாக முடியும். ஆனால் சமஸ்கிருதத்திலும், பழைய பாலி மொழியிலும் உள்ள சமய நூற்களை ஒர் ஆசிரியரின் கீழ் அவர்கள் பயின்றும், விதிக்கப்பட்டுள்ள பயிற்சிகளை பெற்றிருக்கவும் வேண்டும். புரோகிதர்கள் “பதாண்டர்” என அழைக்கப்படுகின்றனர். புனிதச்சடங்குகளிற் பயன்படுத்தப்படும் நீரினைத் தீர்த்தமாக மக்கள் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் புரோகிதர்களிடம் பெற்றுச் செல்வார்கள்.

இந்துசமயப் பழக்க வழக்கங்களின் கோட்டையாகப் பாலித்தீவு விளங்குகின்றது. மகாபாரதத்தில் வரும் மாவீரர் போல வாழுவேண்டும் என்னும் குறிக்கோள் உடையவராக இந்நாட்டு மக்கள் வாழுந்து வருகின்றனர். பாரதவீரர்களின் பெயரும் பெண்களின் பெயர்களும் இக்கால மக்களுக்குப் பெயர்களாக வழங்கப்படுகிறது. இராமன், ஸ்ட்சுமணன், ஆஞ்சநேயன், இராவணன், சீதா போன்ற பெயர்கள் பெரிதும் வழங்கப்படுகிறது. இவர்கள் இந்திய மக்கள் போலவே பாவடின்னியம், நன்மை, தீமை, ஊழ், மறுபிறப்பு போன்றவற்றில் அசையாத நம்பிக்கை கொண்டு விளங்குகின்றனர். ஆடவர்கள் சந்தஸப் பொட்டும் மகளிர் திலகமும் இடுவைதைப் புனிதக் கடமையாகக் கொண்டுள்ளனர். தமிழை வீட்டு மொழியாகப் பயன்படுத்துகின்றனர். தமிழ்ப்பத்திரிகைக்களும், வாரமாத இதழ்களும் அவர்களின் அறிவை வளர்க்கிறது. பத்து ஆண்டுக்கு ஒரு முறையாகிலும் தமிழ்நாட்டுக்கு சென்று வரவேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் தமது வருமானத்தில் ஒரு பகுதியைச் சேமிக்கின்றனர். இதைப் புனித யாத்திரையாகவே கருதுகின்றனர்.

பாலித்தீவு மக்களுடைய வாழ்க்கையிற் சமயம் இரண்டாக்கலந்து காணப்படுகிறது. பகவத்கீதை பரவலாக எல்லோராலும் அறியப்பட்ட இந்தியப் புனிதநூலாகும். இதிகாசங்களான மகாபாரதமும் இராமாயணமும் பாலி மொழியில் எழுதப்பட்டுள்ளது. பாலியின் கட்டங்களில் முகப்பு, கதவு, பலகணி, கைபிடிச்சுவர், மாடியின் மேல் விதானம் போன்றவற்றில் கண்ணன், அர்ச்சனன், இராமன், இலட்சமி போன்ற வடிவங்கள் அழகுறச் செய்யப்பட்டும் ஒவியங்களாக தீட்டப்பட்டுமேள்ளது. மாளிகையின் நிலைப்படிகளில் உள்ளபோதகத்தில் கஜலக்ஷ்மியின் வடிவம் அழைக்கப்பட்டிருக்கும். இது தமிழ்நாட்டுப் பண்பாட்டுக்கே உரியது.

இங்கு காலையிற் குரியவழிபாடும் முக்கியமானதாகக் கொள்ளப்படுகிறது. அத்துடன் பாலி நாட்டுமக்கள் சனவரி மாதத்து அறுவடைத் திருவிழாவைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இது தைப்பொங்கலை ஒட்டியதாக காணப்படுகிறது. முற்றத்தில் இலைபரப்பி அதில் பொங்கல் முதலிய வற்றைப் படைத்துத் தீப் தூபம் ஏற்றி வழிபடுகின்றனர். அடுத்தநாள் கால் நடைகளைச் சிறப்பிக்கும் பொருட்டு தொழுவத்தில் பொங்கலிட்டுப் படைக்கின்றனர். இரண்டு நாட்களும் கொண்டாடப்படும் கேளிக்கைகளும் நடைபெறுகிறது. இங்கு இனிய இசைகளோடு நடனமும் ஆடப்படுகிறது. சமய வழிபாட்டு நடனங்கள் “தாண்டவம்” “நிருத்தம்” என அழைக்கப்படுகிறது.

அடுத்து இந்தியக் கலை அம்சங்களும் பாலித்தீவில் காணப்படுகிறது. பாலியின் கெகிமன் எனும் இடத்தில் உள்ள கோயில் காலத்தாற்பழமையானது. அது “மேரு” என்று அழைக்கப்படுகிறது. இதில் எளிமையான முறையில் மாடங்களுடன் சிற்பவேலைப்பாடுகளும் காணப்படுகிறது. சிவன் உறையும் இடம் மேருமலை என்பது போல இக்கோயிலிலும் சிவன் உறைகிறார். இங்கு வடிவழகும், நேர்த்தியும் வாய்ந்தவையான புடைப்புச் சிற்பங்களும் குடைவச்சிற்பங்களும் காணப்படுகின்றன. அவை இந்திய பூராண இதிகாசக் கதைகளைச் சித்தரிப்பவையாக உள்ளன. இங்குள்ள திருமாலின் கற்கிலை பல்லவர் கால மகாவிஷ்ணு சிலைகளை ஒத்ததாகக் காணப்படுகிறது.

நடராஜரின் சூத் துக் களும் தாண்டவங்களும் சித்தரிக்கப்படுகின்றன. மரச்சிலைகள் உயிர்த்துடிப்பு உடைய னவாகக் காணப்படுகிறது. உமா, திருமகள், கண்ணன், அர்ச்சனா. சிலைகள் பண்டைய வனப்பும், புதுமைப் பொலிவும் உடையவையாகக் காணப்படுகிறது. அடுத்து ஓவியக்கலைமரபும் தொன்றுதொட்டுப் பயிலப்பட்டு வருகிறது. அவற்றிலும் பூராண இதிகாசக்கதைகளே வரையப்பட்டுள்ளன. அவை பெரிய வடிவிற் கவர்ச்சியும். பொலிவும் மிக்கவையாய் வரையப்பட்டுள்ளன. பாலியின் எந்தவகை விழாவும் ஆடலின் றிக் கழிவதில்லை. இந்தோனேசிய ஆடற் கலை எல்லாவற்றையும் விட உலகிற்கு நன்கு தெரிந்த ஆடல்நெறி பாலியின் ஆடற்கலையே ஆகும். இவை மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவை.

அடுத்துப்பாலித்தீவின் இலக்கியங்களை எடுத்தாற் சமயம் தொடர்பான இலக்கியங்களையே பேணி வளர்ந்து வருகின்றனர். கந்தசஸ்தி கவசம் போல 22 சமஸ்கிருதசெய்யுள் கொண்ட இராமகவசம் எனும் நூல் பாலியில் பெருவழக்கில் உள்ளது. அத்துடன் பிரகஸ்பதி தத்துவம் என்னும் நீதிநூல் சமஸ்கிருதமொழியில் உள்ள மூலநூலைத் தழுவியது அன்று. இது ஜாவானிய மொழியில் எழுதப்பட்ட பிரகஸ்பதி நீதி சாஸ்திரம் எனும் நூல், இன்னாட்டுச் சமயபழக்க வழக்கங்களையும் ஆசாரத்தையும் முறைப்படுத்தித் தொகுத்துக் கூறுகிறது.

பாலித்தீவு அன்று தொடங்கி இன்று வரை இந்துப் பண்பாடும் இந்துசமய நம்பிக்கைக்கயும் கொண்ட ஒரு நாடாகக் காணப்படுகிறது. சிவனைத் தலைமைத் தெய்வமாகக் கொண்டு திரிமூர்த்தி வழிபாடு சக்தி, சிறுதெய்வ வழிபாட்டுடன், கோயில்கள் அமைத்தும் கிரியைகளை ஆழ்வியும் தைப்பொங்கல் முதலிய விழாக்களை இந்துக்கள் போலவே கொண்டாடியும் பஞ்சாட்சர மந்திரத்தைக் கோயில்களில் ஒதி பிராமணர்களுக்கு மதிப்பைக் கொடுத்தும் வருகின்றனர். இன்றைய பாலித்தீவைக் காணபவர்கள் ஜந்நாறு ஆண்டுகளுக்கு முற்பட்ட காலத்தில் தமிழகத்தைக் காண்பதைப் போன்ற உணர்வினைப் பெறுவர் என்பது உலகம் சுற்றிய தமிழர் ஒருவரின் துணிவுரையாகும். சுருங்கக் கூறின் பாலித்தீவு இந்து சமயப்பழக்கவழக்கம் பண்பாடுகளின் ஒரு கோட்டையாகத் திகழ்கிறது என்றால் மிகையில்லை.

இந்தோனேசியாவில் இந்துப்பண்பாட்டுப் பரம்பல்

கேமலோஜினி குமரன்

இந்தோனேசியா எனும் சொல்லுக்கு இந்துக்கள் வாழும் தேசம் எனப்பொருள் கொள்ளலாம். உலகிலே இந்தியாவிற்கு அடுத்த படியாக இந்துக்கள் அதிகமாக வாழும் தேசமாகக் கருதப்படுவது இந்தோனேசியாவாகும். இந்தோனேசியா ஒரு நாடு அன்று. பல தீவுகளின் தொகுதி, ஆயிரக்கணக்கான தீவுகள் அடங்கியுள்ளன. யாவா, சுமத்திரா, பாலித்தீவு, போர்ணியோ, சிலியன், பெரியசுந்தர் போன்ற பல பெரிய தீவுகளையும் கொண்டது. தன்னிகரற்ற தனிப்பெரும் நாகரிகமான இந்து நாகரிகம் நன்கு நிலை நிறுத்தங்ற பொன்விளையும் பூமியாக இந்து சமுத்திரத்தின் பூமத்திய ஏரைக்கையை அண்டிய பகுதியில் கம்பீரமாகக் காட்சி தருகிறது. இந்தோனேசியாத் தீவுகளில் இந்துப் பண்பாட்டைப் போற்றாத இடமே இல்லை என்று கூறுமளவிற்கு வரலாற்றுக் காலம் தொட்டுச் செல்வாக்குப் பெற்றதாகக் காணப்படுகிறது. உள்ளுர்வாசிகள் இத்தீவினை ‘நு சாடோ’ என அழைக்கிறார்கள். அவர்கள் மொழியில் அது தீவுக் கூட்டம் எனப்படுகிறது.

இங்கு வாழும் ஆதிக்குடிமக்களின் உடல் அமைப்புக்கள் உபயோகித்த உபகரணங்கள், உருவாக்கிய மட்பாண்டங்கள் என்பவற்றைக் கொண்டு நோக்கும் போது தென்னிந்திய மலைவாசிகளுக்கும் பூர்வீக குடிகளுக்கும் இடையில் நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. இந்துக்களின் செல்வாக்கினால் இத் தீவுகளில் நாகரிகம் வளர் ஆரம்பித்தது. இந்துக்கள் இத்தீவுகளிலே குடியேறி நாகரிகத்தைப் பரப்பினார்கள். பல புதிய முறைகளை தொழில்துறையில் அறிமுகப்படுத்தி வைத்தனர். சமூக ஒழுங்குமுறைகளை நிலை நிறுத்தினர். கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வழிகாட்டியதுடன் வணிபத் துறையினை ஊக்குவித்தனர். இந்துக்கள் இத்தீவினிலே செலுத்திய செல்வாக்கின் காரணமாகப் பல சிற்றரசுகள் அமைக்கப்பட்டன. கிறிஸ்துவிற்கு முன்பே இந்துக்களின் செல்வாக்கு இத்தீவுகளில் இருந்ததற்கான கல்வெட்டுக்கள் செப்பேடுகள் வர்த்தகர்களின்

குறிப்புகள் என்பன ஆதாரமாக உள்ளன. சோழ பல்லவ மன்னர்களின் படையெடுப்புகளின் வெற்றிகளைக்குறிக்கும் கல்தூண்கள் காணப்படுகிறது.

இந்தோனேசியத் தீவுகளில் ஒன்றான சுமத்திராவில் இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்கள் பல நூறு ஆண்டுகளாகப் பேணப்பட்டு வருகிறது. இன்று சுமத்திரா மக்களோடு இந்துக்கள் இணைந்து வாழ்கின்றனர். சுமத்திராவில் உள்ள மோடான் நகரில் மாத்திரம் ஏறத்தாழ 20000 இந்துக்கள் வாழ்கின்றனர். இவர்கள் தமிழைச் சேர்க், பல்லவர், பாண்டியர், சோழர் எனப் பலவாறு கூறிக் கொள்கின்றனர். அந்நாட்டு மக்களுடன் சேர்ந்து வாழ்ந்த போதும் தமிழ்ப் பெயர்களைச் சூடிக் கொள்கின்றனர். ஸக்கமி, சரஸ்வதி, மீனா, முருகன், இராமன், நித்தியானந்தம் போன்ற இந்துக்களின் தெய்வப் பெயர்களோ இட்டு அழைக்கின்றனர். முன்னாள் இந்தோனேசியா ஜனாதிபதி அன்னோவின் இரு மனைவிகளின் பெயர்கள் பத்மாவதியும், ரத்னாவதியுமாகும் அத்துடன் இந்தியாவின் இடப்பெயர்கள் போலவே இங்கும் சில இடங்கள் அழைக்கப்படுகின்றன. காவிரிப்பூம் பட்டினத்தெரு, மதுரைத்தெரு, மதராஸ்தெரு என அழைக்கப்படுகிறது.

அடுத்துச் சுமத்திராவின் சமூக சமய கலையம்சங்களிலும் இந்துப் பண்பாட்டுச்சாயல்களைக் காணமுடிகிறது. இந்தியாவைப் போற் சாதிப்பாகுபாடு பெருமளவு இல்லாத போதும் உயர்ந்தோர் தாழ்ந்தோர் எனும் பிரிவு காணப்படுகிறது. திருமணம், மரணச்சடங்கு போன்றவையும் மற்றும் சடங்குகளும் இந்துப் பண்பாட்டு அம்சங்களைக் கொண்டே விளங்குகிறது. மேடானில் தண்டாயுதபாணி கோயில், மாரியம்மன் கோயில், பிள்ளையார்கோயில், போன்றவை பல காணப்படுகின்றன. அத்துடன் அனைத்து இடங்களிலும் சிறு சிறு கோயில்கள் காணப்படுகிறது. தைப்புசம், ஆடிப்பூரம், பொங்கல் விழா, தீபாவளி, நவராத்திரி போன்ற விழாக்கள் வெகு சிறப்பாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. இதை விடத் தீமித்தல், தீச்சட்டி ஏந்துதல், கரகாட்டம் முதலியன நடைபெறுகிறது. இங்கு இவ்விழாக் காலங்களில் விடுமேறை விடப்படுகிறது. ஆலய வழிபாடும் நாடகங்கள் பரதநாட்டியம் போன்ற பல கலைகளும் சிறப்புடன் விளங்குகிறது.

அடுத்து இந்தோனேசியத் தீவுகளில் ஓன்றான யாவாவை எடுத்து நோக்கின். யாவா உலகின் பழைய பல எச்சங்களைக் கொண்ட நாடாக விளங்குகிறது. இங்கு கண்டெடுக்கப்பட்ட பல கல்வெட்டுக்கள் இந்தியாவுக்கும் யாவாவிற்கும் இடையிலான உறவை எடுத்துக் காட்டுகிறது. தமிழக தொடர்பு யாவாவின் அரசியல். பொருளாதார.வர்த்தக நாகரிகவளர்ச்சிக்குப் பெரிதும் உறுதுணையாக இருந்திருக்கிறது. 14ம் நூற்றாண்டில் சுந்தர பாண்டிய விக்கிரமாதுங்கதேவன் எனும் அரசன் யாவா, சுமத்திரா போர்ணியோ ஆகிய தேசங்களை ஒரு குடையின்கிழ் ஆட்சி செய்துள்ளான். இங்கு கிடைத்துள்ள கல்வெட்டுக்களில் ‘வர்மன்’ என்ற பட்டப்பெயர் காணப்படுகிறது. சாவாவுடன் பாண்டிய நாட்டுத் தொடர்பு பலமாக இருந்தது என அறிய முடிகிறது.

இங்கு இந்திய மக்கள் பூர்விகக் குடிமக்களுடன் இணைந்து வாழ்ந்ததன் பயனாக ஒருவித பண்பாட்டுக் கலப்புக் காணப்படுகிறது. நடை உடை பாவனையுடன் நீதிமுறை சமயம் போன்றவற்றிற் காணமுடிகிறது. சமயவழியில் இந்துசமயம் முதன்மை பெறுகிறது. மாயோன், முருகன் அருந்தமிழ் உரைக்கக் கேட்ட ஆதிசிவனும், அகத்தியலும் முக்கியத்துவம் பெற்ற தீவு யாவாவாகும். இங்கு அகத்தியரின் சிலைகள் பல காணப்படுகிறது. சைவ சமயம் மேலோங்கிக் காணப்படுகிறது. சிவன், சக்தி, விநாயகர், முருகன், விஷ்ணு வழிபாடும் அவதாரமும் நான்முகன், கலைமகள் போன்ற இந்துத் தெய்வங்கள் ஆலயங்கள் அமைத்து வழிபடப்பட்டன. பஞ்ச பாண்டவருக்குக் கோயில் மும்முர்த்திகோயில் என்பன காணப்படுகிறது.

யாவாவின் சிறப்பம் சங்களில் கலை வளர்ச்சி முக்கிய இடம் பெறுகிறது. கட்டிடச் சிறப்பக் கலைகள் இந்திய சாயலைக் கொண்டிருந்தன. ஆலயக் கட்டுடக் கலைகள் நுண்களை அம்சங்களுடன் இந்து நாகரிக அம்சங்களைப் பிரதிபலிக்கிறது. சிற்பங்களில் இந்துமத தத்துவம் பொதிந்திருக்கிறது. வாழ்க்கைத் தத்துவம் அடங்கிய சிற்பங்கள் கருங்கல்லிற் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. ஓவியங்களை சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. ஓவிய சிறபங்களில் இராமாயண செல்வாக்குக் காணப்படுகிறது. ஆலயங்களில் நாடகம், இசை, நடனம், விவாதம் போன்ற முத்தமிழ் நிகழ்வுகள் நடைபெற்றன. இந்திய தத்துவம்,

புராணக் கதைகள், மனுநீதி முறைகள் என்பன மக்களாற் பயன்படுத்தப்பட்டிருந்தன. புருடார்த்தம் பற்றி ஆழாகல அறிவுரைகள் வழங்கப்பட்டன.

சமுதாயத்தில் இந்தியாவைப் போன்றே “சதுர்வர்ணம்” வழக்கில் இருந்தது. ஆனால் அவை கட்டுப்பாடு கூடியவையாக இல்லை. உடன்கட்டை ஏறும் வழக்கம் இருந்தது. பிற்காலத்திலே பெண்களுக்கு யாவாவில் உரிமைகள் பல கிடைத்தன. அரசியாக இருக்கும் உரிமைகள் பல கிடைத்தன. பிறர்மனைவியிடம் உறவு கொண்டவரை அரசனானாலும் தண்டிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. திருமணமுறைகள் இந்துக்களின் முறையைப் பின் பற்றியதாகவே இருக்கிறது. ஆகவே தொகுத்து நோக்கும் போது யாவா இந்துப் பண்பாடு ஓங்கி வளர்ந்த தேசம் என அறிய முடிகிறது.

இலங்கையிற் சைவங்காத்து நிறுவனங்கள்

ஜேரோப்பியர் வருகையால் இந்நாட்டில் நலிந்திருந்த சைவ சமயத்தை ஆங்கிலேயர் காலத்தில் நலியவிடாது காத்தவை, ஆறுமுக நாவலரைத் தொடர்ந்து சைவசமய வளர்ச்சிக்கெனவே இங்கு தோன்றிய அகில இலங்கைச் சைவபரிபாலன சபை (1887), யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை (1888), கொழும்பு விவேகாநந்த சபை (13-7-1902 அனுஷந்தசத்திரம் ஞாயிற்றுக்கிழமை), சைவவித்தியா விருத்திச் சங்கம் (1922) ஆகிய நிறுவனங்களும், தனிப்பட்ட முறையில் சில சைவப் பெரியோரினால் நிறுவப்பட்ட சைவப்பாடசாலைகளும், கல்லூரிகளுமேயாம், இக்காலத்தில் கிழக்கிலங்கையிற் சைவத்தைக் காக்க அரும்பாடுபட்டவர்கள் கா.வ.மார்க்கண்டன் முதலியார், வி.வல்லிபுரம் பிள்ளை, அருட்திரு. விபுலாநந்த அடிகள் போன்றோவர். அவர் தொண்டைத் தொடர்ந்து அங்கு இராமகிருஷ்ண சங்கம் சமயப்பணி செய்து வந்தமை நினைவு கொள்ளற்பாலதாகும்.

சைவப் பெண்பிள்ளைகள் பயில்வதற்கெனத் தனியான கல்லூரிகளும், சைவ அநாதை இல்லங்களும், சைவ ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலை போன்றவைகளும் இந் நிறுவனங்களினால் நடத்தப்பட்டு வந்தமை இந்நாட்டில் உள்ளோர் சைவத்திற் கொண்டிருக்கும் சமயப்பற்றை எடுத்துக்காட்டுபவையாகும்.

சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கத்தைப்பற்றிக் கூறும்போது 1960ஆம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் அரசாங்கம் தனியார் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்கும் வரை, இச்சபை நிருவகித்து வந்த 180இங்கு மேற்பட்ட சைவப் பாடசாலைகளும், இவற்றின் வளர்ச்சிக்காக இரவு பகலாகப் பாடுபட்ட பெரியோரும், அவர்களுள்ளும் சைவத் திருவாளர் சு. இராசரத்தினம் (இந்து போட்) அவர்களும் சைவமக்கள் மனதில் தலைமுறை தலைமுறையாக நீங்கா இடம் பெறுவர்.

மேற்கூறிய நிறுவனங்களினால் நடத்தப்பட்டுவரும் சைவ சாத்திர தோத்திர வகுப்புகளும் - வெளியீடுகளும் - சொற்பொழிவுகளும் -

பாட்சைகளும் சமயத்தைப்பற்றி யாவரும் அறிந்துணரக்கூடிய வாய்ப்புகளை வழங்கி வருகின்றன. இந்நிறுவனங்களினால் நிறுவப்பட்ட பாடசாலைகள் சைவ ஆசார அநுட்டானப் பயிற்சி நிலையங்களாக விளங்கியமையினாற்றன, இன்று இந்நாட்டிற் சைவப்பொலிவும், சைவ அறிவும், சைவத்தோற்கும் மிக்க பெருமக்களைக் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

கொழும்பு விவேகாநந்த வித்தியாலயம் (24-3-1926), பம்பலப்பிட்டி பிள்ளையார் பாடசாலை (இன்றைய பம்பலப்பிட்டி இந்துக் கல்லூரி - (12-2-1951), இரத்மலானை இந்துக் கல்லூரி (20-4-1953), வெள்ளவத்தை சைவ மங்கையர் வித்தியாலயம், கப்பித்தாவத்தை தொண்டர் வித்தியாலயம், உனுப்பிட்டி இந்து சன்மார்க்க பாடசாலை, நீர்கொழும்பு விவேகாநந்த வித்தியாலயம் (10-8-1954) சிலா/ மருதங்குளம் சைவப்பிரகாச வித்தியாலயம், சிலா/குசலை ஞானசம்பந்த வித்தியாசாலை, சிலா/முந்தல் கமலாம்பிகை வித்தியாசாலை, அநு/ அநுராதபுரம் விவேகாநந்த வித்தியாலயம், நாவலப்பிட்டி கதிரேசன் வித்தியாலயம் (30-10-1924), கண்டி இந்து சிரேஷ்ட பாடசாலை, மாத்தளை பாக்கியம் வித்தியாலயம் (18-5-1927)இல் கல்நாட்டியவர் மகாத்மாகாந்தியடிகள்; தாபகர் திரு.எஸ்.எஸ். கந்தசாமி 9-8-1929இல் பாடசாலையைத் திறந்து வைத்தவர் சேர். பொன் இராமநாதன்). மாத்தளை கந்தசாமி வித்தியாலயம், புசல்லாவை சரக்வதி வித்தியாலயம், பதுளை சரக்வதி வித்தியாலயம் (பதுளைச் சைவபரிபாலன சபையினரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பாடசாலை,) போன்ற பாடசாலைகளும், கொழும்பு சைவபரிபாலன சபை என்ற பெயரில் இருந்து 1887இல் “இலங்கைச் சைவபரிபாலன சபை” என்ற பெயருக்கு மாற்றிய சபை, கொழும்பு கொசிக்கடை தம்பையா முதலியார் சத்திரம் (1880,) கொழும்பு கதிர்காமம் யாத்திரிகர் தொண்டர் சபை (1925,) கொழும்பு சைவமங்கையர் கழகம் (1930,) கொம்பனித்தெரு சைவ முன்னேற்றச் சங்கம், கொழும்பு இந்து வித்தியாவிருத்திச்சங்கம் (5-2-1951,) வடகொழும்பு சைவபரிபாலன சங்கம், அனைத்து இலங்கை இந்து வாலிபர் சங்கம் (11-9-1957,) அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் (1955,) அப்பர் அருள்நெறி மன்றம் (17-8-1962.) அனைத்து இலங்கை இந்து இளைஞர் பேரவை, திருநெறிய தமிழ் மன்றம் (1972,) நீர்கொழும்பு இந்து வாலிபர் சங்கம், சிலாபம் இந்து வாலிபர் சங்கம், புத்தளம்

சைவமகாசபை, குருநாகல் சைவ மகாசபை, அனுராதபுரம் விவேகாநந்தசபை, மாத்தளை சைவமகாசபை (1954,) கண்டி சைவமகாசபை (1926,) நாவலப்பிட்டி இந்து வாலிபர் சங்கம் (13-4-1919,) பதுளை சைவபரிபாலன சங்கம் (1926,) இருத்தினபுரி சைவபரிபாலன மகாசபை போன்ற சங்கங்களும், மன்றங்களும், சபைகளும் சைவசமய அபிவிருத்தி கருதி இந்நாட்டுப் பெரியோர்களால் காலத்துக்குக் காலம் தோற்றுவிக்கப்பட்ட நிறுவனங்களேயாம். இவையாவும் ஈழத்தில் சைவத்தின் எழுச்சியைச் சைவத் தமிழர்கள் கூடுதலாக வாழும் வடக்குக் கிழக்குப் பிராந்தியங்கள் தவிர்ந்த ஏனைய இடங்களில் பிரதிபலிக்கச் செய்யத் தோன்றிய நிலையங்களாகும்.

யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலன சபை:

தொடக்க நாள்	: சர்வதாரி ஆண்டு சித்திரைத் திங்கள். க. கூ (29-01-1988) ஞாயின்றுக்கிழமை. திதி.
	கிருஷ்ணபாட்ச சதுர்த்தி நட்சத்திரம்:மூலம், நேரம் சித்தயோகம், கௌலவ கரணம்.
கூடிய இடம்	: நாவலர் சைவப்பிரிகாச வித்தியாசாலை
சபையின் பெயர்	: யாழ்ப்பாணம் சைவசமய பரிபாலன சபை
முதற் தலைவர்	: திரு.ந.ச. பொன்னம்பலபிள்ளை
முதற்செயலாளர்	: திரு.த. கைலாசபிள்ளை
முதற்பொருளாளர்	: திரு.கு.சபாபதி செட்டியார்

சபையின் தொடக்க நோக்கங்கள்

1. சைவசமயத்தை வளர்த்தல், பிறசமயத்தில் (அந்நிய) நம்மவரைச் சேரவிடாது தடுத்தல்.
2. சைவமுறைப்படி, சைவப்பிள்ளைகள் தமிழழையும், ஆங்கிலத்தையும் பயின்றுகொள்வதற்கான வகையில் பாடசாலைகளை வேண்டிய ஊர்தோறுந் தாபித்து நடத்துதல்.
3. கல்வி, அறிவு, ஒழுக்கமுடைய பெரியோரைக் கொண்டு சைவசமய விருத்தி கருதிப் பிரசங்கங்கள் செய்வித்தல்.
4. சைவ மக்களுக்குச் சிறப்பாகவும், தமிழ் மக்களுக்குப் பொதுவாகவும் நலன்தரும் பத்திரிகைக்களைத் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் வெளியிடுதல்.

5. அழிந்திருக்கும் சைவாலயங்கள், திருமடங்கள் முதலிய பழைய தரும தாபனங்களைப் புதுப்பித்து, ஒழுங்காக இயக்கம் பெறச் செய்தல். கோயில்கள், திருமடங்கள் முதலியவற்றுக்குரிய அசைவுள்ள, அசைவற்ற பொருள்களைப் பிறர் கவராதிருக்கத் தாமே அவற்றைப் பொறுப்பேற்றுப் பாதுகாத்துச் சேரவேண்டிய தாபனங்களுக்குச் சேரவைத்தல்.
6. வாசிக்காலை, நூல்நிலையம் தாபித்து நடத்தல்.
7. இன்னுஞ் சைவத்தையும் தமிழையும் பங்கமின்றி வளர்த்தற்கு என்னென்ன தேவையோ அவற்றைத் தவறாது செய்தல்.
8. சபையின் நோக்கங்களை நிறைவுசெய்யச் சைவப் புத்தகங்களை வெளியிடல் முதலானவைகளாகும்.

மேற்கூறப்பட்ட “யாழ்ப்பாணம் சைவசமய பரிபாலனசபை” என்ற பெயர், விகிர்தி வருடம் கார்த்திகை க-ஆம் நாள் (15-11-1890) திருத்தப்பட்ட பிரமாணங்களுக்கமைய “யாழ்ப்பாணம் சைவபரிபாலனசபை” என்ற பெயருக்கு மாற்றப்பட்டது.

முதல் ஆண்டுப் பொதுக் கூட்டம் 1889 ஆம் ஆண்டு வைகாசி 24ஆம் நாள் நடைபெற்றதுவிரோதி ஆண்டு ஆவணி 28ஆம் நாள் (11-9-1889) புதன்கிழமை கிருஷ்ணபக்கத் துதியையும் உத்தரட்டாதியும் சூடிய நல்லோரையில் இரு கிழமைக்கு ஒரு வெளியீடாகத் தமிழில் “இந்துசாதனம் “ஆங்கிலத்தில் “Hindu Organ” என்னுஞ் செய்தி இதழ்கள் வெளியாகின.

நாவலர் பெருமானது சொற் பொழிவுகள் வாயிலாகச் சைவநுண்மக்கள் அடைந்த பயனை - நன்மைகளை உணர்ந்த சபையார், அவர் வழியில் அவரது மாணவர்களையும், அறிஞர்களையும் கொண்டு ஊர்கள் தோறுஞ் சொற்பொழிவுகள் செய்வித்துவந்தனர். சபையாரின் அக்காலப் பிரசாரச் சொற்பொழிவாளர்கள் சிவஸீ க. சுப்பையர், அ. முத்துக்குமாரசாமிக்குருக்கள், சு. ஏரம்பையர், க.இராமலிங்க வன்னியனார் முதலியோராவர்.

பின்னாளில் சங்கரசப்பையர் என்று கூறப்பட்ட சச்சிதாநந்த இராசயோகிகளும் கௌரவ பிரசாரகராகச் சபையார்க்குப் பணிபுரிந்து வந்தனர். சொற்பொழிவுகள் பாடசாலை, திருக்கோவில், திருமடம் ஆகிய இடங்களில் நடைபெற்று வந்தன.

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள்

ச. நந்தினி

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கு ஆகும். அவை திருவுந்தியார், திருக்களிற்றுப்படியார், சிவஞான போதம், சிவஞான சித்தியார் இருபா இருப்.து, உண்மை விளக்கம் சிவப்பிரகாசம், திருவருட்பயன், வினா வெண்பா, போற்றிப்ப.: நோடை, கொடிக்கவி, நெஞ்சுவிடுதாது, உண்மை நெறி விளக்கம், சங்கற்ப நிராகரணம் என்பனவாகும்.

1) திருவுந்தியார்:-

மெய்கண்ட சாத்திரங்கள் பதினான்கினுள் முதலாவதாக வைத்துப் போற்றுப்படுவது திருவுந்தியார் ஆகும். இந்நாலை இயற்றியவர் திருவியலூர் உய்ய வந்த தேவ் நாயனார் ஆவார். இவர் இந்நாலின் 45 செய்யட்களில் தனது அனுபவத்தை கூறுகின்றார். அவர் கடவுள், உயிர், உலகம் என்னும் முப்பொருளின் இலக்கணத்தையும் பயன்களையும் அவற்றை அடையும் நெறிகளையும் பற்றிக் கூறுகிறார். இந்நால் கடவுளின் தன்மை செயல் அருள் என்பனவற்றைச் சிறப்புறச் கூறுகின்றது. அதாவது கடவுள் எல்லாம் கடந்தவர், அருள் வடிவானவர், ஜந்தொழில்களைச் செய்பவர் எனக் கூறுகின்றது. மேலும் இறைவனுக்கும், உயிர்களுக்கும் இடையிலான தொடர்பு பற்றியும் விளக்குகின்றது. உயிர்கள் பாசமாகிய மூன்று மலங்களால் கட்டுண்டவை, பாசம் நீங்கிய இறைவனுடன் சேர்ந்து முத்திநிலை எப்தும் தன்மையது என உயிர் பற்றி விளக்குகின்றது.

2) திருக்களிற்றுப்படியார்:-

சித்தாந்த சாத்திர நூல்களுள் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ள நூல் திருக்களிற்றுப்படியார் ஆகும். இதன் ஆசிரியர் திருக்கடவூர் உய்யவந்த தேவ நாயனார் ஆவார். இவர் திருவியலூர் உய்யவந்த தேவ நாயனாரின் மாணாக்கரின் மாணவர்.

நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்ட இந்நால் திருவுந்தியாரின் கருத்துக்களைத் தெளிவு படுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ள சிறப்பாகும். தில்லையில், போன்னம்பலத்திலுள்ள திருக்களிற்றுப் படியில்

இந்நால் வைக்கப்பட்ட காரணத்தால் திருக்களிற்றுப்படியார் எனப்பெயர் பெற்றது. இதில் அறுபத்துமூன்று நாயன்மார்களின் வரலாறுகளில் இருந்து உதாரணங்கள் கூறி வல்வினை, மெல்வினை ஆகிய சிவனறங்கள் என்பன விளக்கப்பட்டுள்ளன. மேலும் சாத்திர விளக்கங்களை உவமைகள் மூலம் விளக்கியுள்ளமையையும் காணலாம்.

இதில் இறைவன், ஆண்மா, இறைவனை அடையும் நெறி (சாதனம்), முத்தியடைந்த ஆண்மா என்பன பற்றி கூறப்பெற்றுள்ளது. சாதன நெறிகளாக சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் ஆகிய நான்கும் விளங்குகின்றன. மெல்வினை, வல்வினை எனும் இரு வகைச் சிவனறங்களுள், இறைவனை என்னி பூசை செய்தல், தியானங்கு செய்தல், பாடுதல் ஆடுதல் என்பவை மெல்வினையைச் சார்ந்தது. சிறுத்தொண்டர் பிள்ளையை அரிந்தமை, சண்மீசர் தந்தையைக் கொன்றமை போன்ற செயல்கள் வல்வினையைச் சார்ந்தவை ஆகும். இறைவனை அணைந்தோரான அடியவர் இலக்கணம் பற்றியும் சிறப்பான எடுத்துக் காட்டுக்கள் மூலம் விளக்கியுள்ளார் ஆசிரியர்.

3) சிவஞான போதம்:-

பதினான்கு சாத்திரங்களுள் தலை சிறந்ததாக வைத்து எண்ணப்படுவது சிவஞானபோதமாகும். இதில் சித்தாந்த உண்மைகள் பற்றி விரிவாகவும் விளக்கமாகவும் அமைக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நாலை இயற்றியவர் திருவெண்ணெய் நல்லூரைச் சேர்ந்த மெய்கண்ட தேவராவார். இவர் பரஞ்சோதி மாழுனிவரின் மாணாக்கர் ஆவார்.

இந்நால் 12 குத்திரங்களாலும், 81 வெண்பாக்களாலும் அமைக்கப்பெற்றது. இதன் உரைநடைப்பகுதி மேற்கோள்களையும், ஏதுக்களையும் கொண்டமைந்தது. இந்நால் பிரமாணவியல், இலக்கணவியல், சாதனவியல், பயனியல் என்னும் நான்கு பகுதிகளாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளது. ஒவ்வொரு இயலிலும் 3 குத்திரங்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

பிரமாண இயலானது பதி, பச, பாசம் ஆகிய மூன்றும் உண்மையானவை என்று கூறுகின்றது. இந்நாலின் முதற்குத்திரம்

இறைவன் உண்மையானவர் என்றும், அவர் எல்லாவற்றையும் ஒடுக்கி மீளத்தோற்றுவிக்கும் ஆற்றலுள்ள சிவன் என்றும் கூறுகின்றது. இரண்டாவது குத்திரம் இறைவன் ஆன்மாக்களுடன் அத்துவிதமாக நின்று அவைகளுக்கு வினைப்பயனை ஊட்டும் முறையையும், ஆன்மாக்களுக்கு மலபந்நத்தால் பிறப்பு, இறப்பு நிகழும் முறையையும் கூறுகின்றது. சூன்றாவது குத்திரம் உயிரின் இயல்புகளான தானே அறிவுதன்றி உணர்த்த உணர்வது, உடற்காரணங்கள் கூடியிருப்பினும் அவற்றிற்கு வேறாய் நின்று அறிவுது பற்றி கூறுகின்றது.

இலக்கண இயலின் முதலாவது குத்திரம் மனம், புத்தி, சித்தம், அகங்காரம் என்பவை பற்றியும், அவை தொழிற்படும் போது அவற்றின் நிலை பற்றியும் விளக்குகின்றது. இரண்டாவது குத்திரம் உயிர்களின் தன்மை, இறையின் தன்மை என்பன பற்றிக் கூறுகின்றது. இவ்வியலின் இறுதிச் குத்திரம் உயிர்ப்பொருள், உயிரற்ற பொருட்களின் இலக்கணம் பற்றிக் கூறுகின்றது.

முன்றாம் இயலான சாதனவியலின் முதல் குத்திரம் உயிரின் சிறப்பிலக்கணத்தைக் கூறுகின்றது. இரண்டாஞ் குத்திரம் இறைவன் உயிர்களை ஆட்கொள்ளும் நிலைபற்றி விளக்குகிறது. அவ்வாறு இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட ஆன்மாவானது ஐந்தெழுத்தோதி ஞானநிலையில் நிற்றால் வேண்டும் என்று முன்றாஞ் குத்திரம் கூறுகின்றது.

இறுதியான பயனியலின் முதலாஞ்குத்திரம் ஞானம் பெற்ற உயிர் இறையோடு நிற்றலால் பாச நீக்கம் பெறும் என்று கூறுகின்றது. அப்போது இறைவன் உயிர்களுக்கு முத்தியளிப்பான் என்கிறது இரண்டாஞ் குத்திரம். இவ்வாறாக முத்தி பெற்றோரின் இலக்கணம் பற்றி இறுதி குத்திரம் கூறுகின்றது.

1) சிவஞான சீத்தியார்ஸ்:-

இந்நாலைச் செய்தவர் அருள்நந்தி சிவாச்சாரியார். இவர் சிவஞான போத நூலாசிரியரான மெய்கண்ட தேவரின் மாணவராவார். சிவஞான போதத்தின் வழிநூலாகவே இந்நால் அமைந்துள்ளது. இது சுபக்கம், பரபக்கம் என்றும் இரண்டு பிரிவுகளைக் கொண்டுள்ளது. இதில் சிவஞானபோதத்தின் அவையடக்கப் பாடலை அடிப்படையாகக்

கொண்டு தோன்றியது பரபக்கமாகும். சிவஞான போதத்தின் 12 குத்திரங்களையும் பன்னீரு அதிகாரங்களில் விரிவாக கூறுவது குபக்கமாகும்.

பரபக்கம் 301 செய்யுட்களால் அமைந்தது இது ஆகமப்பிரமாணங்களை ஒப்புக் கொள்ளாத சமயங்கள் பற்றியும் அவற்றின் பிரிவுகள் பற்றியும் விரிவாகவும் தெளிவாகவும் கூறி, அவை சித்தாந்தத்துடன் முரண்படுவதை மறுத்துச் சித்தாந்தத்தை நிலை நிறுத்தும் வகையில் அமைந்துள்ளது. குபக்கம் 328 செய்யுட்களைக் கொண்டு அமைந்தது. இப்பகுதியில் சிவஞான போதப் பொருள் மட்டுமே விரிவாகக் கூறப்படுகின்றது.

5) கிருபா கிருபஃது:-

இந்நாலின் ஆசிரியர் சிவஞான சித்தியாரை இயற்றிய அருள்நந்தி சிவர்ச்சாரியாராவார். இது தம் குருவாகிய மெய்கண்டாரை முன்னிலையாக்கி, வினாவதல் போன்றும், அவர் விடை கூறுதல் போன்றும் சித்தாந்தக் கருத்துக்களை 20 செய்யுட்கள் மூலமாகக் கூறுகின்றது. ஆணவத்தின் எட்டு இயல்பையும் பற்றிக் கூறுகின்றது.

6) உண்மை விளக்கம்

இந்நால் மெய்கண்டாரது மற்றொரு மாணவரான மனவாசகங் கடந்தார் என்பவர் இயற்றியது. முப்பத்தாறு தத்துவங்கள் பற்றியும்; பதி, பச, பாசம், இருவினை என்பனவற்றின் இயல்பு பற்றியும்; ஜந்தெழுத்தின் உண்மை பற்றியும் இதில் தெளிவாக விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளது. இவை பற்றி ஆசிரியர் விடையளித்து விளக்குவது போன்று 53 வெண்பாக்களால் அமைந்தது தவிர. முத்தி பற்றிக் கூறும் போது, அதிலும் இறை உயிர், உலகம் எனும் 3 பொருள்கள் உண்டு என்கிறது.

7) சீவப்பிரகாசம்

மறைஞான சம்பந்தரின் மாணக்கரான உமாபதி சிவாச்சாரியாரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நால் சிவஞானபோதத்தின் சார்பு நூலாக அமைந்துள்ளது. திருக்கயிலாய் பரம்பரை பற்றியும் சைவ நூல்களின் இயல்பு பற்றியும் தீட்சை வகைகள் பற்றியும் இந்நாலின் பாயிரம் எடுத்துரைக்கின்றது. அவையடக்கச் செய்யுளில் நூல்களை அழிய்ந்து உண்மை தெரியும் முறை சிறப்பாகக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இந்நாலானது 100 செப்பிட்களாலானது. இதில் சைவ சித்தாந்த அக்வைதநிலை, ஆணவம், கண்மம், வினைப்பயன், மாயையின் பிரிவுகள் ஆகியன பற்றி விளக்குகின்றது. மேலும் பிற சமயங்களின் முத்தி பேதங்கள் பற்றிக் கூறுவதுடன் அவற்றிற்கு மேலானதாக சித்தாந்த முத்தி விளங்குகின்றது என நிருபிக்கின்றது.

8) திருவருட்பயன்

இந்நால் உமாபதி சிவாச்சாரியார் இயற்றிய எட்டு நூல்களுள் இரண்டாவதாக அமைந்துள்ளது. 100குறள் வெண்பாக்களால் இயற்றப்பட்டது. பதிமுதுநிலை, உயிரவை நிலை, இருள்மலநிலை, அருளதுநிலை, அருளருநிலை, அறியுநெறி, உயிர் விளக்கம், இன்புறுநிலை, ஐந்தெழுத்து அருள்நிலை, அணைந்தோர் தன்மை என ஒவ்வொன்றும் பத்து குறள்கள் கொண்ட பத்து அதிகாரங்களாகப் பகுக்கப்பட்டுள்ளன.

பதிமுதுநிலை, உயிரவைநிலை, இருள்மலநிலை என்பன முறையே பதி, பக, பாச உண்மைகளை விளக்குவன. அருளது நிலை-திருவருளின் தன்மையையும், அருளருநிலை-ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் பொருட்டு இறைவன் கொள்ளும் திருவருவையும்; அறியு நெறி ஆன்மாவானது உண்மைப் பொருளை (இறை) உணரும் நிலையையும்: உயிர் விளக்கம்-இறைவனை உணரும் போது ஆன்மா நான், எனது என்ற நிலை அற்று நிற்பதையும், இன்புறு நிலை-ஆன்மா சிவப்பேற்றை அடையும் நெறி(வழி) பற்றியும்; ஐந்தெழுத்தருள் நிலை-சிவப்பேற்றை அடையாத ஆன்மாக்கள்; திருவைத்தெழுத்தைஒதி முத்தி பெறமுடியும் என்பது பற்றியும்; அணைந்தோர் தன்மை-சிவப்பேறு (முத்தி) அடைந்தோர் நிலையைப் பற்றியும் விளக்கிக் கூறுகின்றன.

9) வினாவெண்பா

உமாபதி சிவாச்சாரியாரின் சித்தாந்த அட்கத்தில் முன்றாவதாக காணப்படும் நூல் வினாவெண்பா ஆகும். இது13 பாக்களால் ஆனது. உமாபதி சிவாச்சாரியார் தம் குருவாகிய மறைஞான சம்பந்தரை முன்னிறுத்தி, அவரிடம் சாத்திர உண்மைகளை கேட்டுத் தெளிவு பெறும் முறையில் ஆசிரியரே வினாவி தெளிவுபடுத்தும் வகையில் அமைக்கப்பட்டது

இந்நால் முறையே இருண்மலநிலை, கேவல சகல சுத்த இயல்பு, ஞான தரிசனம், சுத்தத்தத்துவ தரிசனம், திருவருட்டதிசனம்; பாசநீக்கம், அத்துவித அநுபவம், பதிநிலைமை, விஞ்ஞானகலர் பிரளமாகலர் நிலை, பசுநிலைமை, சிவஞானப்பேறு, சிவபோகம் என்பன பற்றி பன்னிரு வெண்பாக்களில் கூறியதுடன், இந்நாலின் பயன்பற்றி இறுதி வெண்பாவின் மூலம் விளக்கும் வகையில் அமைந்துள்ளது.

10) போற்றிப் பல்ரொடை வெண்பா

இந்நாலாசிரியர் உமாபதி சிவாச்சாரியார் ஆவார். தொண்ணுற்றைந்து கண்ணிகளால் அமைக்கப் பெற்ற நூலாகும். இது உயிர் தொழிற்படும் முறையை உணர்த்தி தமக்குச் சிவஞானம் தந்து சிவாநுபவம் அளித்த குருவை ப.நோடை வெண்பாவினால் வாழ்த்திப் பாடியதாகும்.

இந்நால் இறைவனின் பரநிலை, ஜங்தொழிலாகிய பொதுநிலை, ஆணவத்தின் இயல்பு, மாயா காரியங்கள், உயிர்களின் இன்ப துண்பநிலை, இம்மை மறுமைப் பயன்கள், இருவினையொப்பு என்பன பற்றிக் கூறுகிறது மேலும், சகலர், பிரளமாகலர், விஞ்ஞானகலருக்கு இறைவன் அருளும் முறை பற்றியும் உயிர்கள் சிவஞானம் 'பெற்றுச் சரியை முதலிய நெறிகளின் அமைந்த கலிவெண்பாவால் அமைந்தது மறைஞான சம்பந்தரையே சிவபெருமானாகக் கருதி வழிபடும் நூலாசிரியர் நிலையை இதில் காணலாம்.

உலகாயதம் முதலிய சமயங்களின் பொருந்தாமை, சித்தாந்த சைவத்தின் தனிச்சிறப்பு, சிவனின் முழுமுதற் தன்மை, சிவனுக்குரிய தசாங்கம் எனப்படும் பத்து உறுப்புக்களின் விளக்கம், சிவனின் அருட்கருணையால் உயிர்கள் அடையும் இன்பம், சிவன் திருவுலாக் கொண்டருளும் செயல், சிவன் கொலு வீற்றிருக்கும் சிறப்பு என்பன பற்றிக் கூறும் வகையில் அமைந்துள்ளது. :

11) உண்மை நெறி விளக்கம்

உமாபதி சிவாச்சாரியார் தசகாரியங்களான தத்துவாருபம், தத்துவ தரிசனம், தத்துவ சுத்தி, ஆண்மருபம், ஆன்ம தரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பன பற்றி விரிவாக ஆறு திருப்பாட்டுக்களில் கூறுகின்றது. சிவப்பிரகாசம் என்ற நூலிலும் ஆசிரியர் தசகாரியங்கள் பற்றிக் கூறுகின்றார்.

14) சங்கற்ப நிராகரணம்

உமாபதி சிவாச் சாரியார் இயந் றிய நூல் களில் எட்டாவதாகவும் இறுதியானதாகவும் வைத்துப் போற்றப்படுவது சங்கற்ப நிராகரணம் ஆகும். சங்கற்பம்-கொள்கை அல்லது கோட்பாடு; நிராகரணம்-மறுத்துரைத்தல். என்பதாம் அதாவது, மாயாவாதமும் அகச்சமயங்கள் பலவும் கூறும் கொள்கைகளை எடுத்துக் கூறி அவற்றை சித்தாந்தத்தின் அடிப்படையில் நிராகரிக்கும் வண்ணம் அமைந்தது இந்நூல்.

இந்நூலில் மறுக்கப்பட்ட சமயங்கள் மாயாவாதம், ஐக்கியவாதம், பாடாணவாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், ஈவர அவிகாரவாதம், நிமித்த காரண பரிணாமவாதம், சைவவாதம் (குத்தசைவம்) என்பனவாகும்.

மடங்களும் ஆதீனங்களும்

திரு. எஸ். துஷ்யந்த

மடங்கள்

திருக்கோயிலைப் போன்று திருமடமும் சைவசமயத்தின் ஓர் அங்கமாகப் பண்டைக் காலத்திலிருந்து விளங்கியது என்பது கண்கூடு. சமயத்துறவிகள் தங்குவதற்கும், சமய அறிவை வளர்ப்பதற்குமாக திருக்கோயில்களுக்கு அருகாமையில் இவை நிறுவப்பட்டன. நாளடைவில் இவைகளின் பணிகளும் வடநாட்டிலும், தென்நாட்டிலும் விரிவடைந்தன. அவ்வாறான மடங்கள் சமயத்துறையில் பணிபல புரிந்ததோடு, தமிழிலக்கியத்தையும், தத்துவத்தையும் வளர்த்துப் போற்றுவதில் ஆர்வம் செலுத்தின. எனவே சைவசமய வளர்ச்சியில் மடங்களின் பங்கும் பணியும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாக விளங்குகின்றது.

மடம் என்பதன் பொருள்

இந்து சமயம் ஆன்மீக ஈடேற்றம் பெறுவதற்குத் துறவு நிலையை உயர்வாகப் பேசுவதால் பூராதீன காலம் முதல் இந்தியாவில் துறவிகள் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். ஆனால் அவர்கள் ஒரே இடங்களில் வாழாமலும், ஏதேனும் தொழில்களைப் புரியாமலும் இருந்தார்கள். மடங்களும் மற்றச் சமயங்கள் கூறுவது போல் நிலையாகத் துறவிகள் தங்குமிடங்களாக இருக்கவில்லை. துறவிகள் யாத்திரை செல்லும் சமயத்தில் சில நாட்கள் தங்கிச் செல்லும் இடங்களாகவே இருந்தன. ஆதீயில் மடம் என்னும் சொல் துறவி ஒருவரின் குடிசையாகவே இருந்தது. பின்னர் பல துறவிகளின் குடிகளின் கூட்டத்தைக் குறிப்பதாயிற்று. உதாரணமாகச் சாகுந்தல நாடகத்தில் கூறும் கண்ணுவ முனிவரின் ஆசிரம் அத்தகைய ஒன்றே. நாளடைவில் பல துறவிகள் சேர்ந்து தங்கியிருந்து வாழுமிடம் மடம் எனப்பெயர் பெறலாயிற்று.

மடம் என்பது இருக்கை எனப் பொருள்படும். அது துறவிகள் இருக்குமிடம் என விரிந்த பொருளிலும் பொருள் கொள்ளப்படும். சிலர் மடம் என்பது துறவிகளாகிய பெரியோர்கள் இருந்து கொண்டு அறிவோழுக்கத்தையும், சமயத்தையும் வளர்க்கும் இடமென்பர். மடம்,

மடாலயம், ஆசிரமம் என்பன ஒரு பொருட் சொற்களாகும். ஆனால் இன்று மடம் சத்திரம் எனவும், ஆதினம் துறவிகளின் ஊழியத்திற்குரிய பெரிய நிறுவனம் எனக் கூறப்படுகிறது. சத்திரம் என்பது ஞானிகள், துறவிகள், பெரியோர், அங்கவீனர்கள், வயோதிபர், வழிபோக்கர்கள், அடியார்கள் முதலானோர்கள் தங்குவதற்கும் பூசை செய்வதற்கும், அன்னதானம் நடத்துவதற்கும் இடம் எனப் பொருள் கூற, ஆதீனம் என்பது ஆலய தர்மங்களாக விடப்பட்ட மாணியங்களை, அவற்றின் பாதுகாப்பின் பொருட்டும், ஆலய சேவையின் பொருட்டும், சமய வளர்ச்சியின் பொருட்டும் செயலில் துறவுடைய, நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமான மடத்தைச் சார்ந்த துறவிகளால் நிர்வகிக்கப்பட்ட அமைப்பே எனப் பொருள் கூறப்படுகின்றது. ஆரம்பகாலத்தில் திருக்கோயில்களுக்கு அருகாமையில் திருமடங்கள் அமைக்கப்பட்டு வந்தமையால், பின்பு அவற்றை நிர்வகித்துப் பராமரிப்பதனால் ஆதீனமாக வளர்ச்சி பெற்றுள்ளது எனக் கூறுவோரும் உள்ளர்.

மடாத்திப்பின் திலக்கணமும் கடமைகளும்

- 1) நல்லொழுக்கமும் கல்வியறிவொழுக்கமும், சமய ஞானமும் கைவரப் பெற்றவர்களாக விளங்க வேண்டும்.
- 2) மடங்களுக்குரிய மாணியங்களை ஒழுங்காகப் பேணல் வேண்டும்.
- 3) அறிவும் ஆற்றலும் உடையவரைக் கொண்டு ஆன்மீகப் போதனை நடாத்தல் வேண்டும்.
- 4) உயர்வு தாழ்வு கருதாது எல்லா மக்களையும் சமமாகக் கருதி அன்னம், வஸ்திரம் முதலான தர்மங்களை அளித்தல் வேண்டும்.
- 5) பிற சமயக் கண்டனங்களில் ஈடுபடுதல் வேண்டும்.
- 6) திரு நந்தவனம் அமைத்தல் வேண்டும்.
- 7) பூசைக்குரிய நியமங்களைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.
- 8) திருமுறை, வேதாகமம் படிப்போர், சமயப்போதனை செய்வோர், ஆலய சேவை புரிவோர், அங்கவீனமுற்றோர், வழிபோக்கர்கள் போன்றோர்களுக்கு அன்னதானம் வழங்கத் தகுதியுடையவராய் இருத்தல் வேண்டும்.

ஆதீனத் தலைவர்களின் சிலக்கணமும் ,கடமைகளும்

01. செயலில் துறவிகளாய் வேதாகம நூல்களையும், சித்தாந்த நூல்களையும், தர்ம சாத்திர நூல்களையும் நன்கு கற்றவராய், அங்பு, பக்தி, ஞானம், வைராக்கியம் முதலான பண்புகளை உடையவர்களாக விளங்குபவரே ஆதீனகர்த்தா எனப்படுவார்.
02. இவர்கள் ஜந்து யாகங்களைக் கடைப்பிடித்து ஒழுகுதல் வேண்டும்.
1. கன்ம யாகம்	- சந்தியாவந்தனம்,
பூசை முதலியவற்றைப் புரிதல்.
2. தபோ யாகம்	- சாந்திரயாகம், மசோப விரதம்
போன்றவற்றைக் கடைப்பிடித்தல்.
3. ஜேபம்	- மந்திரங்களை உச்சரித்தல்
4. தியானம்	- மனதை ஒருமைப் படுத்தல்.
5 ஞானம்	- ஞான நூல்களை ஒதுதல்.
03. நித்திய கர்மம், வேதாகமபடனம், ஆலய சேவை, வாய்மை, இரக்கம், அடக்கம் முதலான கருமங்களில் ஆற்றல் உடையவர்களாக இருத்தல்.
- 4) மாணவர்களுக்கு அன்னம், வஸ்திரம், உறையுள் கொடுத்து கற்பித்தல் வேண்டும்.
- 5) யாவரையும் சமமாக மதித்துப், பகிர்ந்தளித்தல், பரிசுத்தல் வேண்டும்.

மடங்களின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும்

வடநாட்டிலிருந்து தென்நாடு வரையிலும் மடங்கள் தோற்றம் பெற்று வந்திருப்பதனைக் கல்வெட்டுக்கள், இலக்கியங்கள் உணர்த்தி நிற்கின்றன. இந்துக்களின் ஆச்சிரமங்கள் கூறும் வாழ்வே நாளாடைவில் மடங்கள் அமைத்து வாழும் வழக்கத்தை ஏற்படுத்தியது என்று சிலர் கூறுகின்றனர். வடநாட்டில் அரித்துவாரம், காசி ஆகிய இடங்களில் பெரிய மடங்கள் உள்ளன. ஒவ்வொரு மடத்திலும் மடாதிபதியும் அவருடைய சீடர்களும் உள்ளனர். மடாதிபதி “மகந்து” என்று

அமைக்கப்படுவர். திருவிழாக்காலங்களில் அந்த மடத்தைச் சேர்ந்த இல்லற மக்கள் மடங்களில் தங்குவர். ஓவ்வொரு மடத்தையும் சேர்ந்ததாக ஒரு கோயில் இருக்கும். சில பெரிய மடங்களில் யாத்திரிகர்கள் தங்குவதற்காகத் தனியே தருமசாலை அல்லது சத்திரம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இஸ்லாமியர், ஜோப்பியர் வருகையினால் ஏற்பட்ட தாக்கங்களிலிருந்து இந்துசமயத்தை மீட்கவும், அவற்றைப் பாதுகாக்கவும் ஆதீனங்கள் தோற்றும் பெறலாகியன. பதின் மூன்றாம் நூற்றாண்டில் சோழராட்சியம் வலி குன்றியது. இந் நிலையில் வடக்கே வலுப்பெற்று விளங்கிய முகமதியர் தெற்கு நோக்கிப் படையெடுத்தனர். தமது அரசை விஸ்தரிய்தும், மதத்தைப் பரப்புவதும், சைவாலயங்களை இடிப்பதும், அவற்றில் உள்ள பொருட்களைச் சூறையாடுவதும் ஆலயங்களுக்குரிய மானியங்களைத் தடைசெய்வதும் அவர்களுடைய முக்கிய செயற்பாடுகளாக அமைந்தன. தமிழகத்தில் இஸ்லாமிய படையெடுப்புக் காரணமாக இந்து சமயமும், சமுதாயமும் ஓரளவு ஈடாட்டம் கண்டிருந்தன. இந்தச் சூழ்நிலையில் இந்துப்பண்பாட்டைக் கட்டிக் காக்கும் பாதுகாப்பு நிறுவனங்களாக ஆதீனங்கள் விளங்கின. பின் வந்த ஜோப்பியர் ஆட்சிக் காலத்தில் ஆதீனங்களில் சில தளர்ச்சிகளும், குறைபாடுகளும் ஏற்பட்டது. பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டில் ஏற்பட சமய சீர்திருத்த விழிப்புணர்ச்சி இவற்றை நிவர்த்தி செய்வதற்கு ஏதுவாக அமைந்தது.

இஸ்லாமியர், ஜோப்பியர் வருகைக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டில் சமணம், பெளத்தம் போன்ற அவைத்தீக சமயங்களின் செல்வாக்கு மேலோங்கியிருந்தது. சமண, பெளத்த துறவிகள் பள்ளி அமைத்து, அங்கு தங்கியிருந்து சமயப் பணியாற்றினர். இப்பள்ளிகளே இத்துறவிகளின் இருப்பிடம், பள்ளிகளில் வழிபாட்டு மண்டபங்கள், போதனா நிலையங்கள், நூல் நிலையங்கள் போன்றன அமைக்கப்பட்டன. துறவற வாழ்க்கையை மேற்கொண்ட சங்கத்தவர் தத்தம் மதக் கோட்பாடுகளைப் போதித்து அவற்றைச் சார்ந்த கல்வியினையும் கற்பித்து வந்தார்கள். அங்கு பிரம்மச்சரிய விரதம் பூண்ட மாணவர்களும் வாழ்ந்து வந்தனர். சைவ, வைணவ சமயங்களைப் பொறுத்தவரையில் இத்தகைய அமைப்புக்கள் இருக்கவில்லை. எனினும் பிற்காலங்களில்

சமயப் போட்டிகள் காரணமாகவும், பிரதிவாதங்கள் காரணமாகவும், மடங்கள் இந்து சமய அடிப்படையில் தோற்றும்பேற ஆரம்பித்தன.

தமிழகத்து மடங்கள்

பல்லவ மடங்கள்

பல்லவர் காலத்துச் சமய வளர்ச்சியின் பிரதிபலிப்புக்களில் மடங்களின் பணிகளும் ஒன்றாகும். இக்காலத்தில் சமணம் பொத்தம் போன்ற புரශசமயத்தாரின் மடங்களும் இருந்தன. குறிப்பாக சம்பந்தர், அப்பர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் போன்ற நாயன்மார்களின் பங்களிப்புகளால் சைவ சமயத்தில் பக்கியுகமும், மறுமலர்ச்சியும் ஏற்பட்டது. இதனால் நாடெங்கிலும் பல்லவரின் கடைக்கூற்றில் கூடிய அளவில் மடாலயங்கள் தோன்றிச் சமயம் நிலைபெறுவதற்குத் தொண்டாற்றின. இக் காலத்தில் தோன்றிய சில மடங்கள் சமயக் கலாசாரம், ஆசாரம், ஒழுக்கம் என்பவற்றைப் போதித்து நின்றதோடு, பொதுமக்களுக்குச் சிறந்த வழிகாட்டியாகவும் இருந்தன.

பல்லவர் காலத்திற்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் குறிப்பாக சங்ககாலத்தில் வாழ்ந்த அகத்தியர் பொதிகையிலும், அவரின் சீடர்கள் வேறிடங்களிலும், திருமடங்களை நிறுவினார்கள் எனக் கூறப்படுகிறது. திருமந்திர ஆசிரியரான திருமூலர் சன்மார்க்க சைவத்தைப் பின்பற்றிய ஏழு மடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார். ஒவ்வொரு மடத்திலும் ஒவ்வொரு குருநாதரும் இருந்தார் என அறியமுடிகின்றது. களப்பிரரும், பல்லவரும் சைவத்திற்கும், வைணவத்திற்கும் பல இன்னஸ்கள் விளைவித்த போது அக்காலத்தில் வாழ்ந்த நாவுக்கரசர், அப்பூதியடிகள், திருநீலநக்கர், குங்குலியக்கலயர் போன்ற சைவ அடியவர்கள் சைவத் திருமடங்களைத் தோற்றுவித்தனர். அவ்வாறான மடங்கள் திருப்புகலூர், திருக்கடவூர், திருவீழிமிழலை, திங்களூர், மதுரை, திருவதிகை போன்ற இடங்களில் நிறுவப்பட்டிருந்தன. இதைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் பெரியபூராணத்திற் சொல்லப்படுகின்றது.

பழையாறை - திருஞானசம்பந்தர் மடம், திருவதிகை-திருநாவுக்கரசர், மடம் - ஆவடுதுறை - சிவலோக நாயக்கர்மடம், விஜயமங்கை - திருத்தொண்டத்தொகை மடம், இவ்வாறு கி.பி ஏழாம்

நூற்றாண்டில் அப்பர், சம்பந்தர் காலத்தில் பல்லவ நாட்டில் சுமார் இருபது தளிகளில் மடங்கள் இருந்தன என்றும் அவற்றை அடியவர்களே நிறுவினார்கள் என்றும் பெரியபூராணப் பாடல்கள் அறியத்தருகின்றன. சைவ மடங்களுள் காபாலிகமடம், பாசுபத மடம், காளாமுக மடம் எனப் பல வகை மடங்களும் இருந்தன. மேலும் திருநாவுக்கரசர் திருபுந்தருத்தியில் மடம் ஒன்றை அமைத்து அங்கிருந்து பல பதிகங்கள் பாடினாரென்றும், திருவீழிமிழலையில் இருந்த இரண்டு மடங்களிலும் திருஞானசம்பந்தரும், திருநாவுக்கரசரும் தங்கியிருந்தனர் என்றும், சம்பந்தர் தங்கியிருந்த மடத்திற்கு சமணர் தீயிட்டனர் என்றும் மடத்துச் சந்த பெருமக்கள்’ என வரும் கல்வெட்டுத் தொடராலும் பல்லவர் காலத்தில் மடங்கள் அமைக்கப்பட்ட வரலாற்றை அறிந்துகொள்ளக் கூடியதாக உள்ளது.

சோழமடங்கள்

10-13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் சைவமடங்கள் தமிழகமெங்கும் பரவலாக வளர்ச்சியுற்றன. சைவத்தில் உள்ள வெவ்வேறு வகையான பிரிவுகள் சார்ந்த மடங்கள் இக்காலத்தில் பெருகின. இக்காலத்து மடங்களுள் காளாமுகச்சைவம் மற்றும் சோளகிச் சைவம் சார்ந்த மடங்களும், மேலும் தமிழ்ச்சைவ மடங்களும், குகைகள் எனப்படும் நிறுவனங்களும் வளர்ச்சியுற்றன.

சோழர் காலத்தில் ஆதிபூர்ஸ்வரர் கோயிலில் காளாமுகர் சிறப்பு பெற்றிருந்தனர். இக்கோயிலில் அமைந்திருந்த மடம் சதுரான பண்டிதர் எனப்படும் துறவிகளால் நன்கு நிருவகிக்கப்பட்டிருந்தது. அதேபோல் கொடும்பாளுரிலும் பெரிய காளாமுகமடம் அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

இராஜராஜ சோழனின் காலத்திற்குப் பின்பு சோழர் காலத்தில் மடங்களின் எண்ணிக்கை அதிகரித்தது எனலாம். அக்காலத்தில் ஒரு கோயிலுக்கு அருகாமையில் இன்னொரு கோயிலும் அமைக்கப்பட்டன. அதுபோல மடங்களும் அமைக்கப்பட்டன. அவ்வாறான மடங்கள் சில ஊர்களைச் சுற்றியே செயற்பட்டன. அம்மடங்களினுடோகக் கோயிலுக்கும் பல தொண்டுகளைச் சீடர்கள் செய்தார்கள். பின்பு சீடர்களின் பெயர்களைக் கொண்டு கிளை மடங்களும் புதிதாக அமைக்கப்பட்டன. இதற்குச் சான்று பகர்வது சிதம்பரம் எனப்படும் பெரும் பற்றப்புலியுரைச்

சேர்ந்த மேலைக் கோயில் பதஞ்சலி தேவர் மடத்து ஸ்தாத்திய சந்தானம் ஆகும். இந்தப் பெரிய மடத்தினுள் தஞ்சை மாவட்ட நாகை வட்டத்தில் கீழையர்க்கீழைக் காட்டு ஆசாரியஸ்தானம், வாரணாசி கொன்றை மடம், திருவனைக்கா நடுவில் மடம், திருச்சக்தி முற்றம், முதலியார் மடம், திருவிடைமருத்தில் மாளிகை மடத்து முதலியார் சந்தானம் முதலிய ஜந்து மடங்களும் அடங்குகின்றன.

முதலாம் இராசேந்திரன் காலத்திலிருந்து கோளாகிச் சைவமடங்கள் சிறப்புற்றிருந்தன. கோளாகி மடங்களைச் சார்ந்தோர் மாகேசவர் கோயில் நிருவாகங்களில் சிறப்புற்றுள்ளனர். இம்மடத்து சைவாச்சாரியார்கள் பலர் சோழப் பேரரசர்களின் இராசகுருக்களாகவும் பணியாற்றினர். இவ்வாறு மூன்றாம் குலோத்துங்கனுடைய ஆட்சிக் காலம் வரையும் இம் மடங்கள் கோயில்களோடும், அரசர்களோடும் சார்ந்து பல தொண்டுகளைப் புரிந்தன.

தமிழ்ச் சைவமடங்கள் தஞ்சாவூர்ப்பகுதியில் 13ம் நூற்றாண்டில் எழுச்சியற்றதைக் கல்வெட்டுக்கள் மூலமாக அறிய முடிகின்றது. அவ்வாறான மடங்கள் பெரும்பாலும் பக்தி இயக்கத் தலைவர்களான திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர் ஆகியோரின் பெயர்களைத் தாங்கி நின்றன. இம்மடங்களுக்கு வெள்ளாளர் தலைமை தாங்கினர். இம்மடங்களின் அதிபதிகளாக, திருச்சித்தி முற்றம் சந்தானம், மருதப்பெருமாள் சந்தானம் ஆகியோர் இருந்தனர். திருஞானசம்பந்தர் மடம் பல கிளை மடங்களையும் தாங்கி இயங்கி வந்தது. அவை திருவானைக்கா நாற்பத்தெண்ணாயிரவர் மடம், திருவீழிமிழலை, அழகிய சிற்றும்பல முடையார் மடம், உசாத்தானம், வல்வலம் ஆகிய இடங்களில் தோண்றியவைகளாகும்.

12 ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சோழர்கால கல்வெட்டுக்கள் குகைகள் எனப்படும் சைவமடங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. தஞ்சையிலே திருத்தறைப்புண்டி, குறுக்கை, சீர்காழி, திருக்கழுமலம், திருவிடவாயில், திருப்புகலூர், திருமாகாளம், திருமலை சேரி, முனியூர், ஆகிய இடங்களில் இம்மடங்கள் இருந்து சைவத்திருப்பணிகள் புரிந்தன. இவை சைவ நாயன்மார்களின் பெயர்களைத் தாங்கி நின்றன. திருஞானசம்பந்தன் குகை, திருமறைத் தேவாரச் செல்வன் குகை, ஆலாலசுந்தரன் குகை. எனத் தமிழ்பெயர்களைத் தாங்கியிருந்தன.

இவ்வாறான சைவ மடங்கள் அனைத்தும் கோயில்களோடும், சமூகத்தினரோடும் நெருங்கிய தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி சமயம், தத்துவம், கல்வி, மக்களின் நல்வாழ்வு ஆகியவற்றின் மேம்பாட்டிற்குப் பங்காற்றி உழைத்தது என்றால் அது மிகையாகாது.

ஆதீணங்கள்

விஜயநகர நாயக்கர் ஆட்சிக் காலத்தில் இஸ்லாமிய படையெடுப்புக் காரணமாகச் சைவக் கோயில்கள், அதன் பண்பாடுகள் என்பன வீச்சுசி நிலை கண்டன. விஜயநகர அரசர்கள் சைவர்களாக இருந்த போதும் அவர்கள் சமய சம்பந்தமான விடயங்களில் அதிக கவனம் செலுத்த முடியாதபடி போர்கள் புரிந்தனர். போருக்கான படைகளைத் திரட்டுவதும், ஆயத்தும் செய்வதும் முக்கிய விடயங்களாக விளங்கின. எனினும் இந்தசமயத்தை அழிவறாது காக்கும் இலக்கினைக் கொண்டு விஜயநகரப் பேரரசு செயற்பட்டது.

இக்காலத்தில் பதினெண்மடங்கள் தோற்றும் பெற்று பணிகள் புரிந்தன என்று காளமேகப் புலவர் பாடிய திருவானைக்கா உலா, சேறைக் கவிராய பிள்ளை பாடிய திருக்காளாத்தி நாதர் உலா, திருப்பூவணம் கந்தசாமிக் கவிராயர் திருப்பூவண நாதர் உலா ஆகிய மூன்று உலா நூல் களிலும் பதினெண் மடங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடப்படுகின்றது.

“பதினெண் மடத்திற் பயிலு முதலிகளும்”

- திருவானைக்கா உலா

“வெண்ணிற்று வண்டற் பதினெண்மடத்தாரும்”

- திருக்காளாத்திநாதர்

“சைவமார்க்கப் பதினெண் மடத்தாரும்”

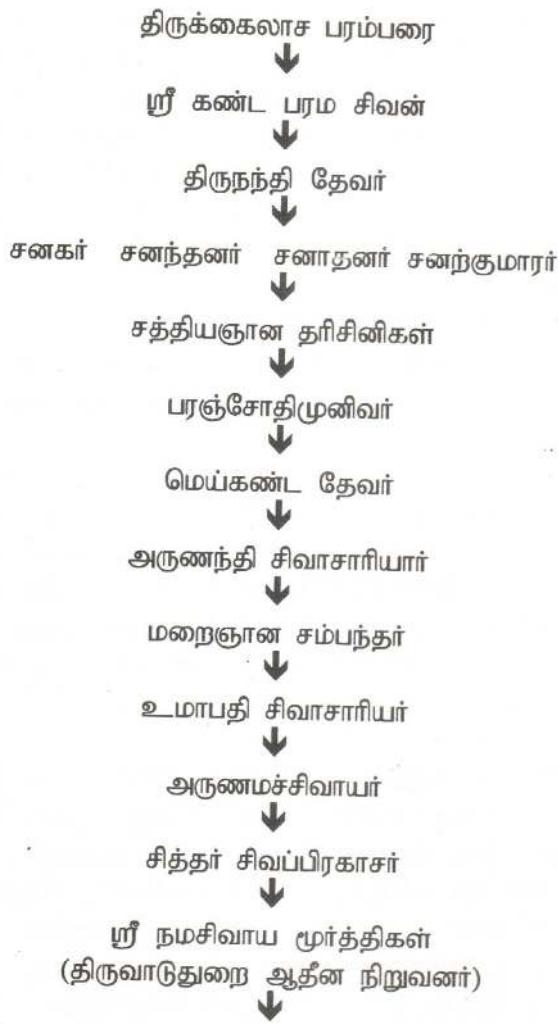
- திருப்பூவணநாதர் உலா

ச. சோமசுந்தர தேசிகர் எழுதிய “தமிழ்ப் புலவர் வரலாறு - பதினேழாம் நூற்றாண்டு” என்ற நூலிலும் பதினெண் மடங்களின் பட்டியலைஞ்று காணப்படுகின்றது. அவைகள் மேல்வருமாறு,

- (1) திருவாடுதுறை ஆதீனம்
- (2) தருமபுர ஆதீனம்
- (3) ஸ்ரீகாசித்திருமடப் / திருப்பள்ளதாள்
- (4) குரியனார் கோயில் ஆதீனம்
- (5) தொண்டைமண்டல ஆதீனம் / காஞ்சிபுரம்
- (6) திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம் / மதுரை
- (7) திருவண்ணாமலை ஆதீனம் / குன்றக்குடி
- (8) செங்கோல் ஆதீனம் / பெருங்குளம்
- (9) துலாவூர் ஆதீனம்
- (10) வேளாக்குறிச்சி ஆதீனம்
- (11) நாச்சியார் கோயில் ஆதீனம்
- (12) வரணி ஆதீனம் / வேதாரணியம்
- (13) வள்ளலார் ஆதீனம் / சீர்காழி
- (14) சொர்க்கபுர ஆதீனம்
- (15) ஆகமசிவப்பிரகாசர் ஆதீனம்
- (16) தாயுமான சுவாமிகள் ஆதீனம்
- (17) நீலப்பாடி ஆதீனம்
- (18) இராமேச்வர ஆதீனம்

தமிழ்நாட்டில் உள்ள சைவ ஆதீனங்களில் திருவாடுதுறை ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம் ஆகிய இரண்டும் பெரிய ஆதீனங்களின் வரிசையில் முதலில் இடம்பெறுபவை. திருவாடுதுறை ஆதீனமே ஆதீனங்களில் முதலில் தோன்றியது. மற்றையது சில காலத்திற்கு பின் எழுந்தது. திருவாடுதுறை ஆதீனம் புலமையினால் சிறந்தது, மற்றைய ஆதீனம் தவத்தால் சிறந்தது. திருவாடுதுறை ஆதீனம் பாடம் புகட்டும் இடம் என்பர். மற்றையது பயிற்சியளிக்கும் இடம் என்பர்.

பொதுவாக ஆதீனங்களைத் திருக்கைலாச மரபில் வந்தவை எனக் கூறுவர். அதனையொட்டிய விளக்கம் கீழ் வருமாறு காட்டப்பட்டுள்ளது.

உமாபதி சிவாசாரியாரின் எட்டாம் தலை முறையின் குரு மூர்த்தி
குரு ஞானசம்பந்தர்
(தருமபுர ஆதீன நிறுவனர்)

எமது சைவசமயத்தின் வளர்ச்சியில் திருவாவடுதுறை ஆதீனம்,
தருமபுர ஆதீனம் ஆகிய இரண்டும் இரண்டு கண்கள் போன்றவை.

(1) திருவாவடுதூரை ஆதீனம்

சௌவ ஆதீனங்களுள் பழையையும், முதன்மையையும் வாய்ந்தது. தேவாரப் பாடல் பெற்ற தலங்களுள் ஒன்றாகிய திருவாவடுதூரையில் அமைந்ததால் இப்பெயர் பெற்றது. நாகபட்டின மாவட்டத்திலுள்ள மயிலாடுதூரை கும்பகோண சாலையில் இவ் ஆதீனம் அமைந்துள்ளது. இதன் குரு பரம்பரையைக் திருக்கைலாயபரம்பரை எனவும், நந்திமரபு எனவும் அழைப்பர். இவ்வாதீனத்தை நிறுவியவர் நமசிவாய மூர்த்திகள் காலம் கி.பி 16ஆம் நூற்றாண்டு.

சுயப்பணி

- நாட்டின் பல்வேறு இடங்களில் 136 கிளை மடங்களை நிறுவிப்பணி புரிந்தது காசி முதல் கண்ணியாகுமரி வரை இக் கிளை மடங்கள் பரவியது

- திருவாவடுதூரை ஆதீனப் பராமரிப்பில் 20 கோயில்கள் இருந்தன. அவற்றுள் 9 கோயில்கள் தேவாரப் பாடல் பெற்றவை. ஒரு கோயில் திருவாசகத்தலம். இக்கோயில்களையும், ஏனைய கோயில்களையும் ஆட்சிக் கோயில்களாகக் கொண்டு பணிபுரிந்தது. அவற்றுள் திருவிடைமருதார், மயிலாடுதூரை, திருப்பெருந்துறை முதலிய கோயில்கள் முக்கியம் பெற்றவை.

- பதினான்கு சித்தாந்த சாஸ்த்திரம் போல் பண்டார சாஸ்திரம் பதினான்கில் பத்துச் சாஸ்திரங்கள் மூன்றாம் குரு அம்பலவாண தேசிகர் என்பவரால் செய்யப்பட்டது. அவை முறையே

அம்பல வாண் தசகாரியம்	- உபயநிட்டை வெண்பா
சன்மார்க்க சித்தியார்	- நிட்டை விளக்கம்
சிவாக்கிரமத் தெளிவு	- அதிசய மாலை
சித்தாந்தப் ப.:. நொடை	- நமசிவாயமாலை
சித்தாந்த சிகாமணி	- பஞ்சாக்கரப் ப.:. நொடை

இவற்றோடு தட்சிணா மூர்த்தி தேசிகர் தட்சிணாமூர்த்தி தசகாரியம், உபதேசப் ப.:. நொடை என்ற இரு நூல்களை ஆக்கினார். இவையும் பண்டார சாஸ்திரம் பதினான்கில் சேர்ந்தன. இவ்வாறான பண்டார சாஸ்திரங்கள் சித்தாந்த நுட்பங்களை விளக்குவதோடு மட்டுமன்றி

அக்காலத்துக்குத் தேவையான அருளுபதேசங்களை வழங்கிச் சைவ மக்களைத் தமுஹர்றத்திலிருந்து காக்கும் வண்ணமாகவும் விளங்கின.

- சித்தாந்த தத்துவமரபை எனிமைப்படுத்தும் முயற்சி இவ் ஆதீன தேசிகர்களால் பேணப்பட்டது. சைவசித்தாந்த உரை நூல்கள் பல இவ் ஆதீனத்தால் வெளிவந்தன. அவற்றுள் சிவஞான முனிவர் எழுதிய சிவஞானபாடியம், சிவஞான போதச்சிற்றுரை, சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் - பொழிப்புரை, சித்தப் பிரகாசிகை போன்ற உரை நூல்கள் கூறத்தக்கவை. வேலப்ப தேசிகர் சிவஞான சித்தியார் பரபக்கத்திற்கு உரை எழுதியுள்ளார். நமச்சிவாயத்தம்பிரான் திருவருட்பயன், வினா வெண்பா ஆகிய இரண்டு சாஸ்திரங்களுக்கும் உரை செய்துள்ளார்.
- சிவஞான முனிவரின் சீடரான கச்சியப்ப முனிவர் சிறந்த பக்திநூல்களைத் தமிழுலகிற்கு அருளிச் செய்துள்ளார்.
 - தணிகை புராணம்
 - பேரூர் புராணம்
 - பஞ்சாக்கர தேசிகர் அந்தாதி
 - திருவாவடுதுறைப் புராணம்
 எனும் நூல்களும் இவற்றில் அடங்கும்.
- சித்தாந்த சைவ மரநாடு, பாவை மாநாடு, திருமந்திர மாநாடு, திருவாசக மாநாடு, முதலிய மாநாடுகளை ஆண்டு தோறும் நடத்திச் சைவ விளக்கம் செய்யப்பட்டது.
- “மெய்கண்டார்” என்னும் திங்களிதழ் வெளியிடப்பட்டது. 12.12.19 இல் தொடங்கப்பட்டு இன்றும் வெளிவருகின்றது.
- சைவத் தொண்டு, தமிழ் இலக்கியத் தொண்டு புரிந்த புலவர்களுக்கும், சமயப் பெரியார்களுக்கும், பட்டம் வழங்கிக் கொரவிக்கப்பட்டது.
 - ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலருக்கு நாவலர் பட்டம் வழங்கப்பட்டது.
 - இலக்கணம் : முத்துக்குமார சுவாமித் தம்பிரான்

-திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளையவர்கள்.
-சேற்றூர் கந்த சுவாமி கவிராயர் ஆகியோரும்
கௌரவிக்கப்பட்டனர்.

சுறுப்பணி

- மழலையர் பள்ளி, தொடக்கப்பள்ளி, நடுநிலைப் பள்ளி, மேல்நிலைப்பள்ளிகளை எட்டுப் பள்ளிக் கூடங்கள், நான்கு நூல்நிலையங்கள், மூன்று இலவசத் தட்டச்சுப் பயிற்சி நிலையங்கள், மூன்று தையற் பயிற்சி நிலையங்கள் என்பவற்றை அமைத்து நடாத்தியது.
 - கீழ்க் கொட்டையூர் வள்ளலார் குருகுலம், கும்பகோணம் கருணை இல்லம், கன்னியா குருகுலம் முதலிய பல நிறுவனங்களுக்கு ஆண்டு தோறும் உதவித் தொகை வழங்கியது
 - அன்னப் பேட்டை தாயுமான சுவாமிகள் ஆதீனம், சொர்க்கபுர ஆதீனம், இருளங்சேரி போன்ற நலிவடைந்த மடங்களுக்கு உதவி அளித்தது
 - “நமச்சிவாய மூர்த்தி அச்சகம்” நிறுவப்பட்டு, பல பதிப்பு வெளியீடுகளை புரிந்தது. ஏறக் குறைய 485 நூல் களை வெளியிட்டுள்ளது.
 - குளங்கள் தோண்டுதல் (பேரிதாரிடங் குளம்), சாலைகள் அமைத்தல் செங்கிப்பட்டிக்காச மருத்துவமனைக்கு ஆண்டு தோறும் ரூ.10,000 நன்கொடை வழங்குதல், இயற்கை அனர்த்தங்கள் ஏற்படும் போது உதவுதல் போன்ற நற்பணிகளையும் புரிகின்றது.
 - அன்னதானம் செய்கின்றது. மாகேஸ்வரபூசை, அணையா அடுப்பு, அன்னக்களஞ்சியம் போன்றவற்றின் மூலம் அப்பணிகளை நிறைவேற்றுகின்றது.
- இப்படிப் பல்வேறு வகையில் நூற்றுக்கணக்கான சமய, சமுதாயப் பணிகள் புரிந்து சைவத்தைக் கண்ணும் கருத்துமாகப் பாதுகாத்த நிறுவனமாகத் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் விளங்குகின்றது.

(2) கரும்புர ஆதீனம்

கமலை ஞானப்பிரகாசனின் சீட்ருள் ஒருவரான குரு ஞானசம்பந்தரால் நிறுவப்பட்ட ஆதீனம். கி.பி 16 ஆம் நூற்றாண்டின் இடைக்காலத்தில் நிறுவப்பட்டது. இது தஞ்சை மாவட்டத்தில் காவிரியின் தென்கரையில் மயிலாடுத்துறைக்குக் கிழக்கே ஒன்றை கி.மீ. தொலைவில் அமைந்துள்ளது. குருஞானசம்பந்தர் காலம் தொடங்கி இருபத்தாறு குரு மகா சந்திதானங்கள் ஆட்சிபுரிந்துள்ளனர்.

சமயப்பணி

● இவ் ஆதீனப் பராமரிப்பில் தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி மாவட்டங்களைச் சேர்ந்த 27 திருக்கோயில்கள் நிறுவகிக்கப்பட்டன. அவற்றுள் 17 திருக்கோயில்கள் பாடல் பெற்றவை. பல கோயில்கள் புனரமைக்கப்பட்டுக் குடமுழுக்கு கிரியைகளும் செய்யப்பட்டன. உடம் தருமபுரீஸ்வரர் ஆலய வழிபாட்டு வேளைகளில் தமிழ் மறையான திருமுறைகளை ஒதி வழிபாடு இயற்றுவது காலாகாலமாக நடைபெற்று வருகின்றது. தமிழில் அர்ச்சனை செய்யப்படுதலும் வழக்கில் உள்ளது. ஆதீன பராமரிப்பில் உள்ள பாடல் பெற்ற தலங்களுக்குரிய தேவாரங்கள் கல்வெட்டாகப் பொறித்து வைக்கப்பட்டுள்ளன.

● திருக்கோயில் விழாக் காலங்களில் சமயப்பிரசங்கம் புரிதல், புராணபடனம் செய்தல், திருமுறைகளை இசையுடன் ஓதுதல், திருமுறைமாநாடுகளை நடாத்துதல் போன்ற கைங்கரியங்களையும் புரிந்தன.

● பத்தாம் குரு மகாசந்திதானத்தால் தெய்வங்கள் மீது பத்து சிறு தோத்திரப்பாடல்கள் பாடப்பட்டுள்ளன.

காசி துண்டிராஜ கணபதி திருவருட்பா

- காசி கேதார கெளரி திருவருட்பா
- காசி விசுவநாதர் திருவருட்பா
- காசி அன்னபூரணி திருவருட்பா
- காசி கேதாரநாதர் திருவருட்பா
- காசி பாகீரதியம்மை திருவருட்பா
- காசி விருத்த காளேச்சுரர் திருவருட்பா
- காசி கதிர்காம வேலவர் திருவருட்பா

- காசி காலபைரவர் திருவருட்பா
- அப்பர் பெருமானுக்குத் திருவாரூரில் கோயில் கட்டப்பட்டு, மாதம் தோறும் சதய நாளில் மாத விழாவும், ஆண்டு தோறும் குரு பூசைத்தினமும் தொடர்ந்து இருபத்தூற்றாவது குரு மகா சங்கிதானத்தால் நடைபெற்று வருகின்றது.
- சமயப்பெரியார்களை பட்டமளித்துச் சிறப்பித்து கெளரவித்தது.
- தண்டபாணி தேசிகர்
- ஓளவை சு.துரைசாமிப்பிள்ளை
- வயிர் நாகம் வே. இராமநாதன் செட்டியார்
- இதுவரை 40 ஒதுவார் மூர்த்திகளுக்கு “திருமுறைக் கலாநிதிப் பட்டம்” வழங்கியும், பொற்கிழி வழங்கியும் கெளரவிக்கப்பட்டன.

சித்தாந்தப்பணி

உமாபதி சிவம் ‘சித்தாந்த அட்டகம்’ இயற்றினாற் போல் குருஞானசம்பந்தர் “குருஞானசம்பந்த அட்டகம்” இயற்றியுள்ளார். அவைகள் முறையே

- சொக்க நாதக் கலித்துறை
- நவாருத்தின மாலை
- சொக்க நாத வெண்பா
- சோடசகலாப் பிரசாதசட்கம்
- சிவபோக சாரம்
- திரிபதார்த்த ரூபாதி தசகாரிய அகவல்
- பண்டாரக்கலித்துறை
- முக்தி நிச்சயம்

இவற்றில் சிவபோகசாரம் பெரிய சாத்திர நூல். இதில் சைவசித்தாந்த ஞானம் மிகத் தெளிவாகத் திரட்டித் தரப்பெற்றுள்ளது.

இவை தவிர ஏழாம் குரு அருளிய “வருணாசிரம சந்திரிகை” வடமொழி நூலும், ஒன்பதாம் குரு அருளிய “சித்தாந்த நிச்சயம்” என்ற நூலும் சித்தாந்த விளக்கம் சார்ந்தனவை. அதே போல் ஆறாம் குருமுர்த்தி அருளிய ‘கந்தபுராணச் சுருக்கம்’ எனும் நூலும் சித்தாந்த விளக்கம் சார்ந்தது.

கல்விப்பணி

- நூல் வெளியீடுகள் செய்தமை.
- “குருஞானசம்பந்தப் பதிப்பகம்” எனும் அச்சியந்திர சாலையை அமைத்து பிடல் நூல்களை பநிர்வாச் செய்து வெளியிட்டது ஹவாற்றுள் திருமுறைகளுக்கு எழுதப்பட்ட உரை, திருக்குறள் உரைவளம், அப்பர் கவாமிகள்பூராணம் உரை நூல், திருக்கைலாச யாத்திரை, காசியாத்திரை, சோதிர்லிங்கத் தல யாத்திரை போன்ற யாத்திரை நூல்களும், சித்தாந்த தெளிவியல், சித்தாந்த வினாவிடை போன்ற அரிய நூல்களும் வட மொழியிலிருந்து தமிழுக்கு மொழி பெயர்த்த நூல்கள், ஆங்கில மொழி பெயர்ப்புடன் நூல்கள், இந்தி மொழி பெயர்ப்பு (சிவபோகசாரம், சொக்கநாத வெண்பா) நூல்கள் என இதுவரை ஏற்ததாழ 918 நூல்கள் வெளியிடப்பட்டுள்ளன.
- 24 ஆவது குரு மகா சந்திதானத்தால் 1940 இல் இருபது மொழிகளில் பத்தாயிரம் அரிய நூல்களைக் கொண்டபெரிய நூல் நிலையம் நிறுவப்பட்டது. 1941 இல் தழிமோடு வடமொழியையும் வளர்க்கும் நோக்கில் வேதசிவாகமப் பாடசாலை நிறுவப்பட்டது. மேலும் தேவாரப்பாடசாலைகள் குருஞானசம்பந்தர் பெயரில் தொடக்கப்பள்ளி, உயர்நிலைப்பள்ளி என்பன நிறுவப்பட்டது. 1946 இல் தமிழ்க் கல்லூரி ஒன்றும் தொடக்கப்பட்டு சென்னைப் பல்கலைக் கழக அனுமதி பெற்று ஆயிரத்திற்கும் மேற்பட்ட தமிழ்ப் புலவர்களை உருவாக்கியுள்ளது. 1984 இல் அனைத்துலக சைவசித்தாந்த ஆர்யச்சி நிறுவனம் நிறுவப்பட்டு பல கருத்தரங்குகளை நடாத்தியும், தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் சைவசித்தாந்த மெய்யியல் ஆய்வு முறையில் எழுதப்பட்டு வருகின்றது.
- “ஞானசம்பந்தம்” எனும் மாத இதழை வெளியிட்டமை.

சுருக்கப்பணி

- அன்பு இல்லங்கள் அமைத்துப் பராமரித்து வருகின்றது.
(ஸ்ரீ குருஞானசம்பந்தர் மன்றம்)
- சச்சிதானந்தம் பிள்ளை சதாபிடேக நினைவு அப்பர் குருகுலம் ஒன்றும் ஆதீனத்தால் இயக்கப்பட்டு வருகின்றது.

- சேரிவாழ் மக்களுக்கு அறிவுட்டல், இயற்கையால் ஏற்பட்ட தாக்கங்களுக்கு உதவுதல், சிறைக்கைதிகளைச் சந்தித்து அறிவுணர்வு மொட்டுமல் வைர்ரியா வரவிராம் பூராமில் வாய்ப்பாரன் முரலிய பணிகளையும் புரிந்து வருகின்றது.

சைவசமயத்தின் நிலை பேற்றுக்கும், தமிழுக்கும் பெருந்தொண்டாற்றி வருகின்ற ஆதீனமாக தருமபுரி ஆதீனம் மிளிர்கின்றது.

இலங்கையில் நல்லை திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனம்

- இலங்கையில் நிறுவப்பட்ட முதலாவது ஆதீனம் இதுவாகும். இவ் ஆதீனம் நல்லை நகரில் அமைந்துள்ளது. இதை சுவாமிநாத தேசிக ஞானசம்பந்த பரமாசாரிய சுவாமிகள் நிறுவினார். மதுரை ஆதீனம் குரு மகா சந்நிதானம் ஸ்ரீலஸ்ரீ சோமசுந்தர பரமாசாரிய சுவாமிகளிடம் கசாயம் பெற்று துறவு பூண்டு இவ் ஆதீனத்தை நிறுவினார்.

இங்கு பயின்ற சீடர்களுள் ஒருவராகிய சுந்தரலிங்கம் என்பவர் 1977 ஆம் ஆண்டு ஆதீன மரபுக்கேற்ப ஸ்ரீமத் சோமசுந்தரத் தம்பிரான் சுவாமிகள் என நாமம் குட்டி கவுசாயம் வழங்கி அபிடேக ஆராதனையுடன் ஆதீனத் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார்.

பணிகள்

- சமய வகுப்பு, சைவசித்தாந்த வகுப்பு, சைவப்புலவர் வகுப்பு, பண்ணிசை வகுப்பு, நடனவகுப்பு, யோகாசன வகுப்பு எனப் பல பயிற்சி வகுப்புக்கள் நடாத்தப்பட்டு வருகின்றன.
- நல்லூர் கந்த சுவாமியின் வசேட உற்சவங்களின் போது தீட்சை வழங்குவதற்குரிய ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.
- வேதங்கள் திருமுறைகள் ஆகியவற்றை கற்கவிரும்பும் மாணவர்களுக்கு உண்டியும், உறையுளும் கொடுத்துக் கற்பிக்கப்படுகின்றது

- பன் னிரு திருமுறைகளைப் பண் ணோடு ஒதப் பயிற் சி வழங்கப்படுகின்றது.
- ஏழூ அந்தணச் சீறுவர்களுக்கு இலவசமாக உபங்நியாசம் நடாத்தப்படுகின்றது.
- கந்தபுராணம், பெரியபுராணம் என்பன புராணபடனம் செய்யப்பட்டு வருகின்றது.
- சமயக்குரவர்களின் குரு பூசைகள் தவறாது நடாத்தப்பட்டு வருகின்றது.
- மாவிட்டபுரம் செல்வச்சந்நிதி, திருக்கேதீஸ்வரம் போன்ற தலங்களுக்கு யாத்திரை ஒழுங்குசெய்யப்பட்டு வருகின்றது.

விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் முருக வழிபாடு

திரு. சு. துஷ்யந்

அறமுகம்

தென்னிந்திய வரலாற்றிலே விஜயநகர நாயக்கர் காலம் மகோண்ணதமான பல சிறப்பம்சங்கள் பொருந்திய காலமாகும். 14ஆம் நூற்றாண்டு தொடக்கம் 18ஆம் நூற்றாண்டு வரையுள்ள காலம் இதுவென வரையறை செய்யப்பட்டுள்ளது. விஜயநகரப் பேரரசு இந்து சமயத்தையும், இந்துப்பண்பாட்டையும், இந்து சமூகத்தையும் இஸ்லாமியரது ஆதிக்கத்திலிருந்து பாதுகாப்பதற்கென உருவாக்கப்பட்ட அமைப்பாகும். இக்காலத்தில் எல்லாச் சமய வழிபாடுகளும் இடம்பெறுவதற்கு அரசர்கள் சுதந்திரமளித்திருந்த நிலையில் சைவம், வைணவம், சாக்தம், கௌமாரம் போன்ற சமய நெறிகள் சார்ந்த வழிபாடுகளும் இக்காலத்தில் சிறப்பான வளர்ச்சி நிலைகளை எய்தின.

சங்க காலத்து மக்களிடத்தும், சங்கப்பாடல்களிலும் தமிழர் தெய்வமாகப் போற்றப்பட்டு வளர்ச்சி நிலை எதிய முருகவழிபாடு பின்னர் விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில்தான் மறுமலர்ச்சி பெற்றது என்பர். இக்காலத்தில் முருகவழிபாட்டுப் பக்தர்கள் பலர் தோன்றி, முருக பக்திமணம் பரவும் பக்திப் பாடல்களைப் பாடியும், நெஞ்சாரத் துதித்தும் பரவினார்கள். இவர்களுடைய கைங்கரியங்களினாலும், சில அரசர்களின் ஆதரவுகளாலும் முருக வழிபாடு இக்காலத்தில் புத்தெழுச்சி பெற்றது.

விஜயநகர நாயக்கர் காலத்தில் வாழ்ந்த முருக பக்தர்கள் இன்னாரென மேல்வருவோர் கூறப்படுகின்றனர்.

- 1) கச்சியப்ப சிவாசாரியர்
- 2) அருணகிரிநாதர்
- 3) குமரகுருபரர்

இவர்கள் பாடிய முருக பக்தி நூல்களும் மேல்வருமாறு வகைப்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது.

- 1) கந்தபுராணம்

- 2) திருப்புகழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, கந்தரந்தாதி, வேல்விருத்தம், மயில்விருத்தம், திருவகுப்பு, சேவல்விருத்தம், திருவெழுகுற்றிருக்கை.
- 3) கந்தர் கலி வெண்பா, முத்துக்குமார் சுவாமி பிள்ளைத் தமிழ்.

கச்சியப்ப சிவாசாரியாரும் முருக வழிபாடும்

காஞ்சியில் குமரக் கோட்டத்தில் பூசகராகக் கடமை புரிந்தவர் கச்சியப்ப சிவாசாரியார். இவர் வடமொழியில் உள்ள ஸ்கந்த புராணத்தை மொழிபெயர்த்து தமிழில் கந்தபுராணமாகப் பாடினார். இந்நாலுக்கு முருகனே “திகடசக்கர” என்று அடியமெடுத்துக் கூறியதாகவும் கூறப்படுகின்றது. நாலாசிரியர் முருகப் பெருமானை காப்பிய முதல்வனாகக் கொண்டு ஆறு காண்டங்களையும், 10346 பாடல்களையும் ஆக்கி அருளியுள்ளார். இந்நால் முருக வழிபாட்டின் சமயத் திற்கும், சைவசமயத் திற்கும் ஓர் பேரிதிகாசமாகக் கொள்ளப்படுகிறது.

கச்சியப்பர் முருகனைத் தமிழருக்குரிய கந்த தெய்வமாகவே அறிமுகம் செய்கின்றார். கந்தபுராணத்துள் பலவிடங்களில் முருகனைக் குறிப்பிடும் பொழுது தமிழரோடு இயைந்து மொழிதல் கச்சியப்பரின் இயல்பு.

எடுத்துக்காட்டு:

“சங்கத்தவர்க்குள் தலையாந் தமிழ்ப்புலவன்” (4:12)

சிவனைத் தலைவனாகக் கொண்ட சைவக்கடவுள் குடும்பத்தில் சிவனுக்கு மாறாகாத நிலையில் முருகனுக்கு முதன்மை கொடுத்து முருக வழிபாட்டை இக்காலத்தில் மறுமலர்ச்சி செய்த பெருமை கச்சியப்பருக்கே உரியது. சிவனை முழுமுதற்பொருளாக ஏற்றுக்கொண்ட சைவ உலகில் முருகனை அச்சிவன் நிலைக்கு உயர்த்தும் அமைதிப் புரட்சியைப் படிப்படியாகச் செய்தவர் கச்சியப்பர். அப்படிநிலைகளில் ஒன்று “சிவனும் முருகனும் வேற்றல்லர்” என்ற கோட்பாட்டினை நிலைநிறுத்தியதுடன் சிவனளிக்கும் வீடுபேறு முதலிய அனைத்தையும் முருகனே நல்குதலால் பிற தெய்வங்களைத் தொழாது முருகனையே வழிபாடு, அது சிவனை வழிபடுதலுக்குச் சமம் என்பதனை உணர்த்தியும்,

முருகனே சிவன், சிவனே முருகன் என்று நிறுவிய விதம் இக்கால முருக வழிபாட்டிற்குப் புதுத்தெம்பினைப் பாய்ச்சியது எனலாம்.

எடுத்துக்காட்டு:

“ஆதலின் நமது சக்தி அறுமுகன் அவனும் யாழும் பேதக மன்றால் நம்போற் பிரிவிலன் யாண்டும் நின்றான். ஏதமில் குழவி போல்வான் யாவையு முனர்ந்தான் சீரும் போதமும் அழிவில் வீடும் போற்றினர்க் கருள வல்லான்”
(1:14)

சிவனைப் போல முருகனும் மற்றறிவினன் ஆகிய பரம்பொருளாக விளங்குகின்றான் என்ற கருத்தை பல பாடல்களில் பொதிந்து காட்டியுள்ளார்.

எடுத்துக்காட்டு:

“தன்னிகர் இன்றி மேலாய்த் தற்பர வொளியா யாரும் உன்னரும் பரமாய் நின்ற ஒருவனே முகங்களாறும் பன்னிரு புயமும் கொண்டு பாலகன் போன்று கந்தன் என்னு மோர்பெயரும் எய்தி யாவருங் காணவந்தான்”

(3:11)

கச்சியப்பர் தம் வழிபடு கடவுளாம் கந்தன் மீது கொண்டுள்ள சிறப்பான பக்தியின் காரணமாகச் சில செய்திகளைப் பெருக்கிப் படைத்துள்ளார். குரன் இருள் வடிவம் கொண்டு தேவர்களை விழுங்க முயலுகையில் கையற்றுக் கலங்கிய அவர்கள் ஒலத்தை

“நண்ணினர்க் கிணியாய் ஓலம் ஞானநா யகனே ஓலம் பண்ணவர்க் கிறையே ஓலம் பரஞ்சுடர் முதலே ஓலம் எண்ணுதற் கரியாம் ஓலம் யாவையும் படைத்தாய் ஓலம் கண்ணுதற் பெருமான் நல்குங் கடவுளே ஓலம் ஓலம் ”

(4:13)

என விரித்துரைக்கும் பகுதி முருகனது திருநாமங்களை அடுக்கிக்கூறி அருச்சிக்கும் பாங்கில் அமைந்துள்ளது. மேலும் முருகன் சரவணைப் பொய்கையில் உற்பவித்து அருளியதை இருபத்திரண்டு பாக்களில் பக்தி உணர்வோடும் விரித்துப் பாடியுள்ளார். கந்தபூராணத்தில்

காணப்படும் பக்திச்சவையினை வாமதேவமுருகப்பட்டராகர் “யார்க்கும் பக்தியை மெய்ம்மையோடு பாலித்து நிற்குமன்றே” எனச் சுட்டிக்காட்டிக் காட்டுவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

முருகனது வழிவழகையும் கச்சியப்பர் உவந்து பாடி பக்தி உணர்வை வெளிப்படுத்திய சந்தர்ப்பமும் கந்தபுராண நூலில் பரவிக் காணப்படுகின்றது.

“ஆவதோர் காலை ஏந்தை ஆயிரு தடந்தோழ் வாழ்க
மூவிரு வதனம் வாழ்க முழுதருள் விழிகள் வாழ்க
தூவுடை நெடுவேல் வாழ்க தொல்படை பிறவும் வாழ்க
தேவர்கள் தேவன் சேயோன் திருவடி வாழ்க என்றான்”
(3:1)

கந்தபுராணத்தை முற்றிலும் ஆகமத்தைப் போல ஒரு வழிபாட்டு நூலாக மாற்றிய பாங்குகளும் பல பாடல்களால் கச்சியப்பரால் தரப்பட்டுள்ளன. கந்தனின் பேருருவக் காட்சியைக் கண்ட பின்னர் இந்திரன் முருகனின் திருவடிகளை வழிபட்ட திறம் விளக்கமாக மொழியப்பட்டுள்ளது.

“முருகனைப் பீடத்தில் அமரச் செய்து, வான் கங்கை நீரால்
முழுக்காட்டி, நுண்துகில் குழந்து, சந்தணம் முதலிய பொருட்களால்
மட்டத்துப் பொற்கலன் சாத்தி, மஸ்மாலிகை குட்டி, ஜவகை ஆவியினால்
நறும்புகை எடுத்தும், கருப்பூரம் காட்டியும் இந்திரன் வழிபடுவதாகப்
பாடுவார்

(1:14)

கச்சியப்பர் கதைமாந்தர் வாயிலாக சைவசித்தாந்தம் எனும் மெய்ப்பொருட் கருத்துக்களையும் எடுத்துக் காட்டிள்ளார். முருகனைப் பாலகன் என்று அறியாது இகழ்ந்த சூரணுக்கு சிங்கமுகன் அறிவுறுத்தும் போது,

“வேதக் காட்சிக்கும் உபநிடத்தத்துச்சியில் விரித்த
போதக் காட்சிக்குங் காணலன் புதியரில் புதியன்
முதக் கார்க்கும் தக்கவன் முடிவிற்கு முடிவாய்
ஆதிக் காதியாய் உயிர்க்குயி ராய்நின்ற அமலன்”

(3:21)

இப்பாடலில் வேதக்காட்சியாம் பாச ஞானத்திற்கும், உபநிடத உச்சியில் விரித்த போதக்காட்சியாம் பச ஞானத்திற்கும், அப்பாற்பட்டவனாக சுருயையும் ஈட்டுதல் சீறப்பிறகப்பாலது. உமை கயிலை நங்கு பலத்தில், இறைவனை பதியின் இயல்புகளைச் சிவன் உமைக்குக் கூறுமுகமாக ஜந்து விருத்தத் தொகைகளால் விளக்கமுற இயம்பியுள்ளார். இறைவன் ஜவகைச் சக்திகளை உண்டாக்குதல். அருவருவம் தாங்குதல். இருபத்தெந்து கேவல உருவமாக இருத்தல். மாயையினைக் கொண்டு முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் தோன்றுமாறு செய்தல், ஜந்தொழில்கள் புரிதல் முதலிய சித்தாந்தச் செய்திகளும் அதில் வெளிப்படுகின்றன.

கச்சியப்பர் சிவனை முழுமுதற் கடவுளாக ஏற்றுக்கொண்ட சைவ உலகில் முருகனை அந்நிலைக்கு மீண்டும் உயர்த்தும் அமைதிப் புரட்சிக்கு அடித்தளம் அமைக்கவும், பழந்தமிழகத்தில் நிலவிய வேல் வழிபாட்டை மீண்டும் நிறுவவும், தோத்திரப் பாடலாக முருகனைப் போற்றவும், மெய்ப்பொருள் சார்ந்த சாஸ்திரப்பாடலாகப் போற்றவும் காப்பியச்சவையுடன் அமைந்த இப்புராணம் விஜயநகர நாயக்கர் கால முருகவழிபாட்டு இயக்கத்திற்கு வலுவுட்டியது எனலாம்.

அருணகிரிநாதரும் முருகவழிபாடும்

விஜயநகர் காலத்தில் கச்சியப்பரைத் தொடர்ந்து முருக வழிபாட்டின் புத்தெழுச்சிக்குக் காரணமாக விளங்கியவர் அருணகிரிநாதர் ஆவார். இவர் வாழ்ந்த காலம் 15ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியாகும். முருக பக்தர்களில் அதிகூடிய முருக பக்தி நூல்களையும், பாடல்களையும் பாடியவர் என்ற பெருமை அருணகிரிநாதருக்கே உண்டு.

சிறந்த ஒசை மிகுந்த சந்தப்பாவில் சிறப்புற முருகன் திருப்புகழையாத்தவர். ஒசைநயம் மட்டுமன்றிப் பக்தி நயமும், கருத்து நயமும் சொட்டும் இத் துதிப்பாடல்களைக் கேட்கும்தோறும் செவிக்கு இன்பம் பயக்கும். சிந்திக்கும் தோறும் கருத்துவளம் பெருக்கி பக்திப் பிரவாகத்தைப் பெருக்கும்.

முருகப் பெருமான் அருணகிரிநாதர் முன்தோன்றி, தம் புகழைப் பாடுமாறு பணித்தார். அப்போது “வேதாமங்கட்கும் எட்டாத நின் புகழை,

கல்வி, கேள்வி சிறிதுமற்ற சிறியேன் எங்கனம் பாடுவேன்” என்று கூறினார். முருகன் அவருடைய நாவில் வேலின் அடியால் பிரணவத்தை எழுதி “முக்தி” என்று தொடங்கிப் பாடுக என்று பணித்தருளிய பின்பு அருணகிரியார் திருவாக்கில் ஞானஅருவி போல் துமிழ் வெள்ளாம் பெருக்கெடுக்க, “முத்தைத்தரு” என்று தொடங்கும் திருப்புகழைப் பாடினார். இப்பாடல்கள் 10000 பாடல்களுக்கு மேற்பட்டது. இப்போது 1311 பாடல்கள் கிடைத்துள்ளமை அறிய முடிகின்றது. இந்நாலில் முருகன் கோயில் கொண்ட ஆறுபடை வீடுகள் பற்றியும், இலங்கையில் கதிர்காமம் பற்றியும் பாடல்களில் குறிப்புக்கள் வருகின்றது. அதுமட்டுமன்றி முருகனின் பிறப்பு, அவரின் பெருமை, பக்தி, வழிபாடு, அருளாந்றல் முதலியவற்றையும் விளக்குகின்றது. இத்தகைய பாடல்களைப் பாடப்பட இக்காலத்தில் முருக பக்தி மணம் நாடெங்கிலும் பரவி பக்தர்களிடையே புத்துணர்ச்சியை ஊட்டியது எனலாம்.

“முத்தைத்தரு பத்தித் திருநகை
 அத்திக்கிறை சக்திச் சரவண எனவோதும்
 முக்திக்கொரு வித்துக் குருபர
 முக்கட்பர மற்குச் சுருதியின்
 முந்பட்டது கற்பித் திருவரு
 முப்பத்து முவர்க்கத் தமரு முடிபேண்”

(திருப்புகழ் - முதல்பாடல்)

அருணகிரிநாதர் பாடியவற்றுள் சுருங்கிய உருவமுட்டையது கந்தர் அநுபூதி : அது ஆழந்த பொருளுடையது: 51 பாடல்களால் அமைந்த இந்நால் ஒரு மந்திர வடிவநூல் என தாயுமானவர் மேல்வருமாறு கூறுகின்றார்.

“கந்தரநுபூதி பெற்று கந்தரநுபூதி சொன்ன
 எந்தையருள் நாடி யிருக்குநாள் எந்நாளோ”

“அகர முதலென வரை செய் ஜம்பந்தொரட்சரமும் என்று திருக்குறளில் கூறியபடி அகராதி கூகாராந்தமான ஆறு ஆதாரங்களில் அடங்கியுள்ள மாத்ருகா மந்திரங்கள் 51யும் ஒரு மாலையாகத் தொகுத்து தருகின்ற இந்நாலில், அன்பு, ஞானம், பக்தி, அருள், முக்தி, வழிபாடு போன்ற கருத்துக்களும், சித்தாந்த நுட்பங்களும்

செறிந்திருப்பதனைக் காணலாம்.

முருகப் பெருமானைக் குருநாதர் என்று எண்ணிவழிபட வேண்டும் என்று பாடிய அருணகிரிநாதர் மேல்வரும் பாடலின் 2ஆம், 3ஆம் வரிகளில் சித்தாந்த நுட்பங்களையும் பொதிந்திருக்கின்றார்.

“முருகன் தனி வேல் முனிநங் குருவென்

அருள் கொண்டறியா ரறியுந் தரமோ

உருவன் றருவன் றுளதன் றிலதன்

நிருளன் நோளியன் நேன் நின் றதுவோ”

(கந்தரநுழூதி : 13ஆம் பாடல்)

முருகப்பெருமானை அலங்கரித்துப் பாடிய மற்றைய பக்திநூல் கந்தரலங்காரம் ஆகும். இது 108 பாடல்களைக் கொண்டது. கந்தனின் அருட்காதலில் மீதூர்ந்து விளங்கிய அருணகிரியின் இந்நூற்பாடல்களிலே பல கருத்துக்கள் செறிந்து விளங்குகின்றது. அவற்றில் ஒரிரு கருத்துக்களை நோக்கும் போது பிரம்மா விஷ்ணுவை விட உயர்ந்த பரம்பொருள் முருகன் என்பதை மேல்வரும் பாடலொன்றால் தந்துள்ளார்.

“மண்கம முந்தித் திருமால் வலம்புரி யோசையந்த

வின் கமழ் சோலையும் வாவியுங் கோட்டமு வேலெடுத்துத்

தின் கிரி சிந்த விளையாடும் பிள்ளை திருவரையிற்

கிண்கிணி யோசை பதினாலுலகமுங் கேட்டதுவே”

(கந்தரலங்காரம் : 93ஆம் பாடல்)

இதேபோல் திருவகுப்பு 24 பாடல்கள், வேல், மயில், சேவல் விருத்தங்கள் முறையே 10,11,12 பாடல்கள், திருவெழுஷூற்றிருக்கை ஒரு பாடல் ஆக ஒன்பது நூல்களைப் பாடி முருகப் பெருமானைத் துதித்துப் போற்றினார். இப்பாடல்களும் இக்காலத்தில் ஏற்பட்ட முருக வழிபாட்டின் மறுமலர்ச்சிக்கு உந்துசக்தியாக விளங்கின.

குருகுருபராம் முருகவழிபாடும்

17ஆம் நூற்றாண்டின் தலைசிறந்த அருட்கவிஞர்களுள் குருகுருபர் போற்றத்தக்கவர். இவர் பிறந்து ஜந்து வயதாகியும் வாய் பேசாது இருந்தார். செந்திலாண்டவன் குருகுருபரரின் நாவில் சடாட்சரத்தை

எழுத குமரகுருபரர் “கந்தர்கலிவெண்பா” பாடியருளினார். இந்நூல் சித்தாந்த நோக்கத்தை செறிந்து விளக்குகின்றது. சிவனுக்கும் முருகனுக்கும் இடையே வேற்றுமை கிடையாது என்பதால் சிவனின் சிறப்புப் பண்புகளை முநைக் கடவுள்க்கு ஏற்றிக் கொடுக்கும் சந்தர்ப்பங்களில் சைவசித்தாந்த ஒட்டத்தைக் காட்டியுள்ளார். அப்பாடல்கள் சில.

“அந்தங் கடந்த நித்தி யானந்த போதமாய்ப்
பந்தத் தணந்த பரஞ்சுடராய் - வந்த - 2

குறியுங் குணமுமொரு கோலமுமமற் றெங்கும்
செறியும் பரமசிவமாய் - அறிவுக் - 3

கனாதியா யைந்தொழிற்கு மப்புறமாயன்றே
மனாதிகளுக் கெட்டா வடிவாய்த் - தனா தருளின் - 4

இந்நாலையடுத்து வைத்தீவரன் கோயில் முருகப்பெருமானைப் போற்றும் 100 பாக்களைக் கொண்ட முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் எனும் இலக்கியம் அருமையான சமய தமிழ் நூலாகும். இந்நூல் ஏட்டுப் பிரதிகளில் முத்தையன் பிள்ளைத் தமிழ், புள்ளி வேஞ்சுரச் சேணாபதிப் பெருமாள் பிள்ளைத் தமிழ் என்ற பெயர்களிலும் காணப்படுகின்றது. காப்புப்பருவம், செங்கீரைப்பருவம், தாலப்பருவம், சம்பாணிப்பருவம், முத்தப்பருவம், வருகைப்பருவம், அம்புலிப்பருவம், சிற்றிறப்பருவம், சிறுபறைப்பருவம், சிறுதேர்ப்பருவம் போன்ற 10 பருவங்களையும் முருகப்பெருமான் மீது புனர்த்திப் பாடிய அழகான முருக இலக்கியமாகும்.

எடுத்துக்காட்டாகக் சொங்கீரைப் பருவத்திலே முருகப்பெருமான் புரியும் திருவிளையாடல் களை மேல்வரும் பாடலொன்றால் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது.

கைக்கெட்டு மெட்டுக் களிற்றைப் பிடித்தக்
களிற்றோடு முட்ட விட்டுக்
கனக வட்டத்தினொடு பருதி வட்டத்தைவளை
திகிரி வட்டத் திலிட்டு

முக்கட் டிருத்தாதை கோதண்ட மென வைத்த
 வேதண்ட மாதண்டமா
 முதண்ட சூடந்தரி சூடற் தோடுஞ்சாடி
 முரிக் கடாசலமவன்
 மெய்க்கிட்ட சட்டைக்கு நேரிட்டிடப்பட்ட
 மேக படலத்து மொண்டு
 மேல் கடலினைப் பெருங்கீழ் கடல் புகப்பெய்து
 விளையாட்டு வீரர்களொடும்
 திக்கெட்டும் விளையாடு சேனா பதிக்கடவுள்
 செங்கீரை யாடியருளே”
 (முத்துக்குமார சவாமி பிள்ளைத்தமிழ் - 362)

முடிவுக்காரர்

சங்ககாலத்தில் சிறப்புப் பெற்ற முருகவழிபாடு, தமிழகத்தில் விஜயநகர் நாயக்கர் காலத்திலேயே புத்தெழுச்சி பெற்றது என்பர். இக்காலத்திலேயே பல முருகபக்தர்கள் தோற்றும் பெற்று முருகபக்தியை ஆண்மீக உணர்ச்சி பெருக்கத்தக்க பாடல்களால் கூடிப் பரவினார்கள். இதனால் முருக வழிபாடு இக்காலத்தில் மறுமலர்ச்சி பெற்றது.

நாவலரும் விபுலாநந்தரும்

ம. சுற்குணம்

நாவலர் தமிழகும் சைவசமயத்துக்கும் பணிபுரிந்தவர். நாவலரை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு அவருடைய வாழ்க்கை முறையை அடிபொற்றித் துறவு பூண்டு தமிழகும் இந்து சமயத்துக்கும் தொண்டாற்றியவர் சுவாமி விபுலாநந்தர். எனவேதான் 'நாவலரின் பாரிய பணிகளின் வளர்ச்சியும் தொடர்ச்சியுமாகவே சுவாமி விபுலாநந்தரின் பணிகள் அமைந்தன' என்பது யாவராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு வருகின்றது. ஆறுமுகநாவலர் சைவமும் தமிழம் ,வளர்த்த தில்லையிலும் தொண்டாற்றினர்கள். விபுலாநந்த அடிகள் அத்தில்லையின் எல்லையில் அமைத்த திருவேட்களத்தில் அவ்வண்ணமே சைவமும் தமிழும் வளர்த் தொண்டு புரிந்தார். இவ் விருவரது திருவுருவப்படங்களும் தில்லைக்கும் திருவேட்களத்துக்கும் இடையில் அமைந்த அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகத்தின் தமிழ்க்கல்லூரி மண்டபத்தை அணி செய்கின்றன.

சைவத்தையும் தமிழையும் இரு கண்களாகப் போற்றி வளர்த்த நல்லூர் ஆறு முக நாவலரிடத்துத் தனிப்பட்டதொரு மதிப்பு விபுலாநந்த அடிகளுக்கிருந்தது. எனவேதான் அடிகள் கிழக்கிலங்கையின் ஆறுமுகநாவலராகத் திகழ்ந்தார். நேரம் வாய்க்கும் போதெல்லாம் நாவலரின் சீரிய தொண்டுகளைப் பாராட்ட அடிகளார் தவறியதில்லை. யாழ்ப்பாணத்திலே ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமையவேண்டுமென அடிகள் விரும்பியபோது,

“ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்களுடைய முன்மாதிரியைப் பின்பற்றியச் சைவசமயமும் சைவக்கல்வியும் நிலைபேற்றைய வேண்டும் என்னும் ஒரு நோக்கத்தோடு நைஷ்டிகப் பிரமச்சாரிகள் பத்துப்பேர் முன்வருவார்களாயின் இந்நாடு நலமடையும்”

என்று சூறி நாவலரின் பாரிய பணியைப் பாராட்டினார். அத்தோடு பருத்தித்துறை அத்தியடிச் சைவவாலிப் சமாசத்து ஆண்டு நிறைவு விழாவில் 'யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ்ப் புலவர்' பற்றி உரையாற்றிய போது சுவாமி பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“நல்லூர் தமிழ் மன்னர் மடித்தலத்திலிருந்து விளையாடித் தவத்தின் மிக்க முனிவருரைத்த ஞான மொழி கேட்டு மகிழ்வெய்தி வரகவிவாணரோடு உடனுறைந்து” களிமகிழ்வெய்திய தமிழ் மக்கள் பூரண வனப்புத் தோன்ற நடித்தகாலம் ஆறுமுகநாவலர் காலமாகும்” என்று கூறிச்சென்றார். இவற்றையெல்லாம் விட நாவலர்பால் சுவாமி விபுலாநந்தருக்கிருந்த மதிப்பினை அறிந்துகொள்ள நாவலர் மீது அவர் பாடிய ‘நாவலர்சமயக்கீர்த்தி மாஸை’ என்னும் கவிதைத் தொகுதியொன்றே போதும்.

சொல்லுதல் வல்லான் சோர்விலன் அஞ்சான்
துணிவுகொள் சிந்தையான் அவனை
வெல்லுதல் யார்க்கும் அரிதென உரைத்த
மெய்மறைப் பொருட்கிலக் காகி
நல்லையி லுதித்த நாவலர் பெருமான்.....

என்று தனது கவிதை நடையிலே பாராட்டிச் சென்றுள்ளார். எனவே நாவலர் பெருமானை முன்மாதிரியாகக் கொண்டு சுவாமி விபுலாநந்தர் தனது வாழ்க்கையையும் பணிகளையும் தொடர்ந்தார் என்பதில் தவறில்லை.

இருவரது இயற்பெயர்களும் அழகும் இளமையும் கொண்ட முருகப் பெருமானின் பெயரையே கொண்டு அமைந்திருக்கக் காணுகின்றோம். நாவலருக்கு ஆறுமுகன் என்றும் சுவாமிக்குத் துறவு பூனு முன் மயில் வாகனம் என்றும் பெயர். நாவலர் தேகவியோகமடையும்போது அதாவது 5-12-1879இல் அவருக்கு வயது 56மாதம் 11ஆகும். அப்போது சுவாமி விபுலாநந்தர் பிறக்கவே இல்லை. சுவாமி 27-03-1892இல் (கர வருஷம் பங்குனி 16) பிறந்தார் அவர் பூதவுடலை விட்டுப் புகழுடம்பெய்தியபோது (19-07-1974) அவருக்கு வயது 56. நாவலர் 19ஆம் நூற்றாண்டின் (18-12-1822) ஆரம்பத்திலே பிறத்தவராதலால் அவர் தமிழ் அறிஞர்களாகிய சுப்பிரமணியபிள்ளை என்பவரிடத்தில் ஆத்திருடி, முதுரை முதலிய நீதிநூல்களையும் நிகண்டு முதலிய கருவி நூல்களையும் மனனஞ் செய்தே படித்தார். பின்னர் வேலாயுதபிள்ளை, நல்லூர் சரவணமுத்துப்புலவர் இருபாலைச் சேனாதிராயமுதலியார் முதலான வித்துவான்களிடம் தமிழிலே

உயர்தரமான இலக்கிய இலக்கணங்களைக் கசடறக் கற்றார். வட மொழியைக் தனது சொந்த முயற்சியாற் படித்தார். இவரது படிப்பு தின்னெனப்பள்ளிக் கூடங்களிலும் குரு சீட முறையிலும் ஏட்டுப் படிப்பாகவே அமையலாயின, சுவாமி விபுலாநந்தரின் படிப்பு அச்சப்புத்தகப் படிப்பாக இருந்ததுடன் முறையான பள்ளிப்படிப்பும் இவருக்குக் கிடைத்தது. இவர் குஞ்சித்தம்பி ஆசிரியரிடம் பாடங்கேட்டதுடன் நில்லாது தந்தையாரிடமும் தாய்மாமன்மாராகிய வசந்தராசபிள்ளை, சிவகுருநாதபிள்ளை ஆகியோரிடமும் பாடங்கேட்டு வந்தார். பின்பு பு.பொ. வைத்திலிங்கதேசிகரிடம் திருக்குறள், பாரதம் முதலானவற்றையும் நன்னால், சூடாமணி நிகண்டு முதலியவற்றோடு வடமொழியையும் கற்றுக்கொண்டார். இவை பிறர் எழுதி வைத்த குறிப்புகளில் இருந்து எடுக்கப்பட்டதாயினும் சுவாமியின் கூற்றோன்று இதனையே அரண்செய்கின்றது.

“பல பாடங்கள் படித்து வாசிக்கப் பழகிக் கொண்ட பின்னர் என்கையில் வைக்கப்பட்ட புத்தகம் அஸ்வமேதபரவும்... அஸ்வமேதபரவத்தைப் பலமுறை யான் வாசித்து முடித்த பின்பு என் தந்தையார் என்கையில் நான்கு பெரிய புத்தகங்களாகக் கட்டப்பட்டிருந்த பாரதவசனத்தை எடுத்துத் தந்தார்..... பள்ளிக்கூடத்துப் பாடங்களுக்குக் காலைப் பொழுதும், பாரதவசனம் வாசிப்பதற்கு மாலைப் பொழுதுமாக இளமையிற் பழகிய பழக்கப்படியே நான் பின்னாளிலும் தமிழையும் ஆங்கிலத்தையும் ஒருங்கு கற்றுவந்தேன்.அதன் பின்பு பெரியபூராண வசனம், பஞ்சதந்திரம், விநோதரசமஞ்சரி, வில்லிபாரதம், நைடதம், கந்தபுராணம், காசிகாண்டம் முதலிய நூல்கள் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக எனக்குத் தரப்பட்டன. ஒரு நூலை முற்றாக முடிக்கும் வரையும் மற்றொரு நூலினுட் பிரவேசிக்கப்படாது என்று எந்தையார் எனக்குச் சொல்லிய கற்பனை எனது கல்விப் பயிற்சிக்கு மிகவும் உபகாரமாயிற்று என்பதைப் பின்னாளில் அறிந்து கொண்டேன்”

வட்டுக்கோட்டை செமினரியிலே மதமாற்றம் பெற்றாலன்றி ஆங்கிலம் கற்க முடியாது. ஆனால் யாழ்ப்பாணம் மத்திய கல்லூரி அத்தியட்சகர் பீற்றர் பேர்சிவல் அக்கொட்டிய நிபந்தனைகளைத் தளர்த்தியிருந்ததால் நாவலர் அங்கு மதமாற்றம் பெறாமலே ஆங்கிலம் கற்கச் சென்றார். இக்கல்லூரி வேம்படியிற் பள்ளிக்கூடம் எனவும்

வழங்கப்படும். சுவாமி விபுலாநந்தர் தமிழ்ப்பாடசாலையிற் தமிழைப் படித்து வந்ததுடன் கல்முனையில் மெதுடிஸ்த மிடின் பாடசாலையிலும், கத்தோலிக்கக் கல்லூரியாகிய மட்டக்களப்பு அர்ச். மிக்கேல் கல்லூரியிலும் சேர்ந்து ஆங்கிலக் கல்வியைக் கற்று வந்தார். கல்முனையில் உள்ள வெசுலியன் மிடின் பாடசாலையிலும், மட்டக்களப்பு அர்சுமிக்கேல் கல்லூரியிலும், யாழ்ப்பாணம் சம்பத்திரிசியார் கல்லூரியிலும் உதவி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றினர். மாணிப்பாய், இந்துக் கல்லூரியில் அதிபராகக் கடமையாற்றினர். அப்போது அதன் முகாமையாளர் மு. திருவிளங்கம் அவர்களினது தொடர்புசுவாமிக்குக் கிடைத்தது. யோகர்சுவாமிகளோடும் இக்காலத்தில் தொடர்பு வைத்திருந்தார் எனவும் அறிகின்றோம் தென்கோவைப் பண்டிதர் ச. கந்தையாபிள்ளை, நல்லூர் சிற். கைலாசபிள்ளை வதிரி சி. தாமோதரம்பிள்ளை முதலியவர்களோடு கொண்டிருந்த தொடர்பு சுவாமிகளுக்கிருந்த தமிழ் ஆர்வத்தை மேலுந் தூண்டியது.

நாவலர் மெதுடிஸ்த மிடினிலும், சுவாமி விபுலாநந்தர் மெதுடிஸ்த மிடினிலும், கத்தோலிக்க மிடினிலும் ஆங்கிலக் கல்வியைப் பயின்றவர்கள். பொதுவாக இருவரும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளிலே ஆங்கிலக்கல்விப் பயிற்சியைப் பெற்றிருக்கிறார்கள். அக்கல்லூரிகளிலே ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றியுள்ளனர். இந்தக் கிறிஸ்தவச் சூழல்தான் அவர்கள் சைவ சமயப்பணியில் ஈடுபோடத் தூண்டுகோலாய் இருந்தது எனலாம். பெயர்ளவில் திருவாடுதுறை ஆதீனம் ஆறுமுகநாவலரைத் தந்ததாயினும் உண்மையில் பதினான்கு வருடக் கிறிஸ்தவச் சூழலே நாவலரை நமக்குத் தந்தது. அதுபோலச் சுவாமி சர்வானந்தரின் தரிசனமே விபுலாநந்த அடிகளை நமக்குத் தந்ததாயினும் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளிற் பயின்று அங்கே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய சூழலே கிழக்கிலங்கையின் ஆறுமுகநாவலராகவும் விஞ்ஞான அறிஞராகவும் அவரை எமக்குத் தந்தது. இருவரும் ஆசிரியராக இருந்தனர் எனினும் சுவாமி விபுலாநந்தர் பயிற்றப் பட்ட ஆசிரியர். இலண்டன் கேம்பிரிஜ்சனியர் பரீட்சையிற் தேர்ச்சி பெற்றவர். பட்டதாரி ஆசிரியர். மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்துப் பண்டிதர்.

நாவலருக்குச் சமயம் உயிர், மொழி உடல், உயிர் நிலைபெறுவதற்கு உடலை நல்ல முறையிற் பேணவேண்டும். எனவே தான் சமயத்தை வளர்க்க மொழி வளர்ச்சி அவசியமாயிற்று. மொழியைப்

பேணுவதற்குக் கல்வியை விருத்தி செய்தல் இன்றியமையாததாகிறது. தமிழ்க் கல்வியும் சைவசமயமும் அபிவிருத்திபெற முக்கிய தலங்கள் தோறும் வித்தியாசாலை நிறுவதலும் சைவப்பிரசாரஞ் செய்தலும் வேண்டுமெனக் கண்டார். நாவலர் பிற்றர் பேர்சிவல் துரைக்குத் தமிழ்ப் பண்டிதராக இருந்துகொண்டு அவருடன் வேலை பார்க்காத பிற்பகலிலும் இரவிலும் மாணக்கருக்குத் திண்ணைப்பள்ளிக்கூடம் அமைத்து இலவசமாகப் பாடஞ் சொல்லிக்கொடுத்தார். 1848ஆம் ஆண்டு ஆவணி 05இல் வண்ணர்ப்பண்ணைச் சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலையைத் தொடங்கி அர்சாங்க நன்கொடை எதுவுமின்றி நடத்தி வந்தார். 1864ஆம் ஆண்டு ஜப்பசி 28இல் சிதம்பரத்திலும் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை யொன்றைத் தொடங்கி நடத்தினர். யாழ்ப்பாணத்திலே கொழும்புத்துறை, கந்தர்மடம், பருத்தித்துறை, மாதகல், இனுவில் முதலிய இடங்களிலும் சைவ வித்தியாசாலைகளை ஆரம்பித்தார். கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளில் ஆங்கிலங் கற்கச் செல்லும் சைவசமயப் பிள்ளைகளைத் தடுக்கும் பொருட்டு 1872ஆம் ஆண்டு தைமாதம் வண்ணர்ப்பண்ணையில் சைவாங்கிலக் கல்லூரி யொன்றை நிறுவினர். எனினும் போதிய வசதியின்மையாலும், மிஷனரிமாரின் போட்டிடினாலும், அரசாங்கத்தின் நிதி உதவி கிடைக்காமையாலும் 1876இல் அது முடிப்பட்டது.

நாவலர் நெந்திகப் பிரமச்சாரி. தமக்கென எந்த நன்மையுங் கருதாது தனிப்பட்ட ஒருவனாக நின்று தங்குறிக்கோளை எண்ணத்திலும், மொழியிலும், செயலிலும் காட்டி வந்தார். ஆனால் சுவாமி விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கத் துறவி. இந்தச் சங்கத்தோடு சுவாமிக்குத் தொடர்பிருந்ததால் அவரிடம் 1925இல் கிழக் கிலங்கையின் இராமகிருஷ்ணசங்கப் பாடசாலைகளின் முகாமைக்காரர் பதவி ஒப்புவிக்கப்பட்டது. அத்துடன் யாழ்ப்பாணத்து வண்ணர்ப்பண்ணைவைத் தீசுவரன் வித்தியாலயத்தை நடாத்தும் பொறுப்பும் ஒப்படைக்கப்பட்டது. கிழக்கிலங்கையில் அக்காலத்தில் பாடசாலைகளை நடாத்தி வந்தவர்கள் மெதுடிஸ்த மிஷனையும் கத்தோலிக்க மிஷனையும் சேர்ந்த பாதிரிமார்களே. கிறிஸ்தவரால் நடாத்தப்பட்ட இப் பாடசாலைகளிற் குறித்த சமய அடிப்படையிலே கல்வி புகட்டப்பட்டது. இக் குறையை நீக்கும் முகமாக ஆறுமுகநாவலரை முன் மாதிரியாகக் கொண்டு அவரது அடிச்சுவட்டிலே கல்விப்பணியைத் தொடர்ந்தார். காரைதீவு, கல்முனை, மண்டூர், அக்கரைப்பற்று, சித்தாண்டி,

ஆரையம்பதி, கல்லடி, ஆனைப்பந்தி முதலான இடங்களிற் பாடசாலைகள் இராமகிருஷ்ண சங்கத்தாற் பராமரிக்கப்பட்டு வந்தன. இப்பாடசாலைகளைப் பராமரிக்கும் பொறுப்பும் சுவாமியிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது.

காரைதீவு சாரதா பெண்கள் பாடசாலையும் ஆனைப்பந்தி இராமகிருஷ்ண சங்க பெண்கள் வித்தியாலயமும் அடிகளாரால் நிறுவப்பட்டன. இவ் விரு பாடசாலைகளிலும் அநாதைப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு உறைவிடம் அமைத்துக் கொடுத்தார். அதுபோல கல்லடியில் அமைந்துகிடந்த பாலைவனத்தைச் சோலைவனமாக்கி ஆங்கோர் சிவானந்தவித்தியாலயம் என்பதும் சைவாங்கிலக் கல்லூரியை நிறுவினார். அதன் பாங்களில் அநாதை ஆண் குழந்தைகளுக்கு அநாதை இல்லமும் வகுத்துக் கொடுத்தார், திருக்கோணமலை இந்துக் கல்லூரியும் சுவாமியால் ஏற்படுத்தப்பட்டது.

நாவலர் சைவசித்தாந்தியாகவும், வேதாந்தியாகவும் இருந்தார். ஆனால் சுவாமி விபுலாநந்தர் வேதாந்தியாகவும், சைவ சிந்தாந்தியாகவும் திகழ்ந்தார். தனது குறிக்கோளை நிறைவேற்றிக் கருதி வடக்கே அச்சக்கூடம் வாங்கச் சென்ற நாவலர் அச்சியந்திரத்தோடு ஆயுமுக நாவலராகத் திரும்பி வந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் மேலைத்தேயக் கலைகளைத் தமிழில் அறிவுறுத்தி விஞ்ஞானத்தையும் செந்தமிழாய்ந்துய்க்கத் துணைசெய்து உருவங்கூடத் தெரியாதவாறு மறைந்துகிடந்த யாழின் நுட்பங்களை ஆராய்ந்து யாழ்நூல் என்னும் இசைத் தமிழ் நூலையும், தமிழில் நாடக இலக்கண நூல் நிரம்பியிருந்தும் இலக்கியங்கள் இல்லாதிருத்தலையும் ஆங்கிலத்தில் இலக்கணங்கள் இல்லாதிருக்க இலக்கியங்கள் நிரம்பியிருத்தலையும் நன்கு புலப்படுத்தி மதங்களுளாமணி என்னும் ஒரு நாடகத் தமிழ் நூலையும், வெளியிட்டார். செந்தமிழ், தமிழ்ப்பொழில், இராமகிருஷ்ண விஜயம், பிரபுத்தபாரத, வேதாந்தகேசரி முதலிய பல்வேறு சஞ்சிகைகளிலும் இலக்கணம், இலக்கியம், சமயம், தத்துவம், விஞ்ஞானம், வரலாறு, மொழியியல், தர்க்கம் முதலானவை பற்றியெல்லாம் தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதி வெளியிட்டார். இவ்வாறு முத்தமிழ்த் துறையிலும் சுவாமியின் பணி விரிந்து சென்றதால் அவருக்கு ஈழநாட்டுத் தமிழ்ப் புலவர் மன்றம் ‘முத்தமிழ்ப் புலவர்’ என்ற பட்டத்தை இலச்சினையிற் பொறித்துக் கொடுத்துக் கௌரவித்தது. இதனால் சுவாமி “முத்தமிழ் வித்தகரான்”.

நாவலர் பண்டைத் தமிழ் நூல்களை மூலத்தோடும் உரையோடும் பதிப்பித்தார். சேதுபுராணம், கந்தபுராணம், பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம் என்பனவும், திருக்குறள் மூலமும் உரையும், திருக்கோவையார் மூலமும் உரையும் என்பனவும் நாவலராற் பதிப்பித்து வெளியிடப்பட்டன. இவை நாவலர் பதிப்பாகையால் நல்ல பதிப்பு என்ற பெயரைப் பெற்றது. பெரியபுராண வசனம், திருவிளையாடற்புராணம் வசனம், சிதம்பரமான்மியம் முதலான வசன நூல்களை எழுதி வெளியிட்டதோடு மாணக்கருக்குப் பயன்படும்படி சைவவினாவிடை, இலக்கணச்சுருக்கம், பாலபாடம் முதலியவற்றையும் எழுதி வெளியிட்டார். ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன் என்பவற்றின் உரைகளைப் புதுக்கியும் திருத்தியும் வெளியிட்டார். “யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை” “நல்லூர்க் கந்தசுவாமிகோயில்”, “நல் லறிவுச் சுடர் கொஞ்சத் தல்”, “சிவாலயதரிசனவிதி” என்பன போன்ற கட்டுரைகளையும் துண்டுப் பிரசுரங்களையும் எழுதி வெளிட்டார்.

இத்தகைய பணிகளுக்குச் சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலச் சூழ்நிலை இடமளிக்கவில்லை எனினும் முத்தமிழுக்கும் தொண்டாற்றியதோடு இராமநாதன் கல்லூரியிற் தமிழ்ப் பண்டிதராகவிருந்த நவநீதகிருஷ்ண பாரதியார் செய்யுள் நடையில் எழுதிய உலகியல் விளக்கம் என்னும் நூலை மட்க்கள்ப்பு வித்துவான் ச. பூபாலபிள்ளை எழுதிய உரையுடன் சேர்த்து தமிழிற் பதிகமும் கடவுள் வாழ்த்தும், ஆங்கிலத்தில் வீமரிசனமும் எழுதிச் சில செய்யுள்களை ஆங்கிலத்தில் செய்யுள் நடையில் மொழிபெயர்த்துப் பதிப்பித்தார்.

நாவலர் தமிழ், ஆங்கிலம், வடமொழி ஆகியவற்றிலே சிறந்த புலமை பெற்றிருந்தார். சுவாமி இந்த மும்மொழிகளோடு இலத்தீன், கிரேக்கம், வங்காளி, சிங்களம், அரபி ஆகிய வேறுமொழிகளிலும் வல்லவராகத் திகழ்ந்தார். நாவலர் செய்யுள் இயற்றும் தகுதி பெற்றிருந்தும் அவர் அதிலே அதிகமாக ஈடுபடவில்லை. இதன் காரணத்தை அவர் பெரியபுராண வசனத்தின் முகவுரையிலே கூறியிருப்பதைக் கொண்டு அறிந்துகொள்ளலாம். ஆனால் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கும்போது சமயம் சம்பந்தமான சில செய்யுள்களும் இயற்றியுள்ளார். கீர்த்தனங்களும் பாடியுள்ளார். சுவாமி விபுலாநந்தரோ

யாப்பினை நன்கு அறிந்தவர். எந்தக் கருத்தை எந்த யாப்பில் அமைக்கவேண்டும் என்பதை இயல்பாக அறிந்தவர். சமயம் இலக்கியம் சம்பந்தமாகக் கவிதைகள் பல பாடிக் ‘கவிதைச் சக்கரவர்த்தி’ என்ற பெயரைப் பெற்றார். அவரது கவிதைகளிற் பல மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளாகக் காணப்படுகின்றன. அவர் நாமாக யாத்த கவிதைகள் கவித்துவப் பொலிவும் கனிவும் செறிந்து காணப்படும் தன்மையன. நீரமகளிர் இன்னிசைப் பாடல்கள் முதலானவற்றைப் பாடியதோடு தமிழிசை, ஏழாம் நூற்றாண்டிலும் அதற்குப் பின்னரும் இருந்த தமிழிசை பற்றியும் சொற்பொழிவாற்றியுள்ளார். சுருங்கக்கூறுகின். விபுலாநந்த நாவலர் தமது ஆக்கங்களில் ஓயியல் நோக்கிற் பழமையையும் புதுமையையும், மேற் றிசைச் செல் வத்தையும், கீழைத்தேசப்பண்பாட்டையும் ஆழமாக ஆராய்ந்து அவற்றிலே உள்ளவற்றை உயிர்த்துடிப்புடன் எடுத்துக்காட்டினர் எனலாம்.

நாவலர் ‘பைபிள்’ மொழிபெயர்ப்பில் பீற்றார் பேர்சிவலுக்கு உதவியாக இருந்தார். சுவாமி ஆங்கில கிரேக்க மொழிக் கவிதைகள் பலவற்றைத் தமிழ் நடை பிறழாது மொழிபெயர்த்தத்துடன் சுவாமி விவேகானந்தரின் சொற்பொழிவுகள் நூல்கள் பலவற்றையும் மொழிபெயர்த்துள்ளார். விவேகானந்த ஞானதீபம், சுவாமி விவேகானந்தரின் சம்பாஷணைகள், நம்மவர் நாட்டு ஞானவாழ்க்கை, பதஞ்சலி யோககுத்திரம், கருமயோகம், ஞானயோகம் என்பன இவரது மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாகும். கலைச்சொல்லாக்க மகாநாட்டுக்குத் தலைமைதாங்கிப் பல கலைச் சொற்களைத் தமிழ்ப்படுத்தவும் காரணராயிருந்தார். மேற்றிசைச் செல்வம், விஞ்ஞான தீபம், என்னும் முற்றுப்பெறாத நூல்கள் இவரது மொழிமொழிப்பு நூல்களே. வடமொழியில் தனஞ்சயனார் எழுதிய தாருபத்தை மொழிபெயர்த்துத் தனது “மதங்கசுளாமணி” நூலிலே சேர்த்துக்கொண்டார்.

இருவரும் சமயத்துக்கும், சமூகத்துக்கும் சீர்திருத்தத் தொண்டு புரிந்தவர்களே. நாவலர் நல்லூர் கந்தசுவாமி கோயிற் சீர்திருத்தத்தில் ஈடுபட்டார். அங்கு பல எதிர்பின் மத்தியில் ஆட்டுப்பலி நிறுத்தப்பட்டது. சிவாலய தரிசனங்களுக்கு விதி வகுத்தார். யாழ்ப்பாணத்திலே கோதாரி நோயால் ஏற்பட்ட பஞ்சத்தைப் போக்கக் “கஞ்சித் தொட்டி தருமாம்” ஏற்படுத்தினார். சிதம்பரத்தில் தங்கியிருந்தபோது மகாமாரி உண்டானதால்

யார் தடுத்தும் கேளாது அங்கு சென்று மக்களுக்குச் சமய உண்மைகளையும், உபதேசங்களையும் செய்தார். இவருடைய மாணக்கர் ஒருவருக்கு வைகூரி நோய் கண்டபோது தனியே சென்று பார்த்து வந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தர் தீண்டாமையை ஓழிக்கப் பாடுபட்டவர். திருவேட்களச் சேரியில் இராப்பள்ளியொன்றை ஏற்படுத்திச் சேரிமக்கள் கல்விக்காக வசதி செய்து கொடுத்தார்.

அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் அடிகளார் செம்மை வாழ்வு வாழ்ந்தபோது செய்த பணிகள் பல. தாழ்ந்த இடங்களுக்குத் தாமே சென்று அவர்தம் நிலைமையையும் வளர்வேண்டிய வகையினையும் காட்டித் திருத்த முற்படுவார். அவருடன் நானும் சில அன்பர்களும் செல்லுவதுண்டு. அங்குள்ள பிள்ளைகளுக்கென வடை, சுண்டல் முதலியன கொண்டு சென்று கொடுத்து அவர்களை மகிழ்வுப்படி வருவோம். இளங் குழந்தைகளைக் குளிப்பாட்டி சட்டையிட்டு மகிழ்வோம். என் உள்ளத்தில் மக்களில் வேறுபாடு காட்டி வாழக்கூடாது என்ற உணர்வு அரும்பிய அடிப்படை, இந்து மத பாடசாலையில் அமைந்தது என்றாலும் அது தளைத்தமைக்குக் காரணம் அடிகளார் ஊற்றிய அருநலம் சான்ற நன்னீரேயாகும்.

இது திரு. அ. மு. பரமசிவானந்தம் கூறியது

மஹாகவி பாரதியின் பாடல்களைச் சர்க்காரின் அடக்குமுறைக்கு அஞ்சாது ஈழநாட்டிலும், தமிழ் நாட்டிலும் பரவச் செய்த பெருமை அடிகளையே சாரும். இருவரும் இலட்சியவீரர்கள் அஞ்சாநெஞ்சம் படைத்தவர்கள். அநீதியைக் கண்டவிடத்து நாவலர் முன்னின்று எதிர்க்கப் பின்னிறக் மாட்டார். கஞ்சித்தொட்டித் தருமத்தின்போது பிறிற்றோ அவர்கள் நண்பராய் இருந்தபோதும் இலங்கைச் சட்டநிருபண சபைக்குத் தமிழர் பிரதிநிதியாகத் தெரிவு செய்யப்படுவதற்கு சேர் பொன். இராமநாதனோடு போட்டியிட்டபோது இராமநாதனை ஆதரித்து “நட்புவேறு யோக்கியதைவேறு” எனக்கொண்டு பிறிற்றோவை எதிர்த்தார். இராமலிங்கவள்ளலாரின் திருப்பாடல்களை அருட்பாக்கள் அல்ல அவை மருட்பாக்கள் என்று வழக்குத் தொடர்ந்து வெற்றி கண்டார். மருமகனுக்காகப் பக்கஞ்சாராது நீதியைக் கடைப்பிடித்தார். வித்துவசிரோமணிக்கு ஐந்து வருடம் சிறைத்தண்டனை கிடைத்தது. ஆனால் சுவாமி விபுலாநந்தர் வாழ்ந்த காலச் சூழல் நாவலரைப்போல

அவரைக் கொதித்தெழுச் செய்யாது விட்டாலும் சந்தர்ப்பம் நோக்கித் தேசிய வீரராகத் திகழ்ந்தார். முதலாம் உலக யுத்தத்தின் போது போருக்குச் செல்லவும் சுவாமி அஞ்சவில்லை. போர் வீரனொருவனாக நாட்டிற்கு இரத்த தானஞ்செய்ய முன்வந்தார். இவரின் நாட்டுப்பற்று மகாத்மா காந்தியடிகளின் கொள்கைகளைப் பின்பற்றச் செய்தது. 1933ஆம் ஆண்டு அண்ணாமலைநகர் பட்டமளிப்பு விழாவுக்காகப் பல கொடிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்டிருந்தபோதும் சுவாமியின் வீட்டில் மட்டும் தைரியமாகக் காங்கிரஸ் கொடியைப் பறக்கவிட்டார். அன்றைய பிரித்தானிய அரசுக்கு அவர் சிறிதும் அஞ்சவில்லை.

நாவலர் பெருஞ் சைவ மடங்களோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தார். திருவாவடுதுறை ஆதீனம், திருவண்ணாமலை ஆதீனம், தருமபுர ஆதீனம் முதலானவற்றைச் சிறப்பாகக் குறிப் பிடலாம். உபயசந்நிதானங்கள், தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், சைவாசாரியார்கள் ஆகியோரதும் இராமநாதபுரம் பொன்னுச்சாமி தேவரதும் நட்பு இவருக்கிருந்தது. சுவாமி விபுலாநந்தர் உயர்தரக் கல்லூரிகளோடும், பல்கலைக்கழகங்களோடும், மதுரைத் தமிழ் சங்கம், கரந்தைத் தமிழ் சங்கம் முதலியவற்றோடும் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். இவரது தொடர்புகள் பேராசிரியர்கள், மஹாவித் துவான் கள், ஆராய்ச்சியாளர்களோடும் இருந்தன. கோனூர் ஜீமீந்தார் நச்சாந்துப்பட்டி திரு. பெ. ராம. ராம. சிதம்பரச் செட்டியாருடன் நட்புக் கொண்டிருந்தார். பல வித்துவ சிரோமணிகளையும், நல்லாசிரியர்களையும் நாவலர் உருவாக்கியது போல சுவாமியும் நல்லாசிரியர் பலரையும், பட்டதாரிகளையும் உருவாக்கித் தந்தார். யாழ்ப்பாணம் ஆரிய திராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தைச் சீரான முறையில் அமைத்தார். தமிழ்ப்பண்டிதர் பலர் உருவாகினர். மத்திய மாகாண சைவமகா சபையொன்றை நிறுவி அங்கும் சைவ சமயக் கல்வியைப் பரப்பிய பெருமை அடிகளாருக்கே உரியது.

நாவலரும் நாவலரைச் சார்ந்த ஆசிரியர்களும் இலவசமாகவும், ஒரளவு சம்பளம் பெற்றும் படிப்பித்து வந்தார்கள். ஆனால் சுவாமியால் உருவாக்கப்பட்ட ஆசிரியர்களும் பிறரும் சம்பளத்திட்ட முறையிலே கடமையாற்றினர். நாவலரின் கல்விப்பணி யாழ்ப்பாணம், சிதம்பரம் ஆகியவற்றுடன் நின்றுவிட்டது. சுவாமியின் கல்விப்பணி அண்ணாமலை

நகரிலும், மட்டக்களப்பு, யாழ்ப்பாணம், திரிகோணமலை, கண்டி, கொழும்பு ஆகிய பிரதேசங்களிலும் செறிந்து ஈழம் முழுவதிலும் பரந்து சென்றது.

“குணம் மிகுந்தவரிடையே கோபமும் உண்டு” என்ற பழமொழி பொய்த்து விடாமல் அவை இரண்டும் நாவலரிடம் இருந்தன. நாவலர் கடுங்கோபியானாலும் பின்னினக்கம் கொள்பவர். இதனால் நாவலருக்குச் சைவசமயிகளுக்குள்ளும் பிறமதத்தவருக்குள்ளும் பகைமை இருந்தது. ஆனால் சுவாமி விபுலாநந்தர் இராமகிருஷ்ண சங்கத் துறவியாய் இருந்தபடியால் சாந்தமான குணமும், அமைதியான சுபாவமும் உடையவராய்த் தகிழ்ந்தார். திருவேட்களச் சேரிச் சீர்திருத்தத்தினால் பல இடையூறுகள் சுவாமிக்கு ஏற்பட்ட போதும் அவற்றைச் சுவாமி அந்புடன் ஏற்றுக்கொண்டார். அத்தகைய நிலையில் அவர் பக்குவப்பட்டு மிருந்தார். நாவலரின் குளிப்பு எப்போதும் சுடுநிலே நடைபெறும். சுவாமி குளிர் நீரிலே குளியார். இருவரும் தாவரபோசனம் உண்பவர்கள். நாவலருக்கு ஞோசாப்புவில் அதிக விருப்பம். சுவாமிக்கு இடியப்பழும் முருங்கைக்காய்ச் சொதியுமென்றால் அலாதியான விருப்பம். இடையிடையே தாம்புலமும் தரித்துக் கொள்வார்.

சமயசீர்திருத்தம் செய்த நாவலருக்கும், சமயத்தொண்டு புரிந்த சுவாமிக்கும் ஈழநாட்டிலும் தமிழகத்திலும் நல்ல வரவேற்பிருந்தது. நாவலருக்கு யாழ்ப்பாணத்தைவிடத் தமிழகத்திலே செல்வாக்கு இருந்தது போலச் சுவாமிக்கு மட்டக்களப்பைவிட யாழ்ப்பாணத்திலே நல்ல கௌரவம் கிடைத்தது. ஆறுமுக நாவலருக்கு “நாவலர்” பட்டம் கிடைத்தது தமிழகத்திலே, சுவாமிக்கு “முத்தமிழ்ப் புலவர்” பட்டம் கிடைத் தது யாழ் ப் பாணத் திலே. அதனுடன் அவருக்குப் பல்கலைக்கழகத்தில் பேராசிரியர் பதவி கிடைத்ததும் மட்டக்களப்பு மக்களை முந்திக் கொண்டு யாழ்ப்பாணத் தவரே கௌரவம் கொடுத்தார்கள். 02.10.43ல் யாழ்ப்பாண மக்கள் அளித்த வரவேற்பிலே நவாலியூர் சோமசுந்தரப் புலவர் பாடிய வரவேற்புப்பாடலின் ஒரு பகுதியால் இதனை அறியலாம்.

வெண்பா

வாழி யினியதமிழ் வாழி.தமிழகத்தார்
வாழி மணியிலங்கை வான்கழுகம்-வாழியரோ
பேரா சிரியன் பெரியவிபு ஸாநந்தன்
ஓரா யிரம்யான் டுலகு

பட்டம் பதவிகளுக்காக இருவரும் அலைந்து திரியவில்லை.
அவை தாமாகவே அவர்களை வந்தடைந்தன.

* * * * *

